

Giới thiệu Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh

Thể loại: Cao H, 18+, SM, nam chính siêu biến thái, có ngược, HE

Tổng Vũ Dực là người đàn ông hoàn mỹ, lạnh lùng bá đạo trong mắt mọi cô gái.

Mộ Tuyết là người mà Vũ Dực yêu nhất, nhưng cô luôn bị những kẻ ganh ghét hãm hại. Liệu anh có thể bảo vệ cô khỏi những thứ đó?

""Mộ Tuyết, có phải anh đã làm tổn thương em?""

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: "Tôi sẽ trừ lương của em."

Cuộc sống của cô là những ngày yên bình. Đến một ngày, hắn đã bước vào cuộc đời tôi và mang theo một chuỗi sóng gió...

Sau khi tốt nghiệp cô nộp đơn vào tập đoàn Hoa thị mà thầy giáo giới thiệu, đây là một công ty ưu tú nên thực sự cô không có lòng tin sẽ được nhận vào làm việc, nhưng vì nể thầy giáo, cô cũng thử một lần.

"Cô tên gì? " Một giọng lãnh đạm vang lên. Trước mắt cô một người đàn ông có gương mặt đẹp đến chết người! Thật nguy hiểm nha! Tổng giám đốc so với suy nghĩ của cô thực là một trời một vực à nha! Không phải là một lão già xấu xí bụng phệ mà là một anh chàng tuấn tú trắng trẻo, đôi mắt dài cuốn hút, đôi môi dụ hoặc, gương mặt góc cạnh nam tính, sau lớp áo sơ mi trắng có lẽ sẽ là một cơ thể rắn chắc nga! Cái tên cũng trở nên hấp dẫn như con người, Tổng Vũ Dực, đôi tay thon dài lần đầu cô thấy đôi tay đẹp như vậy nha. Bỗng hắn ngược lên nhìn cô có lẽ do hồi lâu mà không có người trả lời. Thu lại ánh mắt của mình, cô xấu hổ lên tiếng.

"Tôi...là Mộ Tuyết"

"Bao nhiêu tuổi?" " Vẫn là giọng lạnh lẽo ấy. Đáng sợ thật a!

"24 tuổi"

"Hồ sơ của cô chẳng có gì đáng xem nhưng tôi vẫn sẽ nhận cô." Gì chứ dám chê bai khả năng của cô sao! Tên ngạo mạn này!

"Nhưng anh còn chưa phỏng vấn tôi mà..."

"Tôi đây thôi, dù sao cô cũng chẳng có gì nổi bật." Hắn nhếch môi, đẹp thật nga!

"Đã vậy sao còn nhận tôi?" Cô vừa mừng vừa thất vọng.

"Vi hồ sơ của cô tệ nhất. Ngày mai bắt đầu đi làm. Hẹn gặp lại!"

Fuck! Bà đây nhin, không phải vì lương cao, bà đây sẽ cho mi biết tay, mặt cô xám xịt như sắp có bão ra khỏi phòng phỏng vấn.

Tối hôm đó vì còn tức giận nên cô bực dọc ném mình vào trong chăn quên cả đặt chuông báo thức.

"Chết! Muộn mất thôi! " Mộ Tuyết nhảy xuống giường, vì quá vội chân của cô bị trật. Mộ Tuyết xuyết xoa mảy cái rồi loạng choạng vào phòng tắm. Không kịp ăn sáng, cô lê cái chân đau tới chỗ làm. Vừa tới cửa công ty, một giọng nói lạnh lùng nề hoặc vang lên sau lưng:

"Ngày đầu tiên em đã trễ 3 phút, tôi sẽ trừ lương của em tháng này." Nói rồi hắn vượt qua cô hướng về phía thang máy.

Lại là gã đáng ghét đó! Thật xui xẻo mà! Hắn là ai chứ!!!

Mộ Tuyết đến gặp quản lý mà mặt mày đen như nhọ nồi, quản lý thấy vậy cho là cô đang hồi hộp nên cũng không hỏi nhiều, chỉ niềm nở trò chuyện để Mộ Tuyết làm quen. Quản lý là một phụ nữ khoảng 30 tuổi dung mạo xinh đẹp, cô dẫn Mộ Tuyết đến văn phòng rồi nhã nhặn giới thiệu cô với đồng nghiệp. Ai cũng hồ hồ chào hỏi cô khiến tâm trạng cô thực sự rất tốt, Mộ Tuyết trầm nghĩ, công ty này ai cũng tốt trừ tên khốn kiếp kia. Thật đáng giận mà!

Vừa ngồi vào bàn làm việc, một cảm giác đau buốt đến khó chịu truyền đến khiến Mộ Tuyết nhăn nhó mặt mày.

“Aaaa... đau quá đi”

Mộ Tuyết nhìn xuống, ôi thôi mắt cá chân sưng to như chân voi rồi!

“Mộ Tuyết, cô đến gặp tôi để lấy tài liệu.”

Một cô gái đứng trước cửa phòng nói với cô, giọng trong trẻo lại xinh đẹp, công ty này thật đặc biệt nha!

“Vâng”

Vừa định bước ra khỏi cửa Mộ Tuyết cảm nhận được những ánh mắt tò mò lẫn ngạc nhiên đang hướng về phía mình. Có chuyện gì sao?

Cô vội đi theo cô gái nhưng vì cái chân đau nên cô gần như không thể đuổi kịp cô gái phía trước.

“Đội đã, tôi đau chân quá!”

Cô gái đi chậm lại, quay đầu về phía cô rồi bấm điện thoại gọi cho ai đó. Cô mặc kệ, chân cô đang đau chết được.

“Đề tôi đỡ cô, sao lúc này không nói sớm. Không hiểu sao tổng giám đốc lại đích thân chỉ định cô xử lý tài liệu này nữa...”

“Hả? Đó không phải là trách nhiệm của tôi sao?”

“Không, thông thường tài liệu của giám đốc sẽ do trưởng phòng xử lý, các nhân viên khác thường không được làm. Nhưng cô lại là người mới, giám đốc lại kêu tôi chú ý đến cô...có việc gì...á...” Đang huyền thuyên bỗng cô gái im bặt. “Tổng giám đốc... tôi...”

Gi chứ! Tên khốn đó nữa à...!!!

“Không sao, cô để tài liệu trên bàn rồi hướng dẫn cô ấy xử lý chúng.” Mắt hấn hướng về phía mắt cá chân đang sưng vù của cô. “Cô gái ngốc nghếch sao chân thành ra thế này?”

“Ngã thôi, tổng giám đốc yên tâm. Bôi thuốc là khỏi.”

“Khi ngã em có làm rơi gì khác nữa không?”

“Không, có chuyện gì sao?”

“Tôi chỉ sợ em làm rơi nào, vốn dĩ có chút ngốc nghếch có phải bây giờ đàn luôn rồi không?”

Anh thật quá đáng nha!

“Anh... cái tên đầu...thật...thật là...” Cô tức giận đến đỏ mặt tía tai, từ ngữ lộn xộn, cô không thể mắng hấn đầu heo được. Cô nhin... cô nhin hấn...

Cô thư kí ở bên cạnh chứng kiến cuộc đấu khẩu của hai người cứ che miệng cười không ngớt.

“Tổng giám đốc, để tôi dìu cô Mộ về phòng làm việc.”

“Không sao, để tôi. Cô đi lấy tài liệu cho cô ấy đi”

“Không cần... tôi tự đi được” Nói rồi cô quay lưng đi về phòng làm việc, cổ nén cơn đau đang ập đến. Bỗng cơ thể Mộ Tuyết nhẹ bẫng, hấn ta đang bế cô sao?

“Em nói hay lắm, nhìn em đau đến trán rịn mồ hôi kia kìa, thật là... để tôi bế em”

“Đừng, người ta đang nhìn đó! Mau bỏ tôi xuống!!!”

“Được rồi, được rồi, yên nào.”

Hấn vẫn bế Mộ Tuyết đến trước cửa phòng làm việc mới thả cô xuống. Lúc này mặt của Mộ Tuyết sắp chín cả rồi, cô thẹn thùng lên tiếng:

“Cám ơn tổng giám đốc, tôi xin phép.”

“Khoan đã, trưa ăn gì?”

“Hả?”

“Em nghĩ với bộ dạng này em sẽ đi đâu được sao?”

“Nhưng...tôi...”

“Vây thôi, em không ăn thì thôi vậy”

Gi chứ! Hần mới bảo sẽ mua đồ ăn trưa cho cô ư? Tên quái vật đáng ghét này vừa muốn mua đồ ăn trưa cho cô sao?

“Còn ngậy ngốc ra làm gì vào làm việc đi”

“Tôi xin phép”

Cô gái nhỏ này thật thú vị nga! Bên ngoài hung dữ như thế mà còn biết thẹn thùng sao!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Anh có phải là gay?

Đến giữa trưa, tất cả mọi người đều đi ăn, Mộ Tuyết ngồi trong phòng thực sự buồn bã thay cho cái bao tử, chân đau khiến cô không thể xuống ăn trưa. Aaaaa!!!! Đói quá!!!

“Đói rồi sao? Ăn đi!” Một giọng nói chợt vang lên khiến Mộ Tuyết giật mình suýt ngã khỏi ghế. Trên bàn một hộp đồ ăn màu lam, bên trong là mì ý. Oaaaa...ngon thật nha! Mộ Tuyết ngẩng lên nhìn anh, chạm phải ánh mắt yêu thương của anh, cô bất giác đỏ mặt. Chẳng lẽ cô nhìn nhầm, tên ác ma ấy sao lại nhìn cô bằng ánh mắt đó. Phải, là cô làm thôi, không sai...

“Cám ơn anh, nhưng tôi có thể ăn sau, tôi không đói.”

“Ăn đi, tôi không có bỏ thuốc độc đâu yên tâm”

“Ngộ nhờ có xuân được? Hôm nay anh tốt bất ngờ nha!”

“Em... hừ coi như tôi đang quan tâm nhân viên mới.”

“Đãi ngộ thực kì lạ nha! Thực sự an toàn chứ?”

“Tuyết ngốc nghếch ăn đi không thôi lát nữa lại bệnh”

“Anh đang lo cho tôi sao?” Mộ Tuyết nhướn mày nhìn anh kinh ngạc.

“Mơ tưởng, ngộ nhờ em bất tỉnh tôi phải trả lương cho em rồi còn phải trả tiền viện phí. Tôi lỗ nặng rồi!”

“Anh... “ Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, anh thực rất xấu xa. Làm cô vui một chút cũng không được?

“Được rồi, ăn đi! Tôi không trêu em nữa”.

Cô mặc kệ anh, úp mặt xuống bàn. Tên khốn này, đúng là yêu quái, cô xinh đẹp lại có thân hình quyến rũ như thế này sao lại không quyến rũ được anh chứ? Hay là...

“Tổng giám đốc tôi muốn hỏi anh câu này. Anh... có phải là gay không?”

“Em...hự tại sao lại hỏi như vậy? “

Cô bỗng thấy vui mừng, không ngờ cô lại thông minh như thế, có thể nhìn được sau vẻ ngoài đẹp đẽ này lại là một tên thích... nằm dưới!!! (Mẫn Mẫn: *sặc sụa* cô mới là người nằm dưới Tiểu Dục của tôi sao có thể là gay, bị ăn sạch là đáng lắm)

“Anh không qua mắt được tôi đâu, yên tâm tổng tài, tôi sẽ giữ bí mật cho anh”.

Nhìn cô gái trước mặt bỗng Tổng Vũ Dục muốn trêu cô một lát, không ngờ cô lại xem anh là gay! Được lắm Mộ Tuyết, tôi sẽ xem em cầu xin tôi như thế nào.

“Hắc, sao mặt anh lại gian manh thế này? Tiểu thụ à, muốn chị dạy cung cách theo đuổi đàn ông không? Cô tính nghịch leo lên đùi anh trêu ghẹo, dù biết anh là tổng tài thế nhưng sau khi biết anh là “chị em” của mình cô liền không kiêng nể trêu chọc anh.

“Hự hự... tôi là tổng giám đốc của cô, không được vô phép tắc như vậy.”

“Còn giả vờ nữa sao? Hừm... Trước mặt mọi người anh là tên tổng tài ác ma nhưng thực chất chỉ là một con mèo nhỏ thích được vuốt ve”

“MỘ TUYẾT! EM CÒM DÁM NÓI NỮA KHÔNG?”

“Hung dữ gì chứ rõ ràng thích được người ta ôm tiều cục mà, chị đây rất rành chuyện đời nga! “

“Xin hỏi bà chị rành sự đời đã lên giường với ai chưa, có kinh nghiệm gì truyền lại cho em không?”

Mặt Mộ Tuyết bỗng đỏ ửng, cô vẫn chưa trải qua yêu đương với ai cả, chỉ từng thầm thích học trưởng mấy Sơ trung nhưng cũng chẳng đến đâu huống chi lên giường với đàn ông

“Ừm... không quan trọng, quan trọng là tôi biết anh đang mang nỗi niềm thầm kín, tôi sẽ giúp đỡ “chị em” của mình.”

“Vậy tôi phải làm sao để theo đuổi người ta?”

“Anh thích nằm trên hay dưới?”

“Tôi thích nằm lên em. “

“Haha, tổng tài anh đùa sao? Thì ra anh thích nằm trên.”

“...”

“Được bốn cô nương ăn xong sẽ giúp anh tính kế XXOO tiểu thụ của anh”

Mộ Tuyết ăn ngon lành không để ý có kẻ trán nổi gân xanh đang muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Ngon quá, không giống ở tiệm nha, ở nhà làm à?”

“Ừ”

“Tôi là nhân viên mới, đãi ngộ của công ty thật là tốt, tôi sẽ không phụ lòng tổng tài.”

“Đãi ngộ của riêng tôi cho... “

“Wow anh thật tốt nga! Ai cũng đối xử tốt à? Thật nhìn không ra a! “

Đãi ngộ của riêng cô đó đồ ngu ngốc, Hừ... thật khiến người ta tức giận nga!

“Xong rồi ngon lắm, được rồi bây giờ đối tượng của anh như thế nào?”

“Để làm gì? “

“Giúp anh một bước đưa tiểu thụ lên giường.”

“Khụ... cô nói chuyện đứng đắn một chút được không?”

“Có gì phải ngại đâu cục cưng! Nói chị nghe đi nào! “

“Ngu ngốc, không đứng đắn và vô cùng ngu ngốc.”

“Ồ, thực sự có loại người này sao? Không nhìn ra tổng tài lại thích dạng người này... haha “

“...”

“Có giúp không?”

“Có có, bắt đầu anh phải tìm hiểu sở thích của người ta trước. Sau đó... “

“Sở thích của em là gì? “

“Tôi rất thích ngủ cả ngày, ăn gà rán, lại còn... Khoan, tổng tài à không phải tôi, đi hỏi tiểu thụ của anh đấy!”

“...”

“Sau đó, anh phải bạo dạn một chút, chủ động một chút, ví dụ là tôi, tôi thực sự rất thích con trai điên cuồng vì mình.”

“Chủ động sao... hừm... “

Tổng Vũ Dực đột nhiên cúi xuống nhìn chăm chú vào gương mặt Mộ Tuyết, khoảng cách gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi hương lài nhàn nhạt trong hơi thở của anh.

“Khoan, anh sao... “

Nửa câu còn lại của cô bị nụ hôn của Tổng Vũ Dực nuốt vào.

“Ừm...”

Dù Mộ Tuyết đắm đuối, quẫy đạp như thế nào cũng không thoát khỏi ma chướng của anh. Đến lúc cô không thở nổi anh mới lưu luyến buông môi cô ra.

“Anh... “ Mộ Tuyết tròn mắt nhìn Tổng Vũ Dực.

“Mùi vị không tệ!” Khóe môi Tổng Vũ Dực nhếch lên, mắt đầy ý cười.

“Huhu... “ Mộ Tuyết òa khóc nức nở khiến Tổng Vũ Dực cũng hoảng hốt không biết vì sao cô lại khóc to như vậy. Ai không biết lại nghĩ anh bắt nạt cô.

“Này này tôi có đánh cô đâu mà ồn ào thế. Nín đi! “

“Huhuhuhu... Tại anh cả....huhu”

“Tôi làm sao? “

“Anh bắt nạt tôi... huhu”

“Tôi chỉ hôn em thôi mà! “

“Huhu... nụ hôn đầu của tôi. “

“Haha em đùa sao? Nụ hôn đầu..haha”

“Hức... Anh khi dễ tôi... “

“Thật sao? Tôi xin lỗi tôi không cố ý! “

nghe cô nói thế anh không khỏi cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng rất tự hào. Anh là người đầu tiên hôn cô...là người đầu tiên...đầu tiên. Tổng Vũ Dực vui đến khoe miệng cứ cong lên

“Aaa...Rõ ràng hôm tôi khi dễ tôi mà còn bảo là không cố ý....hức hức ...Anh thật quá đáng...”- Mộ Tuyết ảm ức.

“Tôi xin lỗi...Ngoan, đừng khóc.” Tổng Vũ Dực dỗ dành cô như một đứa trẻ, Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô. Anh thực sự muốn đem cô gái nhỏ nuốt vào bụng, thật đáng yêu nga!

“Hic hic... anh chịu trách nhiệm đi... cướp mất lần đầu...hic... của tôi”

“Được rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Ngoan, đừng khóc. Em khóc xấu xí lắm! Ngoan, tôi thương!”

Tôi thương..tôi thương... tôi thương.. Tổng tài cô vừa nói thương cô? Cô nghe nhầm sao? Aaaa... chắc chắn là cô nghe nhầm rồi, đúng vậy là cô nghe nhầm thôi.

“Ngu ngốc, sao đàn ra vậy? Tôi hôn nên em hạnh phúc quá sao?”

“Ấu trĩ! “

“Wow em thích tôi sao, tiểu bảo bối? “

“Buồn nôn! Sao có thể chứ? Anh là gay mà!”

“...”

Chợt cô nghe tiếng xì xào...

“Thực không nhìn ra nha, tổng giám đốc là gay đó.. “

“Tôi vừa nghe cô ta nói tổng tài phải chịu trách nhiệm gì đó...”

“Lẽ nào... “

“Không nhìn ra là gay nha! “

Mộ Tuyết đỏ mặt, mãi lo khóc cô không ngờ có người nghe được. Phải làm sao đây?

“Tổng tài... tôi xin lỗi không ngờ họ nghe... “

“Không sao, nhớ đó, em nhớ phải giúp tôi tỏ tình nha!”

“...tôi biết rồi! “

“Hẹn em chiều nay” Nói rồi Tổng Vũ Dực quay bước về phía phòng làm việc.

Mộ Tuyết ngẩn người, cô quên hỏi anh tại sao anh lại hôn cô chứ? Thôi quên đi chắc dùng cô làm vật thử nghiệm lấy kinh nghiệm cho lần sau hôn tiểu thụ của hắn ta! Tên tổng tài IT, tên biến thái chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Làm bạn gái anh nha

Suốt buổi chiều ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt dị thường, vừa tò mò xen lẫn phẫn nộ, thậm chí là khinh bỉ. Rõ ràng tôi không làm gì nga! Do tổng tài các người cưỡng hôn tôi! Tổng tài chết tiệt, hại tôi bị mọi người ghét tại tên chết tiệt anh! Cả buổi chiều Mộ Tuyết vô cùng bức bối, tan ca nhất định tránh mặt tên hung thần kia! Không phải anh còn tiểu thụ sao lại lấy cô ra thử nghiệm!

Đến giờ tan sở, Mộ Tuyết vừa ra khỏi cửa, Tổng Vũ Dực đã đứng đợi cô ngoài cổng. Mộ Tuyết vốn định tránh mặt anh, nhưng anh lại chờ sẵn, vốn dĩ không tha cho cô. Điện thoại reo cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“Alo, Mộ Tuyết”

“Là Hàn Tàn sao? Gọi em có việc gì? “

“Nhớ em muốn gặp không được sao? Cô nương gặp anh được không? “

“Em... em... hôm nay... “

“Đừng nói dối tôi, hôm nay em không có bận, tôi đang đứng sau lưng em”

Mộ Tuyết quay lại, Hàn Tàn đang đứng cạnh cửa ra vào, mỉm cười nhìn cô. Hàn Tàn là bạn thân cũng là anh trai của cô được ba anh đã bên cạnh chăm sóc cô. Mỗi khi Mộ Tuyết bị bạn bè trêu chọc anh đều đứng ra bênh vực bảo vệ cô. Anh từng giúp cô theo đuổi một anh chàng mà cô thích, tuy không thành công nhưng cô rất cảm kích anh, giữa anh và cô có một tình cảm khó nói thành lời. Năm 18 tuổi, Hàn Tàn theo bố mẹ chuyển đến thành phố A từ đó cô không gặp anh nữa. Tuy nhiên cứ một tuần anh lại gọi điện đến hỏi thăm cô, mặc dù bận thế nào anh vẫn gọi đều đặn. Có những lúc anh gọi cho cô trong tình trạng say mèm, rồi cho con nghe đủ thứ chuyện trên đời đến tận khuya. Sau khi tốt nghiệp cô chuyển đến thành phố A đi học đại học khi mẹ cô mất, cô quyết định chuyển đến sống ở đây. Trong thời gian đó Hàn Tàn đã giúp cô rất nhiều, khi bị buồn cô chỉ biết chạy đến gặp anh nhào vào lòng anh khóc ướt mướt, anh cũng sẽ không từ chối để cho cô lau nước mắt. Hàn Tàn hiện là giám đốc của Hàn thị nhưng không hiểu sao luôn nhàn rỗi đến thăm cô, dẫn cô đi ăn, đôi khi còn bắt cô nấu cơm cho anh ăn...

Mỗi lần gặp anh đều ôm cô, lúc này Hàn Tàn đang dang tay đợi Mộ Tuyết chạy vào lòng mình. Nhưng hiện tại, tổng tài đang ở đây, anh đang nhìn về phía này...

“Nhanh, lại đây, chê không thèm ôm anh nữa sao?”

Mộ Tuyết mặc kệ ánh mắt của Tổng Vũ Dực chạy đến ôm Hàn Tàn. Ôm một lúc, Hàn Tàn mới chịu buông Mộ Tuyết ra. Lúc này Mộ Tuyết cảm nhận được một ánh mắt sắc bén đang dán trên người mình.

Tổng Vũ Dực tức giận đóng sầm cửa, lái xe đi. Cô gái đáng chết này em dám ở trước mặt tôi ôm người đàn ông khác sao? Được lắm, em đợi đó Mộ Tuyết tôi sẽ cho em biết tay.

Mộ Tuyết càng nghĩ càng không vui, rõ ràng tên đáng ghét đó đã cưỡng hôn cô lại còn giờ trò tức giận! Đáng ghét! Đáng ghét!

“Em ăn gì chưa?”

“...”

“Này, đang nghĩ đi đâu đó?”

“Em xin lỗi, anh hỏi gì?”

“Được rồi, anh dẫn em đi đến nơi này”

Bảng hiệu “Chill Bars” nhấp nháy đập vào mắt Mộ Tuyết. “Sao lại đến đây? Đắt lắm đó!”

“Chê anh không trả nôi?”

“Lãng phí lắm!”

“Không sao!”

Hàn Tàn nhất quyết kéo Mộ Tuyết vào trong. Có điều cô không biết... quán bar này là của anh.

Bên trong tiếng nhạc xình xịch đỉnh tai nhức óc khiến Mộ Tuyết mệt mỏi. Hàn Tàn dẫn Mộ Tuyết đến quầy rượu.

“Cho tôi một li cocktail, Mộ Tuyết còn em”

“Em như anh là được!”

“OK, thêm 1 li”

Hàn Tàn nhìn Mộ Tuyết, hôm nay cô đặc biệt ít nói.

“Tên Tống Vũ Dục đã làm gì em sao?”

“Anh thật giỏi a! Tàn, hôm nay hấn đã cưỡng hôn em”

“Mới ngày đầu tiên đã như thế! Haizzz”

“Sao thế? Không có gì! Tiểu Tuyết, trước đây em từng gặp Tống Vũ Dục bao giờ chưa?”

“Chưa a! Sao vậy?”

“Không có gì, anh từng thấy hấn để hình một cô gái trong ví thoáng qua rất giống em”

“Anh biết hấn sao?”

“Ừ từng gặp mặt vài lần”

“Ra vậy! Chắc người giống người thôi không phải em đâu, sao hấn có hình em được!”

“Nhưng...”

“Uống đi! Em không muốn nghĩ đến hấn nữa”

“Mộ Tuyết!”

“Hử? Em thích Tống Vũ Dục?”

“Haha... sao có thể” Mộ Tuyết cười gượng gạo. Sao có thể, cô gặp hấn mới hai ngày, không thể vì nộ hôn đó mà xiêu lòng.

“Không cần gạt anh! Anh có thể nhìn ra em đã rung động với hấn...”

“Hàn Tàn em đã nói không có, anh nói nữa em lập tức đi về!!!”

“Được, được anh không nói nữa! Ồ, Tống tổng tài, anh cũng đi uống rượu sao?”

Nghe đến tên anh Mộ Tuyết liền quay lại... Không có ai cả...

“Hàn Tàn... anh!!!!!!”

“Tiểu Tuyết anh hiểu em như vậy sao còn gạt anh?”

“Em thực sự không biết có phải em thích hấn không... Nộ hôn... của hấn...em...”

“Tìm đập nhanh? Đo mắt? Nhớ hán cả buổi chiều?”

“A...” Phản ứng của Mộ Tuyết như thừa nhận tất cả.

“Đề anh giúp em! “

“Đừng, mới quen biết sao em có thể theo đuổi hán? Nếu thực sự có tình cảm với anh ấy em muốn để anh ấy từ từ nhận ra...” “

“Thật là một tiểu cô nương hay xấu hổ”

Mặt Mộ Tuyết nóng ran

“Được rồi, anh để em từ từ quyết định, tiểu thư muốn ăn gì nào? “

“Hi hi... gà rán! “

“Con bé này, ngoan lần sau không được ăn nữa. “

“Dạ...!!! “ Mộ Tuyết nở nụ cười xinh đẹp.

“Lại đây, ôm anh! “

Mộ Tuyết chần chừ

“Không muốn ôm sao? Buồn quá đi mất hic hic... “ Hàn Tàn nhõng nhẽo, không nhìn ra một tổng tài của Hàn thì lại như đứa trẻ thế này!

Mộ Tuyết đến ôm Hàn Tàn, tựa vào lồng ngực rắn chắc của anh.

“Khoan đã anh đưa em đến đây không phải chỉ để uống cocktail? “

“Ừ”

-----••-----

Tối hôm đó, sau khi cùng Hàn Tàn trở về Mộ Tuyết lăn lên giường nhưng không tài nào nhắm mắt được.... Hình ảnh tên tổng tài IT đáng ghét đó hiện lên trong đầu cô. Hại Mộ Tuyết cả đêm không yên giấc, sáng hôm sau cô vác bộ mặt dọa người đến công ty.

“Mộ Tuyết! “

“Tổng tài? “

“Sao hôm qua cô không đi cùng tôi? “

Gì chứ rõ ràng anh lái xe đi trước?

“Tôi có hẹn với bạn xin lỗi tổng tài. Lần sau tôi sẽ nói chuyện với anh sau. Tạm biệt! “

Bước chân cô vội vã như bò chạy, Tống Vũ Dực nhíu mày. Dám trốn tôi? Xem em làm sao thoát khỏi tôi!

Mấy hôm sau Mộ Tuyết luôn tìm cách tránh mặt Tống Vũ Dực, anh lại luôn tìm cách tiếp cận cô. Cứ như vậy cuối cùng Mộ Tuyết đã làm việc ở Hoa thị một tháng nhưng cô vẫn chưa xác định được tình cảm với Tống Vũ Dực.

Hôm nay, Hàn Tàn bảo cô cùng đi party cùng anh, anh bảo cô ra sớm 1 tiếng anh dẫn cô đi chọn quần áo và chuẩn bị nhưng chẳng hiểu sao quản lý không cho cô nghỉ sớm 1 tiếng còn bảo lệnh cấp trên không cho nhân viên nghỉ sớm do công ty đang có rất nhiều việc. Sao lại là hôm nay chứ!

Mộ Tuyết đành gọi cho Hàn Tàn bảo anh thay người nhưng anh bảo sẽ chọn trước cho cô chỉ cần cô trang điểm là được. Mộ Tuyết gật đầu quay lại bàn làm việc, nhiều việc gì chứ! Mỗi ngày cô xử lý chưa đến 20 văn bản!

Buổi chiều Hàn Tàn đón cô đến buổi party, anh chọn cho cô một bộ váy màu trắng đến gối thanh lịch tao nhã lại khéo được làn da trắng không tì vết của cô.

Buổi party có rất nhiều khách mời có vẻ là giới thượng lưu. Tuy nhiên Mộ Tuyết cảm nhận rất nhiều ánh mắt không đúng đắn đang dán trên người cô.

“Tàn... em thấy không thoải mái “

“Mộ Tuyết, chú ý hình tượng một chút, Tống Vũ Dực đang nhìn em. “

“Thực sao?... “

“Ừ. Hôm nay anh sẽ tỏ tình với em, em chỉ có thể đồng ý! “

“Hà!!!! Sao có thể? “ Mộ Tuyết há hốc miệng! Hàn Tàn, anh...

“Anh muốn khiến tên đó tức giận! “

“Sao có thể.....?” Mộ Tuyết càng sững người, chẳng lẽ...

“Hắn thích em! Cá cược không? Nếu lát nữa hắn tức giận lời em ra khỏi đây em phải mời anh cơm tối, ngược lại anh mua gà rán cho em cả năm”

Nói đoạn Hàn Tàn tiến lên sân khấu cầm micro:

“Thưa quý vị, Hàn Tàn tôi hôm nay muốn bày tỏ tình cảm với một cô gái, mong mọi người sẽ đón nhận cô ấy. Mộ Tuyết! Làm bạn gái anh nha!”

Dù biết trước nhưng Mộ Tuyết vẫn thất thần, cô chợt nhớ đến lời Hàn Tàn trước đó, cô liều mạng gật đầu

“Em.. “

“Xin lỗi, cô ấy là người của tôi” Một giọng nói lạnh lùng cất lên. Chưa kịp định thần, Mộ Tuyết đã bị Tống Vũ Dực lôi ra khỏi buổi tiệc, tiếng xì xào không ngớt. Cô bị người ta phỉ nhổ đến chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Xuân được (H)

Xin lỗi mấy bạn viết rồi mà quên đăng, sorry nhiều huhu!!! Ủng hộ mình nha:(

.....

“Buông tôi ra!!”

Sau khi lôi cô ra khỏi buổi tiệc, Mộ Tuyết bị Tống Vũ Dực nhét vào trong xe. Mặc cô la hét, hắn vẫn phóng xe thật nhanh, dừng lại tại một khu biệt thự sang trọng.

“Đây là đâu?!”

“Nhà tôi”

Nói đoạn hắn vác cô lên vai, vào trong nhà liền có một người hầu già

“Cậu chủ về rồi sao? Có cần tôi dọn cơm không?”

“Không” Tống Vũ Dực vác cô lên lầu. Gì chứ? Không ai thấy cô đang chống cự sao? Hàn Tàn cứu em...

Hắn ném cô xuống giường.

“Đau quá! Huhu! Thả tôi ra, anh điên sao?”

“Câm miệng” hắn gầm gừ “Sao em lại đồng ý làm bạn gái hắn, sao em dám..? “

Nghe giọng hắn thật đáng sợ, đôi mắt đỏ ngầu như cô nén cơn giận không khiếp.

“Anh có quyền gì quản tôi? Tôi và anh có quan hệ gì chứ?” Cô lên giọng, quyết không để hắn ức hiếp. Hắn bỗng khựng lại đôi mắt tối sầm. Tống Vũ Dực vươn tay xé rách chiếc váy cô Hàn Tàn mới mua, tay hắn nhẹ nhàng gây áo ngực của cô, đôi gò của cô hiện ra trước mắt

“Thật đẹp! Trông em gầy gò thế mà nơi này thật đầy đặn, sờ thực thích”

Mộ Tuyết giờ tay tát hắn

“Đê tiện!!!”

“Giời lắm, để tôi xem em về động tình của em dâm dăng tới đâu.”

Nói rồi hắn rời giường, đến đầu tủ cầm một lọ màu đen đen. Đó có phải là...?

Nhìn biểu cảm hoảng hốt của Mộ Tuyết hắn nhếch môi cười một cách đáng sợ “Phải, đây là xuân dược đặc biệt, em thật may mắn nha!”

“Tổng tài, tôi xin anh, chúng ta chỉ mới gặp nhau ba ngày, tôi làm nhân viên của anh mới hai ngày. Làm ơn đừng làm cái đó”

“Vậy sao? Tôi cứ nghĩ đã gặp em lâu rồi!”

“Trước đây tôi chưa gặp, cũng không quen anh, làm ơn thả tôi ra đi”

“Nhưng tôi muốn em!”

“Xin anh bên ngoài kia có rất nhiều cô gái theo đuổi anh, tôi không có gì tốt, lại xấu xí, tha cho tôi đi!”

“Tôi thích sự xấu xí đó!”

Nói rồi hắn bước tới giường, hắn nắm lấy cổ chân cô dùng dây thừng trói ở hai góc giường, cảnh xuân đẹp đẽ cùng mùi hương dụ hoặc đang hiện ra trước mắt “Thật đẹp! Chỗ đó của em đẹp lắm bảo bối, thật mê người, dụ dỗ đàn ông thật mà!”

“Đừng mơ tưởng, mau thả tôi ra, tôi sẽ giết chết anh!!!”

“Giết tôi? “Gương mặt nguy hiểm tiến lại gần cô, do bị trói nên mặc dù đã ra sức la hét, giãy dụa nhưng Mộ Tuyết không thể kèp chân lại. Hắn ung dung đồ xuân dược vào hang động bí ẩn của cô. Cảm nhận được nơi tư mật bỗng lạnh lạnh Mộ Tuyết càng giãy dụa nhưng càng giãy thứ nước ấy chảy vào sâu hơn.

“Ngoan nào bảo bối, em sắp cảm nhận được sự sung sướng rồi.”

Mộ Tuyết dần cảm nhận được bên trong thực sự rất không thoải mái “Nóng quá...sao lại nóng thế này... khó... chịu quá... umm... mmm”

“Cần ta giúp không?” Nói rồi hắn vươn tay chạm vào nơi tư mật của Mộ Tuyết. Ngón tay day day phần thịt phía trên tiểu huyết “Ồ, ướt rồi sao? Đúng là con quỷ nhỏ dâm dăng mà.”

“Ummm... không.. cần đâu. Làm ơn...đừng nói như vậy...buông ra...”

“Thật sự không cần sao? Tôi sẽ không vào đến khi em cầu xin tôi.” Nói rồi hắn cúi xuống ngậm lấy nụ hoa nhỏ trước ngực Mộ Tuyết. Âm thanh dâm mị phát ra khắp phòng khiến người nghe phải đỏ mặt.

“Ummm... thực sự nóng... quá...” Bỗng nhiên hắn ngồi thẳng dậy còi thất lưng ra, từ trong quần lót cô nhìn thấy một vật to lớn như một cây sắt, nó to quá! Làm sao vào trong cô được! Không thể!

“Thích nó không bảo bối?” Hắn lôi cự vật to lớn đến trước mặt cô, đánh nhẹ lên hai má cô, khiến cho má cô đỏ ửng. “Thẹn sao? Em thật đáng yêu, tiểu bảo bối!”

Hắn lại đồ giãy thịt trước cửa huyết đang co thắt của cô. “Nước từ chỗ này chảy nhiều thật đó Tiểu Tuyết, em có làm sao không?” Hắn rõ ràng đang trêu chọc cô, thật là quá đáng!

Cô vừa thờ dốc vừa gào gừ “Mau biến đi! Đồ cầm thú!”

Hắn mặc cô gào thét, dùng cự vật to lớn chà xát trước cửa huyết khiến cô co thắt không ngừng.

“Aaaaa...” Cô nỉ non rên rỉ

Hắn nhếch môi “Sao thế muốn tôi vào sao? Cầu xin tôi thỏa mãn em!”

“Aaaaa...Không...”

“Nói! “Giọng hắn uy hiếp.

“Không... không bao...giờ. Đồ...cầm thú đáng chết!!!”

“Được lắm! Em còn sức mắng tôi tức vẫn có thể chịu được! Em sẽ mau chóng cầu xin tôi nhanh thôi!”

Tổng Vũ Dực như một con sói, anh đi đến bên tủ lấy thêm một lọ xuân dược màu đen nữa. Chạm rảnh rọt vào tiểu huyết của cô. Mộ Tuyết càng giãy dụa dòng nước mát lạnh càng chảy sâu vào khu tư mật của cô!

“Là do em chuốc lấy!!! Thực không ngoan nha!”

“Nóng...thực nóng...bên trong... khó chịu quá... Aaaaa... “

“Thật là cảnh tượng dâm mỹ nga! Tốt lắm! Cần anh giúp không? Sẽ thoải mái lắm! “ Anh thấp giọng dụ dỗ.

Mộ Tuyết dù bị chuốc xuân dược nhưng cô vẫn ngoan cường không cầu xin đến nỗi môi bật máu, mùi tanh loang khắp miệng. Cô sắp không chịu được rồi, làm sao đây...

“Xem phản ứng của bảo bối này! Mới vài phút thôi mà em đã thế này rồi! “

“Chỗ này....ướt đầm rồi này! Chắc!”

Hắn cúi xuống liếm nơi bí ẩn của cô.

“Ngọt quá! Tiểu bảo bối, tôi sẽ thỏa mãn em! “ Thật sự anh không đợi cô cầu xin được nữa! Hương vị cô thực tuyệt!

Nói rồi hắn nhấp móng đậy côn thịt to lớn vào sâu trong cô.

“Aaaaa...” Cả hai cùng lúc cất giọng rên rỉ.

“Thật chặt... khít quá bảo bối”

“Đau quá... đau...rút ra đi...làm ơn!...” Bên trong cô như bị xé thành từng mảnh, côn thịt quá to khiến bên trong cô căng lên, trên cái bụng bằng phẳng có một vật hình trụ cộm rõ di chuyển không ngừng. “Chậm thôi.. tôi đau quá!”

Hắn vẫn cuồn cuộn đi vào trong cô, mỗi cú nhấp chạm thẳng vào nơi sâu kín của cô. Bên trong hắn lúc này không chỉ có dục vọng mà còn có cả nổi tức giận. Sao cô dám qua lại với người đàn ông khác? Sao cô không chịu cầu xin anh? Sao cô không chịu hiểu anh thêm một chút? Quan trọng là tình cảm của cô, có phải không hề dành cho anh dù chỉ là một ít?

“Tại sao? Tại sao chứ?”

Dù cô không biết anh hỏi điều gì nhưng cô chắc là lúc này anh đang rất tức giận. Cô đã làm gì sai? Tại sao lại bị đối xử như thế này? Nghĩ đến đây nước mắt Mộ Tuyết rơi lã chã, nhìn thấy cô khóc anh thực sự rất đau lòng. Nhưng anh không biết cô đang khóc vì ai chẳng lẽ cô đang khóc vì tên đó? Nghĩ vậy anh càng tức giận cuồn cuộn đã xuyên xỏ tiểu huyết của cô. Anh cúi xuống hôn lên từng tấc da thịt cô, mỗi nơi anh đi qua đều là để lại một vết xanh tím như tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Luật động của anh ngày càng nhanh một cú thúc như xuyên qua trái tim của Mộ Tuyết, cô thật sự không chịu nổi. Tổng Vũ Dực ra vào không biết bao nhiêu lần, không biết bao lâu sau anh dừng động tác gằn nhẹ, bắn mảu mống của mình vào trong cô. Mộ Tuyết ngất đi.

Trong mơ, cô nhìn thấy Hàn Tấn đang ôm lấy cô dỗ dành. Cô nghe thấy Hàn Tấn nói Tổng Vũ Dực sẽ nhận ra tấm lòng cô, hắn cũng yêu cô, sẽ trân trọng cô. Cô cảm kích nói.

“Hàn Tấn, em cảm ơn!”

Tổng Vũ Dực định để cho cô nghỉ ngơi sau khi cô tỉnh lại anh sẽ xin lỗi, dỗ dành cô gái và nói yêu thương cô. Chỉ vì sự tức giận anh đã làm tổn thương người anh yêu, chắc cô rất hận anh. Nhưng anh nghe thấy cô gái đang mơ màng gọi tên người đàn ông khác anh thực sự không thể kìm chế được nữa.

“Hàn Tấn...Hàn Tấn...”

p/s: chương sau SM nha >>

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Trừng phạt (SM)

“'' Umm... “ Mộ Tuyết tỉnh dậy, cả người vô cùng ê ẩm mệt mỏi. Tổng Vũ Dực đã cưỡng bức cô, hắn... hắn... Nước mắt Mộ Tuyết rơi lã chã

“Khóc? Tôi đang làm gì em đâu? Trò chơi của chúng ta bây giờ mới bắt đầu. “

“Tha cho tôi đi, đau quá!”

“Chịu cầu xin rồi sao nhưng bây giờ đã quá muộn, em không còn cơ hội nữa! “

“Tha cho tôi đi Tổng Vũ Dực!!! Tôi không biết đã làm gì sai nhưng tôi xin lỗi! Tôi không chịu nổi nữa! “

Một cảm giác đau đớn ập đến, đau đến mức chảy nước mắt. Tổng Vũ Dực tay cầm roi da không ngừng vun vút vào người cô

“Đau quá đừng đánh, làm ơn! “

“Da của em thật đẹp nhưng không trừng phạt em tôi sẽ không hết tức giận”

“Ừm... “

“Gọi tên kẻ khác khi nằm cạnh tôi? Em cũng lớn gan lắm? “

“Ừm... tôi... “

Do quá đau đớn, lại căng thẳng tiểu huyết của Mộ Tuyết co thắt không ngừng, tạo nên một cảnh tượng dâm mỹ

“Wow, không nhìn ra em lại thích ngược đãi nha! Tiểu huyết tham lam của em đang co thắt rất mạnh mẽ nga”

Tổng Vũ Dực bị kích thích càng đánh mạnh tay hơn, Mộ Tuyết dù khóc lóc giãy dụa nhưng anh vẫn không buông tha cô

“Aaaa... “

“Cầu xin tôi tôi sẽ tha cho em!”

“Cầu.... anh...buông tha ... cho tôi làm ơn “

Tổng Vũ Dực nhếch môi đưa gậy thịt to lớn của anh vào trong cô.

“Thịt huyết kẹp thật gấp, tầng tầng lớp lớp thịt huyết cắn gậy thịt của tôi thật thoải mái. Tiểu lăng lợ, chỗ này, là điểm mẫn cảm của em sao?”

“Ngô... không.. “

Không chờ đợi câu trả lời của cô hắn đã cưỡng dâm ra vào trong cô. Lần này gậy thịt như xé nát tiểu huyết của cô, thậm chí đau đớn hơn lần đầu tiên phá thân. Hắn ra vào vài cái cô đã bất tỉnh, âm thanh ‘phốc xuy’ vang lên trong đêm tối. Lúc này hắn đã thực sự rất nổi giận không màng đến cảm giác của cô sau đó phóng tinh hoa của mình vào bên trong cô. Nước, tơ máu và sữa ngoài lẫn vào nhau tạo nên một cảnh tượng thật đẹp!

Hắn vỗ vỗ mặt cô

“Tỉnh mau, trò chơi chưa kết thúc! “

“Tha... tha.. “

“Cái này tôi đã mua để dành cho riêng em đã xem em có thích không”

Hắn đưa đến trước mặt cô một cái dương vật giả vô cùng đáng sợ. Nó thực sự rất to, còn có... gai trên đó

“Không... làm ơn...”

Mặc kệ cô gào thét hắn vẫn đưa dương vật giả vào trong cô.

“Aaaa... “

Hắn đến mở cửa sổ đặt cô lên bệ cửa. Từ nhỏ Mộ Tuyết đã bị bệnh sợ độ cao, trong tình cảnh này tiểu huyết của Mộ Tuyết càng co thắt dữ dội, dịch từ nơi tư mật tiết ra không ngừng, chạy xuống đùi.

“Không nhìn ra em dâm đang đến như vậy! “

“ Không...đừng nói...những lời....đó”

“Anh sẽ cho em nhiều hơn nữa”

Nói rồi hắn tấn công tặc, dương vật giả bên trong cô càng rung mãnh liệt hơn. Mộ Tuyết kiềm chế không được bật tiếng rên rỉ.

Hành hạ Mộ Tuyết được một lúc, Tổng Vũ Dực giúp dương vật giả ra khỏi cơ thể cô, vuốt ve nơi đó một lúc. Cơ thể trắng nõn bây giờ đã xuất hiện những vết xanh xanh tím tím.

“Lần sau đừng chọc tôi tức giận tôi không biết sẽ làm gì với em đâu “

“Tôi... tôi...huhuhu tại sao... tại sao... “

“Được rồi ngủ đi, ngoan”

Mộ Tuyết không hiểu tại sao hắn lại ôm nhu như vậy, nhưng cô thực sự rất mệt mỏi không còn sức để nghĩ thêm chuyện gì nữa.

“Anh...là đồ ác...mà!”

Tổng Vũ Dực ôm cô vào lòng.

“Anh xin lỗi, lần sau sẽ cẩn thận hơn không làm em đau, ngủ đi, ngoan... “

“Nhưng anh đã cưỡng bức tôi... “

“Em không ngủ chúng ta dậy tiếp tục làm”

Cô đành ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, mùi hoa lái nhàn nhạt trên người hắn bao vây cả cơ thể cô. Mặc dù hắn đã cưỡng bạo cô nhưng thực sự....cô rất thích hắn. Có phải cô bị thần kinh không? Lại thích kẻ cưỡng bức mình? Nghĩ đến cảnh cưỡng bạo vừa rồi Mộ Tuyết không thể ngăn được nước mắt.

Cảm nhận lồng ngực ấm áp Tổng Vũ Dực lôi Mộ Tuyết từ trong lòng ra khuôn mặt nhỏ bé đầy nước mắt.

“Em lại làm sao nữa? Tôi đã xin lỗi rồi cơ mà? Hay tôi chưa thỏa mãn em? “

“Không có....nhưng...tôi thực sựtôi... “

“Mau nói không tôi sẽ tiếp tục cưỡng bức em! “

“Tôi rất đau! “

“Đau? Đau ở đâu? Có phải lúc nãy rồi đã quá bạo lực rồi không? Để tôi đi gọi bác sĩ! “

“Ồ đây. “Mẫu Tuyết chỉ vào ngực trái. “Tôi thực sự... rất...rất thích...cho nên tôi mới tránh... anh... vì anh...là gay nên... “

“Hử? Em còn tin điều đó sao? Bào bối, em làm tôi thật sự rất vui đó.”

“Không... phải...anh là...gay sao? “

“Chẳng phải lúc đó em bảo tôi bạo dạn sao? Tôi đã trực tiếp bày tỏ tình cảm còn gì...?”

Nụ hôn đó thật sự...

“Đã nói em thích tôi sao em còn đồng ý làm bạn gái của tên Hàn Tàn đó? “

Ánh mắt của anh chứa đựng sự phẫn nộ Mộ Tuyết cảm thấy hoảng loạn, chẳng lẽ anh lại định cưỡng bức mình.?

“Là Hàn Tàn bảo em phải đồng ý. Để xem... thái độ... của... anh”

“Mộ Tuyết em giỏi lắm dám thử tôi sao? Em và tên Hàn Tàn chết tiệt đó là quan hệ gì?”

“Anh ấy....là anh trai của em”

“Anh ruột? “

“Không là... là...em xem anh ấy là anh trai”

“Hừ được lắm! “

Tổng Vũ Dực tức giận bước xuống giường. Mộ Tuyết theo bản năng bước xuống giường chạy đến giữ anh lại, thế nhưng vừa bước được hai bước, chân cô mềm nhũn không còn sức lực ngã nhào ra đất. Nghe tiếng động, Tổng Vũ Dực quay lại thấy cô gái bé nhỏ của anh nằm dưới đất, nước mắt lưng tròng, gương mặt ảm ức như đứa trẻ đang làm nũng.

Thở dài, bế cô lên giường. Hôn lên đôi mắt đầm nước của cô, vuốt ve mái tóc rối loạn xạ trên mặt.

“Ngao nằm nghỉ đi tôi sẽ mang đồ ăn lên cho em, đợi một lát! “

Cô giận dỗi vùi mặt vào chăn, gì chứ, rõ ràng là anh đã cưỡng bức cô bây giờ còn giận cô.

Tổng Vũ Dực mặc quần áo rồi bước xuống lầu lấy đồ ăn cho cô.

“Ngon quá! Thực đói nha!”

Tổng Vũ Dực cúi xuống hôn lên tóc, mắt, mũi, miệng cô.

“Cần anh dứt ăn không?”

“Không cần... ngô!”

Mặc kệ cô từ chối Tổng Vũ Dực vẫn dứt thức ăn cho cô. Lúc này trong mắt Mộ Tuyết anh không còn là một tên cầm thú mà là một con người dịu dàng, ôn nhu. Không nhìn ra nga!

“Anh...có.... có..”

“Hừ...”

“...thích... có... thích em...”

“Ngu ngốc!”

“...”

“Ăn nhanh đừng làm loạn...”

Là anh không thích cô, anh rõ ràng đang lảng tránh câu hỏi của cô. Đúng vậy có lẽ chỉ mình tương tư, nghĩ anh cũng thích mình mà cô sai rồi, Mộ Tuyết mày thật ngu ngốc! Cô cúi đầu không cho anh nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của mình, càng không để anh khi dễ cô.

“Tôi thích em, thật sự rất thích em. Được chưa bảo bối hay giận dỗi?”

“Thật sao? Anh nói thật chứ? Không được nuốt lời nga!” Mộ Tuyết mừng rỡ nói.

“'Ừ, không nghĩ ra em vui vẻ đến như vậy!”

Mộ Tuyết đỏ mặt thực sự lần này cô đã thất thố. Suốt buổi tối cô không nói gì nữa cả, lặng lẽ ăn cơm.

“Ngủ đi, em mệt mỏi rồi!”

Tổng Vũ Dực ôm cô vào lòng, vuốt ve cơ thể cô.

“Tổng Vũ Dực, anh làm như vậy em không ngủ được!”

“Ngủ đi, không chúng ta lại làm!”

“...”

“Anh xin lỗi, Mộ Tuyết...!!”

Người trong lồng ngực anh đã ngủ từ lúc nào, Tổng Vũ Dực lặng lẽ ngắm khuôn mặt nhỏ say sưa của cô trong lòng dâng lên một cảm xúc ảm áp lạ thường.

Mộ Tuyết, em là của anh.

p/s: không có SM nặng đâu ^...^ bạn nào thích SM nặng lần sau mình sẽ viết nặng hơn °×°

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sống cùng anh đi, Mộ Tuyết!

Những tia nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ khiến cho cô gái trên giường thức giấc. Mộ Tuyết trở mình, người đàn ông bên cạnh đã không còn, cô ngồi dậy. Trên giường trắng muốt một đốm máu đỏ như hoa bi ngạn đã chứng minh đêm qua không phải là mộng xuân.

''Aaaaa...'' Vừa bước xuống giường cả người cô như tàn phé, mềm nhũn không còn sức lực, phía dưới lại truyền đến cảm giác đau đớn, nếu không kịp bám vào cái bàn, cô chắc chắn sẽ hôn mặt đất! Tên không kiếp Tống Vũ Dực!

''Bỉ ôi, vô liêm sỉ, cảm thú...!!!''

Tiếng chuông điện thoại reo cắt đứt tiếng mắng chửi của Mộ Tuyết. Trên màn hình là một dãy số lạ...

''Alo''

''Tôi đây, em tỉnh rồi sao. Đồ ăn sáng trên bàn, trong tủ có thuốc, em tự thoa rồi nghỉ ngơi đi. Sáng nay tôi có cuộc họp quan trọng, xin lỗi!''

''A?''

''Em nghỉ ngơi cho tốt, tối tôi về sớm! Tạm biệt!''

Tống Vũ Dực cúp máy để lại Mộ Tuyết đang hóa đá. Anh đang quan tâm cô sao? Anh còn giải thích với cô!!! Aaaaa, thật khủng khiếp, có phải tên cảm thú đó cũng thích cô?

Sau khi tắm xong, Mộ Tuyết mở tủ thấy một lọ thuốc nhỏ, thì ra là thuốc trị thương! Thoa ở đâu? Khắp người cô có rất nhiều vết thương nga!!!

''Có việc gì?''

''Tổng tài...thuốc...thuốc...''

''Ừ?''

''Tôi...nó...thoa ở đâu? Tôi không biết...cách dùng!''

''Chỗ đó!''

''Hả? Chỗ nào?''

''Chỗ hôm qua chúng ta làm!''

''....''

''Em muốn tôi thoa giúp sao? Được lát nữa tôi về giúp em!''

''Không...không cần...tôi tự làm được!''

''Còn gì không?''

''Không thừa tổng tài!''

''...Tôi cúp đây!''

Mộ Tuyết vừa cúp máy, Tống Vũ Dực tức giận ném điện thoại lên sofa! Fuck! Chẳng phải cô nói yêu anh sao? Thái độ lạnh nhạt đó là sao?

''Cộc cộc''

''Vào!''

Một chàng trai khôi ngô, mặc quần áo thể thao bước vào, ôm chầm Tống Vũ Dực, mái tóc anh ta nhuộm đủ màu sắc, đôi mắt không sắc bén như Tống Vũ Dực nhưng lại mang một vẻ phong lưu, khuôn mặt xinh đẹp đến phụ nữ cũng phải ghen tị. Đó không phải là vẻ đẹp yếu đuối mà là nét đẹp mạnh mẽ đến hoàn hảo! Anh ta là Mạch Kha, người bạn thân nhất của Tống Vũ Dực

''Né ra, chú bị biến thái sao?''

Mạch Kha mặc kệ câu hỏi của Tống Vũ Dực, anh vỗ vai Tống Vũ Dực.

''Tống Vũ Dực, hôm qua anh làm mọi người một phen hết hồn nga!''

''Hừ''

''Sao vậy? Chưa ăn được cô ta sao? Haha! Đùa em sao?'';

''Nực cười!'';

''Vậy là ăn được con gái người ta rồi! Sao còn khó chịu như vậy? Ăn chưa no sao?'';

''No cái đầu chú! Sáng nay anh đi sớm lại còn làm bữa sáng cho cô ấy. Vậy mà cảm ơn cũng không có! Tức chết được mà, chú xem có ai vô tình như cô ấy không chứ!'';

Mạch Kha đang cười bỗng cứng đờ, bỗng nhiên trầm mặc. Tống Vũ Dực đợi mãi không thấy Mạch Kha nói gì, anh nhú mồm nhìn Mạch Kha!

''Sao thế?'';

''Dực, anh thích cô gái đó sao?'';

Tống Vũ Dực im lặng, anh tránh né ánh mắt của Mạch Kha. Anh không yêu cô thì sao anh phải ghen tuông đến mức cường bức cô? Sao anh phải đau lòng khi thấy những giọt nước mắt của cô? Anh còn dậy sớm làm bữa sáng cho cô, chuyện trước đây chưa từng xảy ra...Anh yêu cô, anh yêu cô... Bà từ này cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh.

''Dực?'';

Tống Vũ Dực khẽ ho một tiếng, anh im lặng thay cho câu trả lời của mình.

''Em biết rồi, cô gái đó thực sự rất trong sáng...'';

''Anh hiểu!'';

''Về hợp đồng bên Hàn thị, em đã cho người điều tra và đầu tư dự án xây dựng biệt thự của họ, đây là dự án tiềm năng.'';

''Chú hãy đàm phán với họ bên ta sẽ cung ứng vật liệu cho họ, lợi nhuận sẽ cao hơn.'';

''Được, Dực công ty của Kiều Thiên Bảo muốn hợp tác dự án công trình ở Nghiên Lâm, anh nghĩ sao?'';

''Anh không thích ông ta. Ông ta là một kẻ làm ăn phi pháp.'';

''Nhưng lần này chính Kiều Thiên Tâm đã đề nghị hợp tác. Cô ấy là bạn học của anh, tính tình cô ấy có lẽ anh hiểu rõ.'';

''Ừ dự án này anh giao cho chú! Nếu là Thiên Tâm đề nghị anh cũng yên tâm.'';

''Em đi đây!'';

''Kha! Làm sao để cô ấy cảm nhận được tình cảm của anh?'';

''Khụ khụ...'';

Mạch Kha chuẩn bị quay lưng đi thì nghe câu hỏi của Tống Vũ Dực, anh nhất thời bất ngờ, ho sặc sụa. Tống Vũ Dực không để ý thái độ kinh ngạc của Mạch Kha, kiên nhẫn đợi câu trả lời.

''Có thực sự là anh không Dực? Anh đang cố làm cô ấy yêu anh sao?'';

''Thì sao?'';

''Khụ... Không có gì...Hãy nói yêu thương cô ấy, đừng thô bạo cũng đừng cứng nhắc, dẫn cô ấy đi dạo, làm những điều cô ấy thích, nắm tay cô ấy, ôm cô ấy, tỏ tình thật ngọt ngào, cuối cùng là ôm lên giường.'';

''Không thể! Trò đó thật rẻ tiền! Bảo sao Tiểu Tinh không rời xa cậu.'';

''Tống Vũ Dực!!!''; Mạch Kha hét to '';Lần sau đừng hòng em giúp đỡ anh nữa! Tên khốn, tối nay anh nhất định sẽ không cử động được!'';

''Để xem!'';

Mạch Kha tức giận ra ngoài, mắt anh đờ đờ sát khí, anh thực sự muốn giết người!

Tống Vũ Dực trong phòng cười thỏa mãn, trêu chọc người anh em của mình luôn khiến anh thoải mái tuy nhiên có hơi ấu trĩ!

Tống Vũ Dực quyết định tan sở sớm, anh thực sự rất nhớ thân hình nhỏ bé của cô.

Anh phóng xe thật nhanh về biệt thự, vừa mở cửa một mùi hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ gian bếp. Mùi hương này không phải là thức ăn vú Tần làm. Quả nhiên, khi tiến lại gần phòng bếp, tiếng vú Tần lo lắng.

''Tiểu thư, để tôi làm cho, cô lên phòng nghỉ đi, lát nữa cậu chủ về sẽ la tôi!'';

''Không sao, di cứ để con làm. Người yêu của anh ấy không vào bếp sao?'';

''Việc này, thực ra cậu chủ không có người yêu...'';

''Hả? Anh ấy không có người yêu? Vậy là tình nhân rồi. Họ ở chung sao lại không giúp di nhỉ?'';

''Thực ra...'';

Vú Tần định nói gì đó bỗng im bật, bỗng đằng sau một vòng tay ấm áp ôm lấy eo cô.

''Thực ra em là người phụ nữ đầu tiên qua đêm ở nhà anh!'';

Mộ Tuyết kinh ngạc quay lại nhìn anh nhưng một đôi môi đã phủ xuống, anh nhẹ nhàng cạy hàm răng, lưỡi quần lấy lưỡi cô, động tác mang tất cả sự ôn nhu cũng như tình yêu của anh.

Tổng Vũ Dực hôn đến mức Mộ Tuyết không thể thở được mới buông ra.

''Tiểu Tuyết thơm quá! Để anh nếm thử.'';

''Không được, anh mau đi tắm đi.'';

''Mộ Tuyết, anh muốn ăn!'';

''Tiểu công, đừng làm loạn nữa! Để em nấu xong sẽ cho anh ăn!'';

''Mộ Tuyết! Sao em dám?''; Tổng Vũ Dực gầm gừ ''Tối nay em biết tay anh!'';

Mộ Tuyết đỏ mặt, cô hiểu anh đang ám chỉ điều gì.

''Không cần đỏ mặt, anh đi tắm đây! Lát nữa anh đưa em về nhà lấy quần áo!'';

''Hả? Để làm gì?'';

''Dọn về sống cùng anh đi, Mộ Tuyết!'';

''Em...'';

Tổng Vũ Dực bỗng ôm chặt Mộ Tuyết vào lòng, mùi hương hoa lài nhàn nhạt một lần nữa bao vây lấy cô!

''Mộ Tuyết hãy ở bên anh!'';

Tổng Vũ Dực khiến Mộ Tuyết cảm động không ngừng, Tổng Vũ Dực hôm nay không phải kẻ thô bạo hung tợn hôm qua. Cô cũng ôm chặt lấy anh hít hà mùi hương ấm áp nơi lồng ngực anh.

''Em cảm động quá không trả lời được sao? Em yên tâm nếu em đồng ý mỗi ngày anh đều thỏa mãn em!'';

Mộ Tuyết mặt đỏ như cà chua chín đắm vào lồng ngực anh.

''Anh không biết xấu hổ sao?'';

''Em yên tâm khả năng lãnh hội của anh rất cao! Anh nhất định có thể thỏa mãn em bằng nhiều tư thế.'';

''Im đi mà!'';

''Được được anh không nói nữa. Em còn chưa trả lời anh đó!'';

''Em đồng ý!'';

''Vậy anh đi tắm!'';

Mộ Tuyết gạt đầu, cô quay lại nấu ăn, Tổng Vũ Dực đang bước ra chợt quay lại, hôn lên má cô:

''Cám ơn em!'';

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lăn nử hoan ái (H)

Sau khi thưởng thức tài nấu ăn của Mộ Tuyết, Tổng Vũ Dực lái xe chở cô về căn hộ. Anh đỗ xe dưới hầm rồi dắt tay cô vào tòa nhà.

Tầng 37 là căn hộ của Mộ Tuyết, tuy là về nhà cô nhưng không hiểu vì sao Tổng Vũ Dực lại rành đường, thậm chí anh có thể bấm đúng số lầu mà không cần cô nói.

'Dực, sao anh biết em ở lầu 37?'

'Chẳng lẽ đến nhà người phụ nữ của anh anh cũng không biết?'

'Anh điều tra em?!'

'Anh cần phải điều tra sao?'

Đúng, Tổng Vũ Dực không cần thiết phải làm như vậy, với tính cách ngang ngược của anh, anh có thể trực tiếp hỏi cô không cần vòng vo.

'Vậy làm sao anh biết được?'

'Tôi về anh sẽ nói em nghe.'

Tổng Vũ Dực theo Mộ Tuyết vào nhà, căn nhà khá đơn giản, sạch sẽ, ngăn nắp, chủ đạo là màu trắng có vài vật dụng trang trí, chủ yếu là màu lam nhạt.

Hừm! Cô gái nhỏ của anh rất đáng yêu! Nghĩ đến đây, Tổng Vũ Dực cười ngây ngốc, điều mà trước đây chưa từng có người nhìn thấy!

'Anh cười gì đó?'

'Anh nghĩ đến một con mèo nhỏ đáng yêu!'

Mộ Tuyết bĩu môi, chỉ vì một con mèo mà anh không để ý đến cô, lại còn cười ngây ngốc nữa chứ!

Mộ Tuyết hừ một tiếng rồi vào phòng, đóng sầm cửa để lại Tổng Vũ Dực đang ngây người ở bên ngoài.

'Mộ Tuyết sao lại dỗi rồi?'

'Em không sao! Anh về đi!'

Nghe đến đây, Tổng Vũ Dực không còn đủ kiên nhẫn nữa, anh mở cửa vào mặc kệ cô không đồng ý.

'Mộ Tuyết, anh không muốn. Anh đã làm gì sai sao?'

'Về đi! Về với con mèo nhỏ của anh đi!'

Cuối cùng anh cũng hiểu được con giận dỗi của cô từ đâu đến.

'Ngoan, con mèo nhỏ đáng yêu đó đang dỗi anh! Nó đang giương vuốt về phía anh rồi!'

'Hừ, em không phải mèo của anh!'

'Con mèo nhỏ không ngoan nữa, anh sẽ phạt em!'

Tổng Vũ Dực hôn lên đôi môi đang dỗi của cô, mặc kệ Mộ Tuyết đắm đuối vào lồng ngực của anh, nhưng môi lưỡi quấn quít đến lúc Mộ Tuyết không thể thở nổi, anh luồn tay vào áo cô, xoa nắm quả đồi xinh đẹp của cô. Đến lúc Mộ Tuyết nghĩ mình sắp tắt thở Tổng Vũ Dực mới buông cô ra.

'Mộ Tuyết, anh muốn em!'

Mộ Tuyết đỏ mặt nhưng vẫn không quên ném về phía anh một ánh mắt sắc bén.

'Không được! Em còn phải dọn đồ!'

'' Mộ Tuyết, phòng tắm ở đâu?'';

'' Hà?'';

'' Anh muốn tắm nước lạnh!'';

Mộ Tuyết nghe vậy bật cười

'' Đi thẳng qoẹo trái...nhưng em không có khăn mới cho anh'';

''Ừ'';

Trong lúc Tổng Vũ Dực tắm, Mộ Tuyết dọn dẹp xong quần áo. Cô nhìn xung quanh, Mộ Tuyết như muốn mang cả

căn phòng này theo, đây là nơi cô đã gắn bó suốt thời gian qua. Mộ Tuyết cảm giác hơi mất mát. Cô hơi thất thần, anh có cho cô mang theo những vật này không?

Tổng Vũ Dực vừa tắm xong, đang định trêu cô thì thấy cô gái nhỏ đang ngồi ngây người, không để ý đến sự xuất hiện của anh.

'' Tiểu Tuyết, anh muốn cho em xem cái này rất thú vị!'';

'' Dực, cho em mang theo những đồ vật trong phòng được không? Em nhớ nơi này..'';

'' Được, nhưng ngày mai anh sẽ cho người mang qua cho em!'';

'' Thật không?'';

Mộ Tuyết chạy đến ôm chầm lấy anh, cô không để ý anh chỉ quần khăn ở nửa người dưới, thân hình rắn chắc, cơ bắp, gợi cảm, da màu vàng đồng khiến Mộ Tuyết hơi đỏ mặt. Cô rời khỏi người anh thì nghe anh nói.

'' Bảo bối, không ngờ em lại thích quần áo ren đến thế!'';

Mộ Tuyết khó hiểu nhìn anh, Tổng Vũ Dực nở nụ cười nham hiểm, tay anh đưa một vật nhỏ màu đỏ bằng ren. Khi Mộ Tuyết định thần ra đó là gì, cô liền đỏ mặt, chạy đến hét lớn.

'' TỔNG VŨ DỰC!!! ANH MAU TRẢ CHO EM!'';

'' Mèo nhỏ! Thứ này rất dụ hoặc nga! Em cố tình để anh thấy phải không?'';

'' Vô si! Mau trả cho em đi!'';

Chiếc quần lót của cô bị Tổng Vũ Dực đưa lên cao, chuyển từ tay này sang tay kia. Tổng Vũ Dực thích thú nhìn gương mặt tức giận của Mộ Tuyết, đến khi cô giận dữ không thêm giằng co với anh nữa, cô ngồi xuống sofa tùy tiện lấy một báo ra đọc, anh mới bỏ lại ngay ngắn vào vali cho cô!

'' Bảo bối, lại dối anh rồi!'';

Mộ Tuyết mặc kệ anh, cô vẫn cúi xuống cuốn tạp chí.

'' Em muốn mua sao? Anh thích bộ này!'';

Tổng Vũ Dực chỉ tay vào một bộ đồ ngủ màu đen, bên trong dường như xuyên thấu, vừa nhìn đã khiến người ta đỏ mặt còn anh lại điềm nhiên như không có gì.

'' Ai cần anh thích chứ!'';

'' Anh muốn em mặc nó, chắc chắn sẽ rất đẹp!'';

'' Xấu xa!'';

'' Bảo bối không giận nữa rồi!'';

'' Hừ'';

'' Được rồi, ngày mai anh sẽ mua cho em, chúng ta về thôi!'';

Tổng Vũ Dực lái xe về ngôi biệt thự bằng tốc độ nhanh nhất, Mộ Tuyết ngồi bên cạnh anh mồ hôi ròng ròng.

'' Dục, chậm lại được không?'';

''...'';

Anh căn bản không còn đủ tỉnh táo để nghe Mộ Tuyết nói, anh đang rất muốn cô, thực sự rất muốn cô.

Mộ Tuyết không thể khuyên nhủ anh đành căn môi sợ hãi nhìn về phía trước, trong lòng thầm cầu nguyện. Cô thực sự còn rất trẻ, không muốn chết sớm như vậy.

-----'''-----

Cuối cùng, cả hai cũng an toàn trở về nhà, Mộ Tuyết chưa kịp thở phào đã bị anh bế vào trong nhà, mặc kệ cô chống cự, la hét anh vẫn nhất quyết không thả cô xuống, vũ Tàn vừa định chào hỏi cậu chủ nhưng thấy tình cảnh này, bà cũng chủ động biến mất, không muốn quấy rầy không gian riêng tư của hai người.

'' Mau bỏ em xuống! Tống Vũ Dục, tên vô lại, biến thái, khôn kiếp!'';

'' Mộ Tuyết, câm miệng!'';

Giờ phút này, Tống Vũ Dục thực sự rất muốn cô, dục vọng như nổ tung, còn cô, đũa ngọc này sao lại ồn ào như vậy.

Tống Vũ Dục đập cửa phòng, trực tiếp thả cô xuống giường, hung hăng hôn lên môi cô, tay còn lại chui vào áo cô, sờ nắn một bên đỉnh đồi cao ngất của cô. Mộ Tuyết lúc này mặt đỏ như rì mấu, anh vẫn còn chưa đóng cửa, đèn cũng chưa tắt. Mặc dù đã trải qua hoan ái cùng anh nhưng cô vẫn không khỏi cảm thấy ngại ngùng.

'' Dục, anh chưa đóng cửa!'';

'' Mẹ kiếp!'';

Tống Vũ Dục bực dọc ra khóa cửa, vừa định cúi xuống làm nốt việc còn dang dở, anh lại nghe giọng thẹn thùng của cô vang lên.

'' Có thể tắt đèn không?'';

Giờ phút này, anh không thể kìm chế được nữa, giọng thẹn thùng của cô như đang làm nũng, thực sự thành công trong việc khơi dậy dục vọng của anh.

Anh cúi xuống hôn lên cổ cô, hung hăng để lại những vết hôn thể hiện sự chiếm hữu của anh. Những vết hôn hôm qua vẫn còn hiện rõ, hôm nay lại có những vết hôn mới. Mộ Tuyết xấu hổ vô cùng, anh rõ ràng cố ý tạo ra những âm thanh thật lớn mà. Xấu hổ chết mất!

Cuối cùng anh dừng ở nơi tư mật của cô, nhẹ nhàng vuốt ve rồi hôn xuống. Mộ Tuyết gần như hét lên, cố đẩy đầu anh ra khỏi nơi đó.

'' Không được, nơi đó bẩn lắm!'';

'' Không bẩn!'';

Mộ Tuyết cố gắng ngăn anh nhưng lúc này, Tống Vũ Dục càng hôn mãnh liệt hơn, đầu óc cô dần trở nên mụ mị, chống trả dần yếu ớt thay vào đó là những tiếng rên khe khẽ.

Thấy cô có phản ứng, Tống Vũ Dục vui vẻ hài lòng rồi mỉm cười, anh nhẹ nhàng vuốt ve rồi động thân một cái, cự vật to lớn đã vào bên trong cô, lướt động của anh vô cùng mạnh mẽ, tạo ra tiếng ''phanh phạch''; vô cùng âm muội. Có trời mới biết anh thực sự muốn cô đến mức nào, anh muốn đem cô hòa vào trong thân thể, không tách rời.

'' Ummm... Dục...chậm lại...'';

'' Nhanh hơn mới đủ!'';

'' Em...thực sự không... thể chịu... nổi...nữa.'';

Khoái cảm dồn dập như con thủy triều khiến Mộ Tuyết bật tiếng rên rí phóng đảng

'' Aaaaaa....'';

Tiếng rên rí của cô như khích lệ anh, dưới thân càng di chuyển mãnh liệt, mỗi cú thúc đều chạm đến nơi sâu kín nhất.

''Aaaa... sâu... sâu quá...'';

Tống Vũ Dục ra vào mãnh liệt đem cô lên thiên đường xuống địa ngục, xuân dịch của cô chảy một mảng lớn thấm ướt drap giường. Ra vào thêm trăm cái, anh xuất tinh vào bên trong cô, lúc này Mộ Tuyết đồng thời ngất đi, Tống Vũ Dục cũng nằm vật ra giường, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

'' Hừ...hừ'';

Xem ra cô gái nhỏ sau khi cùng anh hoan ái thì rất nóng, nghĩ đến đây Tống Vũ Dực liền vào phòng tắm pha nước ấm, sau khi xong anh quay ra ngoài bế cô vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thư ký của tổng tài

Tống Vũ Dực nhẹ nhàng tắm rửa cho Mộ Tuyết, lau đi những vết tích hoan ái của hai người. Dưới ánh đèn, cơ thể trắng muốt cùng những vết xanh xanh tím tím hiện lên khiến anh một lần nữa muốn cô. Mộ Tuyết cảm nhận được dòng nước ấm mà tỉnh lại, vừa tỉnh lại đã thấy đôi mắt sáng rực của anh nhìn về phía cô.

'' Ừm... sao anh lại ở đây?'';

Mộ Tuyết thều thào, anh không trả lời cô, vươn tay xoa người cô lại, để lưng cô tựa vào lồng ngực anh. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể cô, Mộ Tuyết hiểu rõ anh muốn gì. Nhưng cô thực sự rất mệt mỏi...

'' Dực... em rất mệt...'';

'' Ừ.'';

Anh tiếp tục vuốt ve cô, vật nóng bỏng to lớn của anh thúc vào lưng cô.

'' Em không muốn nữa đâu, em vẫn còn đau lắm!'';

Mộ Tuyết vờ nhỏ vài giọt nước mắt tủi thân, hơn nhưng gì cô mong đợi, anh

không những tha cho cô mà còn vô cùng hoảng hốt.

'' Đau chỗ nào? Báo bố, đừng khóc, là do anh không tốt! Lần sau anh sẽ cẩn thận!'';

'' Cẩn thận cái đầu anh, huhu. Lần nào cũng làm em đau'';

'' Tiểu Tuyết, em muốn gì mới chịu tha cho anh đây?'';

Tống Vũ Dực nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

'' Ngày mai em đi làm lại được không?'';

'' Không thể!'';

Tống Vũ Dực đương nhiên biết cô không muốn dựa dẫm vào anh nhưng lần trước khi bắt gặp anh hôn cô, những đôi mắt ghen ghét đã xuất hiện. Anh không thể để cô bị tổn thương được, bọn người đó chắc chắn gây khó dễ cho cô.

'' Sao vậy?'';

'' Ở nhà ngoan, anh đủ sức nuôi em.'';

'' Em không muốn, anh dựa vào đâu nuôi em!''; Mộ Tuyết lên giọng ngang bướng, cô tất nhiên không phải những cô gái hiền thực chỉ biết ở nhà dựa dẫm vào tiền của đàn ông, huống hồ anh cũng không phải là người đàn ông của cô.

'' Anh nói không được, tức là không được!''; Anh khó chịu đứng dậy định ra ngoài.

'' Tống Vũ Dực, sao anh có thể bá đạo đến như vậy? Anh lấy quyền gì can dự vào cuộc sống của em?'';

Tống Vũ Dực thực sự tức giận, anh lo lắng cho cô nên mới không cho, cô không những không quan tâm mà còn phủ nhận quan hệ của hai người. Quyền gì sao? Quyền là anh yêu cô, cô là của anh.

Anh bước ra không nói với cô lời nào. ''Rầm'';, anh rời khỏi phòng ngủ đến phòng sách, nếu anh còn ở phòng tắm nhất định kiểm chế không được mà bóp chết cô.

Mộ Tuyết thấy thái độ của anh liên ảm ức không thôi, cô vẫn chưa nhận ra tình cảm của Tống Vũ Dực nên nghĩ anh không yêu cô lại còn bá đạo muốn quản thúc cô. Cô chỉ muốn là một người phụ nữ bình thường, ngộ nhỡ sau này anh không còn cảm thấy mới mẻ, chán ghét cô, không muốn cô làm tình nhân nữa thì cô vẫn còn công việc nuôi sống mình. Cô hiểu nếu một ngày anh tìm được một cô gái xinh đẹp hơn, giàu có, hiền thực hơn nhất định cô phải buông tay.

Mộ Tuyết về oải đứng dậy ra khỏi phòng tắm, cô không mặc quần áo mà chỉ quấn khăn ngồi trên giường, có lẽ hôm nay anh sẽ ngủ ở phòng đọc sách. Mộ Tuyết chui vào chăn bông nằm, cô vớ lấy quyển tiểu thuyết đang đọc dở trên đầu giường..

-----|||||-----

Cạch...

Tống Vũ Dực sau khi kiểm soát được cơn nóng giận liền trở về phòng, tất nhiên anh cũng đã giải quyết ổn thỏa cho cô để dù cô có trở lại đi làm cũng không kẻ nào có thể gây khó dễ cho cô. Bước vào phòng, Tống Vũ Dực đã thấy con mèo nhỏ của anh đã ngủ say, trên ngực còn đang đặt quyển tiểu thuyết. Gương mặt của cô khi ngủ thực sự khiến người khác động tâm, Mộ Tuyết không có nét đẹp cuốn hút như Kiều Thiên Tâm, cũng không có vẻ đẹp hiền lành như các tiểu thư khuê các, nhưng ở cô là một vẻ đẹp thánh thiện, trong sáng, hoạt bát. Tống Vũ Dực thấy cô ngủ trong khi tóc vẫn còn ướt liền xốc chăn định kéo cô dậy sấy tóc, không ngờ anh lại thấy Mộ Tuyết không một mảnh vải. Anh tham lam nhìn thân hình xinh đẹp của cô, làn da mịn màng, những đường cong xinh đẹp khiến anh không thể rời mắt. Bị ai đó đánh thức, Mộ Tuyết cau có mở mắt, không ngờ nhìn thấy Tống Vũ Dực đang nhìn chằm chằm vào cơ thể cô, theo bản năng, Mộ Tuyết vừa thét vừa kéo chăn che kín cơ thể khiến anh giật mình, tiếc nuối thu lại ánh mắt.

'' Sao...sao anh lại ở đây?'';

'' Đây là phòng anh!'';

'' Anh...anh rõ...ràng đang... ở... phòng sách!'';

'' Em có thể bớt ngốc không? Còn em, rõ ràng trong phòng anh sao em không mặc quần áo, rõ ràng muốn quyền rũ anh!'';

'' Em không...không có thực mà...!!''; Không hiểu vì sao vẻ mặt Mộ Tuyết rất đau lòng, cô thực sự khiến anh muốn bảo vệ, yêu chiều cô hơn.

'' Được rồi, không cần giải thích, đến đây anh sấy tóc cho!'';

'' Để em...em mặc quần áo vào đã!'';

'' Không cần, cơ thể em có chỗ nào anh chưa nhìn qua, cũng không phải đầy đặn lắm!'';

Gi chứ?!! Anh chê cô không hấp dẫn sao?

'' Hừ, thế anh không được chạm vào em nữa!'';

Nghe đến đây, Tống Vũ Dực hoảng hốt

'' Không không, thực sự cơ thể em rất đẹp, không to không nhỏ, rất vừa vặn, có nơi còn rất chặt...'';

'' Tống Vũ Dực!!!'';

'' Ngoan, ngày mai dậy sớm đi làm nữa...!'';

'' THẬT SAO? ANH THỰC SỰ CHO EM ĐI LÀM?'';

'' Ừ'';

Mộ Tuyết thích thú nhảy lung tung trên giường. Tống Vũ Dực không ngờ cô có thể vui vẻ đến như vậy, cả bản thân không mặc quần áo cũng không biết. Mộ Tuyết nhìn ánh mắt của anh mới phát hiện ra tình huống hiện tại, cô thét lớn khiến cho người hầu lẫn vệ sĩ đều chạy lên phòng.

'' Thưa cô chủ có chuyện gì ạ?'';

Cảnh tượng Mộ Tuyết quấn chăn cả người đầy vết xanh tím, Tống Vũ Dực lại nhìn cô say đắm, người hầu đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, lặng lẽ lui xuống.

Mộ Tuyết trên giường đang hóa đá cuối cùng cũng nhớ ra tình hình hiện tại, lập tức nằm xuống chui vào trong chăn.

'' Phải làm sao đây họ thấy chúng ta rồi!'';

'' Có gì phải xấu hổ?'';

'' Không được...!'';

'' Chị không biết nhưng Mộ Tuyết, là một phụ nữ, chị khuyên em không nên dây dưa với tổng giám đốc. Nếu không...''

'' Làm sao ạ?'';

'' Nếu không em sẽ là tiêu điểm cho mọi người mắng nhiếc. Việc lần trước em hôn tổng giám đốc đã khiến rất nhiều nhân viên phẫn nộ, họ cho rằng em đang định chơi trò ''quy tắc ngầm'';...'';

'' Cảm ơn quản lý, em biết rồi, em sẽ cố gắng hoàn thành tốt công việc!'';

Quản lý gạt đầu dẫn cô vào gặp giám đốc rồi quay người bỏ đi.

Phòng làm việc của Tổng Vũ Dực nằm ở trên cùng, Mộ Tuyết vừa vào đã nhận ra đây không phải là căn phòng lớn nhất nhưng là căn phòng đẹp nhất, đồ vật trong phòng hầu hết đều màu trắng và đen. Căn phòng này như con người của anh đẹp đẽ, không cầu kỳ nhưng vô cùng bí hiểm.

'' Thư ký mới em đến rồi sao?'';

'' Thừa tổng tài, tôi đến trình diện.'';

'' Thư ký Mộ, phiền cô có thể đến đây, tôi có chuyện nhờ.'';

Nghe cách xưng hô, Mộ Tuyết hơi chấn động nhưng cô vẫn bình tĩnh đi đến. Tổng Vũ Dực ra hiệu cho cô cúi xuống rồi đặt một nụ hôn lên má cô khiến mặt Mộ Tuyết đỏ bừng.

'' Tổng giám đốc xin hãy tự trọng!'';

'' Tôi xin lỗi, phiền Mộ tiểu thư đây có thể sắp xếp chọn giúp tôi một món quà tặng một người phụ nữ được không?'';

Phụ nữ? Có phải là cô không? Cô không dám khẳng định nhưng lại trở nên vui vẻ.

'' Xin hỏi tổng tài tặng cho ai ạ?'';

'' Em chính là đang tra hỏi tôi?'';

'' Tôi không dám!'';

'' Tặng cho bạn.'';

Bạn? Cô chưa từng thấy anh có bạn là phụ nữ nga!

'' Nếu không còn việc gì tôi xin phép..'';

'' Khoan đã! Đến đây!'';

''...'';

'' Em có khó chịu không?'';

'' A?'';

'' Việc tôi tặng quà cho người phụ nữ khác!'';

'' A..không có'';

Tuy câu nói của cô khiến anh không vui nhưng khuôn mặt không biết nói dối của cô khiến anh rất hài lòng.

'' Em yên tâm, đó chỉ là một người bạn!'';

'' Anh không cần giải thích, việc anh truyền chuyển tôi cũng đâu có nói với tôi'';

'' Mộ Tuyết, anh không có ý giấu giếm em nhưng thực sự anh vì lo cho em!'';

'' Em không cần!'';

'' Mộ Tuyết, nếu em ở cạnh anh, năng suất làm việc của anh rất cao, nhất định hoàn thành mọi việc!'';

'' Gạt người!'';

'' Thực sự!'';

''...'';

'' Bảo bối, anh không muốn giải thích nhiều nhưng anh chỉ muốn em biết mọi chuyện anh làm đều là vì em!'';

'' Quân lưu manh, xảo quyết lại biến thái, em không tin!'';

'' Mộ Tuyết!'';

'' Em không tin!'';

'' Em không tin cũng được nhưng anh thực sự yêu em...'';

Mộ Tuyết hồ nghi nhìn anh, đây là lần đầu anh nói yêu cô.

'' Thật không?'';

'' Ừ.'';

'' Ngoan! Ở bên cạnh anh, có em bên cạnh anh rất yên tâm...'';

'' Được. Em biết rồi!'';

Dực, anh biết không, em cũng yêu anh..

*** Tác giả:'';» lần sau mình sẽ cố gắng viết 3000 chữ» cảm ơn các bạn vì đã ủng hộ mình ♥♥

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dự tiệc

"Xin chào, tập đoàn Hoa thị nghe đây, xin hỏi có việc gì?"

"Cho tôi gặp tổng giám đốc của cô!"

Mộ Tuyết ngạc nhiên, chưa từng có phụ nữ nào gọi cho anh lại có giọng ngọt ngào như vậy. Giọng của cô ta chứng tỏ chắc chắn Tổng Vũ Dực sẽ đồng ý bất kỳ, Mộ Tuyết trong lòng rất khó chịu, nhưng cô vẫn kìm chế nhẹ nhàng cất giọng.

"Thưa tiểu thư, có thể cho tôi biết tên không?"

"Kiều Thiên Tâm, cô mau nói máy cho Dực, tôi không có thời gian với cô!"

"Xin tiểu thư chờ một lát!"

Thật là một kẻ đáng ghét, còn đòi gặp tổng tài của cô nữa! Mộ Tuyết bực dọc nói máy cho anh.

"Tổng tài, có một người phụ nữ tên là Kiều...Kiều gì đó muốn gặp anh!"

"Em nói máy vào cho anh!"

"Hừ."

"Hừm, xong việc thì vào đây!"

Sau khi nói máy cho Tổng Vũ Dực, Mộ Tuyết vào phòng liền thấy anh ra hiệu cho mình đến gần. Tổng Vũ Dực lúc này một tay cầm điện thoại một tay kéo cô vào lòng.

"Dự án ở Nghiên Lâm anh sẽ suy nghĩ bàn bạc với em sau. Nhưng trước mắt Kiều thị phải đảm bảo chất lượng vật liệu theo tiêu chuẩn của Hoa thị, chắc em cũng hiểu nguyên tắc của anh?"

Mộ Tuyết không nghe đầu bên kia nói gì nhưng gương mặt của anh có vẻ rất vui. Chẳng lẽ anh muốn cô vào nghe hai người tình tứ? Bàn tay anh đang đặt ở eo cô đột nhiên siết chặt rồi lại nhẹ nhàng vuốt ve, anh còn nghiêng đầu cung chiều hôn lên má cô.

Mộ Tuyết quay đầu thấy anh nở nụ cười thật tươi, cô nhủ mày cắn thật mạnh vào vai anh. Tổng Vũ Dực tất nhiên không đau nhưng anh vờ nhủ mày than đau, bộ dáng vô cùng khổ sở. Mộ Tuyết tưởng thật hoảng hốt quay lại xoa giúp anh, khuôn mặt lo lắng không ngừng. Kiều Thiên Tâm đang nói chuyện liền dừng lại hỏi han anh nhưng trong mắt anh lúc này chỉ có khuôn mặt đáng yêu trước mặt.

"À, không, anh vừa bị một con mèo nhỏ cào, không sao..."

"..."

"Ừ, anh có tới."

"..."

"Xin lỗi, anh sẽ đi chung với thư ký."

"..."

"Cô ấy rất đặc biệt."

"..."

"Dù sao anh vẫn đi với cô ấy. Tạm biệt!"

Tổng Vũ Dực không nhu tình tắt máy, khuôn mặt anh có vẻ rất tức giận, cô định nhẹ nhàng rời khỏi liền bị anh bắt lại.

"Ồ đây với anh một lát!"

Anh kéo cô trở lại lồng ngực, tựa mặt lên vai cô.

"Em không muốn biết cô ấy là ai sao?"

"Không."

Tổng Vũ Dực nhủ mày nhìn sâu vào đôi mắt uất ức của cô, anh cười hài lòng rồi nhẹ nhàng giải thích.

"Thực ra cô ấy là bạn đại học của anh, tính tình rất tốt nhưng đôi khi hơi bướng bỉnh, cô ấy thường nghĩ tất cả những cô gái bên cạnh anh đều là vì tiền của anh cả."

"..."

"Mộ Tuyết sao em không nói gì cả?"

"Thực ra em cảm thấy cô ấy yêu anh."

Tổng Vũ Dực ngây người vài giây, tất cả những người phụ nữ yêu anh hầu hết anh đều nhìn ra và "đẹp gọn". Nhưng Kiều Thiên Tâm ở bên cạnh anh rất nhiều năm nhưng anh không nhận ra tâm tình của cô, đôi mắt đó, đôi mắt cô nhìn anh, anh chưa từng nhìn thấy có tình yêu.

"Sao em cho rằng Kiều Thiên Tâm yêu anh?"

"Em không biết nhưng...sẽ chẳng có người phụ nữ nào muốn quan tâm đến người đàn ông mà họ không yêu.."

"Nhóc con! Em có phải đang ghen?"

Mộ Tuyết đỏ bừng mặt, cô chỉ hơi khó chịu không lẽ anh có thể nhận ra.

"Em không có, em cảm thấy Kiều...Kiều tiểu thư thật sự quan tâm anh, và lại cô ấy có lẽ cũng rất xinh đẹp, anh đừng phụ tâm ý của người ta chứ"

Mộ Tuyết vui mặt vào lồng ngực anh, cô sợ ánh mắt của cô sẽ để anh nhìn ra tất cả, thậm chí chán ghét cô.

"Được rồi tiểu bảo bối, anh không nghĩ cô ấy thích anh, anh cũng không thích cô ấy. Em không cần lo lắng!"

"Ngốc nghếch! Tên của đối tác cũng không nhớ được làm sao làm thư ký cho anh?"

Mộ Tuyết bị anh mắng liền gờ cò cù léc khiến anh nhịn không được cười khúc khích, anh bắt lấy tay cô đặt trong lòng.

"Tiểu quý, nói anh nghe có phải đang ghen không?"

"Không có, em không thèm ghen vì cái đồ đầu đất chỉ biết bắt nạt em đây"

"Được rồi, em không nhận phải không tối nay anh nhất định tra khảo đến khi em chịu nói!"

"Anh, anh...huhu sao cứ thích bắt nạt em."

"Vì em là của anh!"

"Huhu dối trá! Nếu anh thương em làm sao lại bắt nạt em mãi."

Anh cốc đầu cô.

"Đầu đất mới là em đó!"

Mộ Tuyết âm ức không thèm trả lời anh, định đi thẳng ra cửa liền bị anh bắt lại.

"Được rồi, đừng dỗi, chiều nay nghỉ một buổi anh dẫn đi mua quần áo!"

"Không được, làm như vậy mọi người nhất định rất ghét em!"

"Em yên tâm là vì công việc cả!"

"Thật?"

"Ừ"

"Vậy em đi đây! Anh cứ ra sau! Em sợ ai đó sẽ nhìn thấy chúng ta!"

"Đi đâu?"

"Ăn trưa!"

"Ừ, đợi anh đi cùng!"

Gì chứ? Anh muốn đi ăn cùng cô ư? Mọi người chắc sẽ khinh bỉ cô vô cùng, dám quyến rũ người đàn ông trong trái tim họ. Mộ Tuyết vừa nghĩ đã rùng mình, họ mà nhìn thấy ắt hẳn cô sẽ chết đuối trong biển nước bọt mất. Cô khó xử nhìn anh, cảm nhận được điều đó Tổng Vũ Dực ngược lên nhú mày giọng đùa cợt.

"Có việc gì sao? Hay tôi không xứng đi cùng Mộ tiểu thư?"

"Không có chi là... chi là..."

"Mau nói!"

"Em sợ người trong công ty nhìn vào không hay cho lắm!"

"Bọn họ có quyền lắm lời sao? Việc của anh họ cũng dám can thiệp?"

"Nhưng... tất nhiên họ không dám nói anh, họ sẽ... sẽ nói em quyến rũ tổng giám đốc của họ?"

"Người phụ nữ của anh họ có quyền quyết định sao?"

"Nhưng...em..."

"Được rồi, em yên tâm. Anh sẽ không để họ làm phiền đến em. Và lại, em là thư ký của anh, tất nhiên phải cùng anh tham gia tiệc xã giao."

"Nhưng..."

"Em không muốn ăn cơm sao? Lắm lời!"

"Vâng."

Tổng Vũ Dực khoác áo kéo cô ra khỏi công ty, Mộ Tuyết để mặc anh vừa lái vừa kéo nhét vào trong xe.

"Hôm nay chúng ta ăn gì?"

"Em muốn đến nhà hàng Thiên Bảo ở khu phố B"

"Tại sao phải là Thiên Bảo?"

"Thức ăn ở đó thực sự rất ngon, đặc biệt còn có những món Tứ Xuyên nữa. Anh biết không em thực sự rất thích ăn cay, mà thành phố A không có bán, gần đây mới phát hiện nhà hàng này có bán thực sự rất ngon a!"

"Em thực sự rất thích ăn cay sao?"

"Đương nhiên rồi em còn đặc biệt rất thích ăn tôm và cua nữa. Nhưng chúng rất khó lột vỏ, lại không có ai giúp em cho nên... hi hi..."

"Được rồi nhóc con! Tới nay đi ăn tiệc em sẽ có thể thỏa thích ăn hải sản anh sẽ giúp em!"

"Vẫn là Tổng Vũ Dực anh tốt nhất!"

"Thế em định báo đáp anh như thế nào?"

"... Em sẽ làm việc chăm chỉ gấp đôi nhưng không tính lương."

"Anh không thiếu tiền đến mức ấy."

"Thế anh muốn gì?"

"Hay là lấy thân báo đáp cho anh?"

"Sắc lang!"

"Tối nay nhớ báo đáp anh đấy!"

"..."

Tổng Vũ Dực đưa Mộ Tuyết đến Thiên Bảo nhưng cô lại thấy vô cùng kì hoặc vì tất cả mọi người đều có vẻ quen biết anh, các nhân viên nữ cũng nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, không phải ghen tị như thấy người đàn ông của họ bị cô cướp mất!"

Anh lịch sự kéo ghế cho cô ngồi, đưa thực đơn và cho phép cô quyết định món. Mộ Tuyết không khách sáo gọi hết tất cả những món cô thích, hầu hết đều là hải sản. Người phục vụ vô cùng ngạc nhiên nhìn cô rồi quay sang Tổng Vũ Dực, anh khẽ nhủ mày nhưng không nói gì, ra hiệu cho người phục vụ dọn lên.

Một bàn đầy được dọn lên chưa đầy mười phút, Mộ Tuyết cầm cúi ăn sạch nhưng món không cần bóc vỏ, trong lúc đó Tổng Vũ Dực lại đang bóc thịt tôm vào một cái đĩa nhỏ, xong những con tôm anh lại khéo léo gỡ thịt cua bỏ vào một cái đĩa khác, Mộ Tuyết ăn rất nhiều, đến khi cô ăn xong thức ăn anh bóc cho liền ngẩng đầu lên. Lúc này anh đang định gỡ thịt cá cho cô, xong việc anh gấp miếng thịt cá đẹp để đặt vào đĩa cô, anh mỉm cười hài lòng.

"Sao anh không ăn gì cả?"

"Anh không đói lắm!"

"Anh ăn thử đi, ngon lắm đó!"

Mộ Tuyết nhanh tay gấp miếng cá đưa đến trước mặt anh, Tổng Vũ Dực mỉm cười lắc đầu.

"Em ăn đi, còn rất nhiều để anh giúp em!"

"Không cần! Anh mau ăn nó, nếu không tối nay em ra phòng khách ngủ!"

Tổng Vũ Dực nghe đến đây liền há miệng ăn lấy miếng cá, mặc dù anh nhăn nhó nhưng Mộ Tuyết vẫn không tha, suốt buổi hết gấp cua lại đến tôm ép anh ăn.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Mộ Tuyết vui vẻ không thôi còn Tổng Vũ Dực mặt mày nhăn nhó, thậm chí trán anh nổi gân xanh đỏ đầy mồ hôi.

Tổng Vũ Dực lái xe đưa Mộ Tuyết đến trung tâm thương mại. Anh kéo cô đến một cửa hàng quần áo, lần đầu tiên Mộ Tuyết đến một nơi sang trọng như thế này. Tất cả quần áo nơi này nhìn qua có thể thấy rất đắt tiền.

Người bán hàng trông thấy hai người liền tươi cười đến chào hỏi, nhưng ánh mắt của cô gái đó lại dán lên người Tổng Vũ Dực, những cô gái xung quanh cũng vậy.

"Xin hỏi hai người cần gì?"

"Chọn cho cô ấy một bộ lễ phục thật đẹp!"

"Vâng, xin tiểu thư theo tôi!"

Mộ Tuyết gật đầu sau đó quay sang Tổng Vũ Dực.

"Họ đang nhìn anh kia!"

"Em không thích sao?"

"Tất nhiên! Người đàn ông của Mộ Tuyết không phải để cho họ nhìn!"

Tổng Vũ Dực nhếch môi cười hài lòng. Tổng Vũ Dực đi đến những nhân viên đang nhìn anh, ánh mắt họ sáng hơn cả bóng đèn. Anh cúi xuống thì thầm gì đó với bọn họ, gương mặt họ hết xanh rồi tím liền tản đi làm việc.

"Anh đã nói gì thế?"

Mộ Tuyết kéo kéo tay áo anh nhỏ giọng hỏi.

"Anh nói nếu họ không thu ánh mắt lại anh sẽ cho họ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng nữa."

"Anh thật hung bạo!"

"Mau vào chọn lễ phục đi!"

Mộ Tuyết đi theo người nhân viên, cô ta không ngừng lải nhải về chất lượng, về đẹp, màu sắc khiến cô nhức cả đầu. Thấy cô ta không có dấu hiệu ngừng lại, Mộ Tuyết liền cắt ngang.

"Chỉ cứ chọn cho tôi bộ nào phù hợp nhưng đơn giản nhất, không cần phải giới thiệu nữa!"

"Được tôi sẽ chọn cho tiểu thư hai bộ này!"

Cô ta đẩy Mộ Tuyết vào phòng thử. Đó là một chiếc đầm đuôi cá trắng hở vai, khoe được toàn bộ đường cong cũng như cái cổ xinh đẹp của cô. Tổng Vũ Dực thấy cô bước ra như thất thần, cô thực sự rất xinh đẹp, cơ thể cân đối, làn da trắng sứ, Mộ Tuyết lúc này mang một vẻ đẹp thanh khiết, rung động lòng người.

"Đẹp không?"

Mộ Tuyết thấy anh nhìn chằm chằm nhưng lại không nói gì liền nhỏ giọng hỏi.

"Hừm, rất đẹp! Em chọn thêm vài bộ nữa để những lần sau mặc."

"Vâng!"

Cô nhân viên chọn cho Mộ Tuyết rất nhiều lễ phục, đầm ngắn, đầm dài. Mộ Tuyết thử hết thấy hơn mười bộ, lần nào Tổng Vũ Dực cũng gật đầu rồi bắt cô thử bộ khác.

Sau khi thử xong bộ cuối cùng, Mộ Tuyết ngồi xuống cạnh anh thở dốc.

"Mệt sao?"

"Tất nhiên là rất mệt! Tất cả cũng tại anh, bắt em thử nhiều thế làm gì?"

"Để lần sau em không phải vất vả đi chọn nữa!"

"..."

Trời ạ, không hiểu anh lấy suy nghĩ ấy ở đâu ra, chỉ có cô là mệt muốn chết!

Mộ Tuyết không buồn cãi với anh, cô cúi xuống tháo giày vừa xoa vừa than thở.

Tổng Vũ Dực đang thanh toán vừa lúc bắt gặp tiểu nha đầu ngọc của anh đang nhăn nhó nắn bóp cổ chân, trông rất vừa mắt!

Mộ Tuyết đang xoa bóp chân thấy anh đi tới đứng trước mặt, cô định đứng dậy bế cô lên. Mộ Tuyết hoảng hốt, cô ôm chặt cổ anh để không bị ngã.

Mặc cho Mộ Tuyết chống cự, Tổng Vũ Dực vẫn bế cô đặt vào trong xe. Anh đóng cửa xe lại, Mộ Tuyết cứ ngỡ anh sẽ lái xe đi nhưng không ngờ anh lại xoay người lại, đặt chân cô lên ghế, xoa bóp cho cô.

"Còn đau không?"

"... Em không sao!"

"Ngày mai anh sẽ mua cho em một đôi giày thể thao!"

"Không cần đâu em vẫn ổn!"

"Rõ ràng không thể đi giày cao gót sao còn có?"

"Thật ra em mới tập đi lúc xin việc, đi làm phải mang giày cao gót!"

"Công ty có quy định?"

"Không có, nhưng mà ai cũng mang giày cao gót nên em cũng nên giống họ."

"Không có lập trường!"

"Anh nói gì đó!"

"..."

Chuyên gia trang điểm vừa đến, hai tiếng sau Mộ Tuyết bước ra thu hút tất cả mọi người xung quanh. Cô quá xinh đẹp, thân hình thon thả, nơi cần nhô thì nhô, nơi cần thon thì thon. Những chàng trai đắm đuối nhìn cô, Tống Vũ Dục đến bên cạnh, siết chặt eo Mộ Tuyết để đánh dấu chủ quyền, đồng thời ném về phía bọn họ đôi mắt giết người.

Trên đường đi Mộ Tuyết không ngừng hỏi anh đang đi đâu, buổi tiệc phải làm gì, khuôn mặt lo lắng của cô khiến anh buồn cười. Tống Vũ Dục vẫn kiên nhẫn giải thích, tuy anh bảo cô không cần lo lắng, chỉ cần làm theo sự hướng dẫn của anh, nhưng Mộ Tuyết vẫn lo lắng đến nổi mồ hôi lạnh.

Tống Vũ Dục đưa Mộ Tuyết đến một nhà hàng vô cùng sang trọng. Vừa bước xuống xe, Mộ Tuyết chưa kịp đứng vững, một đám phóng viên liền ập đến, không ngừng hướng ống kính về phía hai người.

"Tổng tổng tài, xin hỏi cô gái xinh đẹp này là ai? Có phải người phụ nữ của anh không?"

Tống Vũ Dục nhìn sang Mộ Tuyết, ánh mắt của cô như chờ mong câu trả lời của anh.

"Cô ấy là thư ký riêng của tôi!"

Nói rồi, anh quay người bước vào trong mặc kệ đám phóng viên đeo bám. Mộ Tuyết vừa đau lòng vừa đau chân, bước đi hết sức không tự nhiên.

"Em sao rồi?"

"Còn hơi đau chân! Lát nữa em không nhảy được?"

"Ừ, khó chịu không?"

"..."

"Việc lúc nãy anh nói với đám phóng viên!"

"Không sao, anh nói đúng mà!"

"..."

Mộ Tuyết uất ức nói, Tống Vũ Dục nhếch môi cười đưa cô về phía đại sảnh. Mộ Tuyết hôm nay không chỉ xinh đẹp như thiên sứ mà còn khiến những tên giám đốc ngẩn ngơ, mặc dù Tống Vũ Dục đã ôm lấy cô đánh dấu chủ quyền nhưng cũng không thể ngăn được ánh mắt của những tên già háo sắc đó.

Giữa buổi tiệc một cô gái xinh đẹp đến chào hỏi Tống Vũ Dục, khuôn mặt cô ta không chỉ xinh đẹp sắc sảo mà còn vô cùng quyến rũ. Cô ta đến ôm lấy cổ Tống Vũ Dục, hôn lên má anh rõ to! Cô ta chợt quay sang nhìn Mộ Tuyết.

"Dục, đây là..."

"Mộ Tuyết, thư ký của anh!"

"Thuần khiết nhỉ?"

"Ừm, hôm nay em rất xinh đẹp!"

"Cám ơn anh! Sao không giới thiệu thư ký nhỏ bé của anh với em?"

"Mộ Tuyết, đây là Kiều Thiên Tâm!"

"Xin chào Kiều tiểu thư! Tôi là Mộ Tuyết!"

"Chào cô Mộ! Anh nhảy với em một bài được không?"

"Xin lỗi! Anh muốn nhảy với cô ấy! Để rèn luyện kỹ năng cho cô ấy!"

Nhạc nổi lên Tống Vũ Dực dìu Mộ Tuyết vào sàn nhảy, bước nhảy dịu dàng nhưng có tiết tấu khiến cả hội trường như ngưng đọng, chỉ có hai người làm tâm điểm của buổi tiệc.

Kết thúc điệu nhảy, Tống Vũ Dực dìu Mộ Tuyết lên ghế nghỉ ngơi. Anh vẫn đi chào hỏi những người khác.

Kiều Thiên Tâm đi về phía Mộ Tuyết.

"Tôi muốn nói chuyện với cô một lúc, lên lầu đi!"

"Được!"

Kiều Thiên Tâm cùng Mộ Tuyết lên lầu trên nói chuyện. Kiều Thiên Tâm lên tiếng trước.

"Cô bên anh ấy vì tiền phải không?"

"Tôi không có!"

"Cô nên biết với anh ấy cô chỉ là vui chơi qua đường, cô không phải là người anh ấy yêu nhất! Ngưng mơ tưởng đi!"

"Tôi chưa từng mơ tưởng anh ấy!"

"Tôi sẽ cho cô thấy đâu mới là người quan trọng với anh ấy."

Kiều Thiên Tâm lôi Mộ Tuyết đến phía cầu thang, cô ta bỗng hét lớn.

"Mộ Tuyết tôi xin cô đừng làm như vậy!"

Tất cả mọi người nghe động liền nhìn lên, Kiều Thiên Tâm vừa nói xong liền kéo tay Mộ Tuyết, cô chỉ biết tìm cách rút tay ra. Kiều Thiên Tâm chợt hét lớn, ngã xuống cầu thang bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mộ Tuyết nhập viện (H)

"Tôi...tôi...tôi không hề đẩy cô ấy...!!!"

Mộ Tuyết đột nhiên lấp bấp khi chạm phải những đôi mắt hung dữ đang nhìn về phía mình, họ nhìn cô một kẻ xấu xa đang ức hiếp cô gái mong manh yếu đuối vừa ngã xuống. Mộ Tuyết thực sự rất tức giận, họ nghĩ cô đẩy ngã Kiều Thiên Tâm?

"" Trời ạ, cô ta định giết người sao? Đúng là đồ đàn bà xấu xa! Không biết tiểu thư tội nghiệp này có sao không, may là cầu thang không cao lắm!""

"" Xe cấp cứu sắp đến rồi mong là cô gái tội nghiệp ấy không sao!""

"" Tôi nghe nói Kiều Thiên Bảo vừa gọi cảnh sát, chắc chắn con đàn bà độc ác đó sẽ bị tống vào tù!""

"" Nhìn cô gái đó đẹp như thế không ngờ tâm địa độc ác, tiểu thư trông hiền lành thế này cũng không tha, còn đẩy ngã cô ấy...""

Nghe tiếng xì xào lãng mạ mình, Mộ Tuyết định lên tiếng thanh minh nhưng cô bắt gặp ánh mắt vừa giận dữ vừa đau lòng của Tống Vũ Dực. Cô bỗng nhiên hóa đá rồi cười khẩy, cô cười bản thân quá ngốc nghếch, liệu cô lên tiếng sẽ có ai tin cô chứ?

Bỗng nhiên Tống Vũ Dực đi về phía cô, anh kìm chế cơn giận dữ trong lòng.

"" Đã có chuyện gì?""

"" Cô ấy tự ngã, không liên quan đến em!""

"" Em muốn không liên quan là không liên quan?""

"" Anh muốn gì chứ?!!! Em không hề làm anh bắt em nhận sao?""

Tổng Vũ Dực lúc này không thể kìm chế cơn tức giận, anh hét to.

"" Mộ Tuyết, anh không ngờ em có thể dối trá và độc ác như thế! Rõ ràng nếu không liên quan đến em làm sao Kiều Thiên Tâm có thể đột nhiên ngã từ trên lầu xuống chứ? Có phải em ghen tức cô ấy là bạn của anh, anh thân thiết với cô ấy nên em mới làm vậy đúng chứ?!!!"

"" Anh nghĩ em là người đẩy ngã cô ta? Tổng Vũ Dực, đôi lại hôm nay người ngã xuống đó là em, liệu anh có dùng những lời này nói với Kiều Thiên Tâm?""

"" Cô ấy sẽ không bao giờ làm như vậy nên tất nhiên sẽ không có chuyện nếu như!""

"" Được, vậy nếu anh tin tưởng cô ta như vậy, tôi với anh chấm dứt, một kẻ hèn hạ như tôi tất nhiên không xứng với anh!""

"" Mộ Tuyết, em hiểu lý lẽ được không???""

"" Người nên hiểu lý lẽ là anh!""

"" Em...!!!"

Xe cứu thương đến, Tổng Vũ Dực buông Mộ Tuyết ra chạy xuống dưới giúp đưa Kiều Thiên Tâm ra ngoài, dòng người hiếu kì ủa theo xem. Mộ Tuyết cười chế giễu bản thân, vứt đôi giày cao gót tại sảnh tiệc rồi lê từng bước nặng nhọc về nhà.

Mọi người đều ngoài nhìn theo một cô gái tuy gương mặt xinh đẹp nhưng áo váy nhăn nhúm, chân trần có vẻ đang bị thương đi trên đường vào nửa đêm. Đôi mắt cô thần thờ vô hồn, khuôn mặt nhợt nhạt, trên đường vô số kẻ buông lời chọc ghẹo, thậm chí bám theo cô suốt đoạn đường nhưng Mộ Tuyết không đoái hoài, cô chỉ chăm chăm đi về phía trước. Nỗi đau tâm hồn như bao vây lấy Mộ Tuyết. Cô không hề biết chân mình bị đau, lòng bàn chân đang chảy máu vì những vết cắt do mảnh thủy tinh và vật sắc nhọn trên đường cắt phải, tạo thành một vết máu dài trên đường.

Không biết Mộ Tuyết làm cách nào để về nhà, cô chỉ biết nằm trên giường rồi vô hồn nhìn lên trần nhà.

Vú Tần thấy cô về nhà nhưng không thấy cậu chủ, lạ lùng hơn là cô chủ hôm nay không chào bà như mọi hôm. Hôm nay trên gương mặt vốn yêu đời chỉ có nỗi cô đơn và trống rỗng. Bà nghĩ có lẽ cả hai đã cãi nhau, sau khi Mộ Tuyết lên lầu, bà định vào trong nấu cháo thì thấy dưới sàn có vết bùn đất lẫn máu.

Bà vội vàng tìm hộp y tế, nấu vội một chén cháo đem lên phòng, gõ cửa mãi không có ai trả lời, bà mở cửa phòng đi vào, cô đang nằm trên giường nhìn lên trần nhà, đôi mắt vô định.

Bà dịu dàng bật đèn, băng bó vết thương cho Mộ Tuyết rồi đỡ cô dậy ăn chút cháo nhưng Mộ Tuyết không có một động tĩnh chỉ biết trơ mắt nhìn vô định.

"" Mộ Tuyết, ăn chút cháo đi con!""

"" ... ""

Mộ Tuyết vẫn nằm bất động, bà vốn hiểu tính tình của cô nên thử dài, dọn dẹp dụng cụ y tế.

"" Con gái ta ra ngoài cho con nghỉ ngơi... Cần thì gọi ta, hãy ăn chút cháo kéo con lại đau bao tử.""

Vú Tần ra ngoài, Mộ Tuyết vẫn không hề có động tĩnh, nhưng hai hàng nước mắt cô cứ tuôn không ngừng.

Mộ Tuyết không nhìn thấy, cô chỉ nghĩ đến chuyện hôm nay, không biết vì tức giận hay đau lòng nước mắt cô cứ không ngừng rơi.

Suốt hai ngày Tổng Vũ Dực không về nhà, Mộ Tuyết cũng không hề ăn chút gì, cô cứ ở suốt trong phòng, không ra ngoài cũng không ăn chút gì. Vú Tần lo lắng đến mức phải ép cô ăn từng muỗng cháo, vú Tần đã nhiều lần gọi điện nhưng anh vẫn không nhấc máy.

Hai ngày sau Tổng Vũ Dực trở về nhà, anh đã giải quyết xong việc Kiều Thiên Bảo báo cảnh sát. Mọi việc đã xong từ hôm qua nhưng anh vẫn không muốn đối mặt với cô, anh không thể chấp nhận cô là một kẻ độc ác.

"" Cậu chủ, cô chủ đang ở trong phòng, khi trở về đây chân cô ấy bị mảnh vỡ cắt vào chảy máu rất nhiều, tôi đã băng bó cho cô ấy, cô ấy đã thất thần rồi đột nhiên khóc rất nhiều, tôi không biết có chuyện gì nhưng có vẻ cô ấy rất đau lòng... Cậu hãy đưa cô ấy đến bệnh viện. Tâm trạng cô ấy rất tệ, cả người xanh xao nhợt nhạt...tôi...tôi...thật ra..."

"" Việc gì vú cứ nói!""

"" Hai ngày nay cô ấy không ăn gì cả! Tôi sợ sẽ có chuyện không hay, cô ấy lại đang mắc bệnh viêm loét dạ dày...!""

Chưa nghe hết câu Tống Vũ Dực lập tức chạy lên phòng, anh mở toang cửa định nói chuyện với cô rồi mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, nhưng trên giường lúc này, Mộ Tuyết đang nằm ngủ.

Anh đến gần lay cô dậy, nhưng anh chỉ thấy khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm nghiền.

Đã có chuyện gì?...

Tống Vũ Dực điên cuồng la hét, anh bế Mộ Tuyết ra ngoài.

"" Mau chuẩn bị xe đưa cô chủ đến bệnh viện!!""

-----□□□□-----

Trong bệnh viện...

Tống Vũ Dực đang lo lắng đứng ngồi không yên, anh hết đi qua rồi đi lại khiến Mạch Kha phải lên tiếng.

"" Dực, em biết anh lo lắng nhưng anh cứ đi như thế cô ấy sẽ tỉnh lại sao?""

""Mẹ kiếp! Chú nói anh phải làm sao?""

"" Em không ngờ Mộ Tuyết lại đẩy ngã Kiều Thiên Tâm, không biết hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì!""

"" Anh thực sự không hiểu nổi cô ấy! Cô ấy đã làm sai, anh cũng đã làm gì cô ấy đâu, vì sao lại thành ra thế này?""

"" Có phải có ẩn khuất gì không? Lúc em đi tìm anh vô tình thấy Kiều Thiên Tâm đến nói chuyện với Mộ Tuyết sau đó cả hai liền đi về phía lầu một...""

"" Kiều Thiên Tâm không thể làm trò hèn hạ như thế được, cô ấy không có lí do gì để làm như vậy!""

"" Dực, em không biết thế nào nhưng em vẫn không cho rằng lỗi của Mộ Tuyết...""

"" ... ""

"" Anh nghĩ xem nếu cô ấy làm, lẽ nào lại làm điều bộ uất ức, đau khổ ấy, thậm chí khiến bản thân nguy kịch đến xuất huyết bao tử?""

Tống Vũ Dực lúc này bỗng nhiên nhận ra, ánh mắt của Kiều Thiên Tâm khi đồng ý không truy cứu rất lạ, thậm chí khi Kiều Thiên Tâm đưa vào bệnh viện ông ta không hề tỏ ra lo lắng. Lúc này do lo lắng cho Kiều Thiên Tâm cũng như đang tức giận cô anh đã không lí trí xem xét mọi việc.

Mộ Tuyết, có phải anh đã sai? Nếu như vậy xin em đừng có chuyện gì, xin em đừng rời xa anh!

"" Em sẽ đi điều tra giúp anh!""

"" Được, mau cho anh biết thông tin!""

Sau khi Mạch Kha đi rồi, anh định ra ngoài mua cho cô ít cháo, bỗng bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra, ông lắc đầu nhìn anh.

"" Cô gái ấy đã qua tình trạng nguy kịch nhưng vẫn đang hôn mê không biết có tỉnh lại được không...""

"" Ông nói cái gì??? Mẹ kiếp, cô ấy có chuyện gì tới giết chết ông!""

"" Tôi nói cho cậu biết cô ấy thành ra như vậy không phải vì cậu, đã kích cô ấy đến mức như thế này là do tôi sao?""

Tống Vũ Dực thả cổ áo bác sĩ ra ôm đầu tự trách. Tên bác sĩ đó nói đúng, Tống Vũ Dực mày đã làm gì thế này? Mày đã làm gì khiến cô ấy đau khổ đến như vậy, mày vẫn chưa biết có phải lỗi của cô ấy mà đã...

Tống Vũ Dực bước vào phòng, cô gái bé nhỏ trên giường nằm bất động tựa như đang ngủ, khuôn mặt xanh xao nhưng rất xinh đẹp khiến ai cũng muốn yêu chiều. Anh nằm gục lên tay cô thủ thỉ như kể chuyện, như tâm tình.

"" Mộ Tuyết, anh xin lỗi, là anh không tốt, là anh khiến em ra nông nỗi này! Anh yêu em rất nhiều đừng rời xa anh có được không? Bốn năm qua chưa từng bao giờ anh ngừng yêu em, Mộ Tuyết em đừng ngủ nữa, tỉnh lại có được không? Anh có rất nhiều bí mật chưa nói cho em nghe, em tỉnh dậy có được không?""

"" ... ""

"" Mộ Tuyết, anh biết anh có lỗi, em vốn dĩ hiền lành, khi thấy Kiều Thiên Tâm ngã xuống anh rất đau lòng, anh sợ em thay đổi, sợ đáng về hiền lành đó là do anh nhìn sai, anh sợ em là một cô gái độc ác. Anh tức giận vì tình yêu của anh lại đánh đổi bằng sự dối trá, nếu anh trách lầm em anh sẽ bù đắp tất cả, đưa em đi khắp nơi, anh sẽ yêu thương em ""

"" ... ""

"" Mộ Tuyết, anh sẽ làm tất cả, chúng ta sẽ có một đám cưới thật đẹp, anh sẽ dẫn em đến đảo Santorini hưởng tuần trăng mật, ngắm hoàng hôn trên biển. Anh chỉ mới nói yêu em một lần nhưng nếu em muốn, sau này mỗi ngày anh đều nói cho em nghe được không?""

"" Anh đã hứa rồi đó!""

"" Ủ anh hứa chỉ cần em..""

Tổng Vũ Dục kinh ngạc nhìn lên, Mộ Tuyết đang mỉm cười nhìn anh!

"" Em..em..EM TỈNH RỒI!!! BÁC SĨ! BÁC SĨ!""

"" Không cần gọi, bác sĩ nói em vẫn ổn, anh nói nhiều như vậy ồn ào chết được!""

Mộ Tuyết đang ôm bụng từ từ chống tay ngồi dậy, Vũ Dục càng kinh ngạc hơn, tên bác sĩ đó...hắn...hắn...

"" Khốn kiếp hắn dám lừa anh?""

"" Ai cơ?""

"" Tên bác sĩ đã nói em đang hôn mê, không biết khi nào tỉnh.""

"" Ngốc nghếch! Nói thế anh liên tin? Em chỉ bị xuất huyết nhẹ, không quá nguy hiểm.""

"" Em còn nói không nguy hiểm? Có phải em muốn chết không? Hai ngày không ăn gì?""

"" Em..tất cả cũng vì anh... em yêu anh như thế anh lại không tin em..""

Mộ Tuyết uất ức đâm vào ngực anh, tất nhiên anh không đau nhưng lại rất đau lòng.

"" Anh xin lỗi, tất cả là do anh sai. Anh hứa với em, sau khi em khỏe sẽ đưa em đến đảo chơi, dạo biển ngắm hoàng hôn bù đắp tất cả.""

"" Hảo, anh hứa đó!""

Tổng Vũ Dục thấy Mộ Tuyết vui vẻ như một đứa trẻ liền muốn đem cô ăn sạch nhưng hiện tại... có chút không ổn.

Tổng Vũ Dục nhìn Mộ Tuyết một lúc lại hôn lên khắp mặt cô, khiến Mộ Tuyết vừa cười khúc khích vừa đẩy đầu anh ra.

Tổng Vũ Dục bỗng nhớ đến một chuyện liên hồi Mộ Tuyết.

"" Mộ Tuyết, nói anh nghe hôm qua đã có chuyện gì?""

Nghe đến đây mặt Mộ Tuyết tối sầm, kí ức đau thương ủa về, cô lùi về phía sau, tay ôm gối, nước mắt uất ức, tức giận chực trào. Tổng Vũ Dục thấy vậy hoảng hốt ôm lấy thân hình bé nhỏ.

""Anh không mắng em nữa, chỉ là anh muốn biết đêm qua đã có việc gì.""

"" ... ""

Tổng Vũ Dục nhẹ nhàng nắm tay cô an ủi. Mộ Tuyết chậm rãi mở lời.

"" Lúc nói chuyện Kiều tiểu thư bỗng nhiên lôi em đến cầu thang rồi tự ngã xuống.. em thực sự đã rất sợ hãi, em.. em không hề đẩy cô ấy, anh tin em đi em thực sự không..em..em..""

Nói đến đây Mộ Tuyết khóc nức nở, Tổng Vũ Dục nhủ mảy rồi ôm cô vào lòng.

"" Anh tin.""

"" Anh thực sự tin em?""

"" Ủ.""

"" Dục, hôm đó anh... đã...""

"" Anh xin lỗi, sẽ không có lần sau, em nghỉ ngơi đi anh sẽ đi mua cho em chút cháo.""

"" ... ""

Tổng Vũ Dực bước ra ngoài liền gọi điện cho Mạch Kha.

"" Sao rồi?""

"" Bên khách sạn nói họ có ghi hình lại, vị trí hai người họ đứng có một camera ẩn được đặt trong chậu cây tuy không ghi được hình nhưng lại thu âm cuộc nói chuyện của họ. Rất thú vị! Lần này anh nên xin lỗi Mộ Tuyết!""

""...Chú gửi qua cho anh.""

"" Mộ Tuyết sao rồi?""

"" Cô ấy tỉnh lại rồi.""

"" Tốt quá! Dực, em đã điều tra được tung tích vợ con hắn, mấy năm trước vợ hắn bệnh nặng qua đời, đứa con gái chuyển đến thành phố A, có cần giết chết không?.""

"" Không! Bắt được nó liền mang nó đến gặp anh, món nợ của hắn nhất định bắt con hắn trả! ""

"" Được!""

Tổng Vũ Dực cúp máy, bước vội ra ngoài...

»»»»»»»»

Một tuần sau Mộ Tuyết xuất viện, Tổng Vũ Dực vẫn ân cần chăm sóc cô, thậm chí có phần chiều chuộng, yêu thương cô hơn nhưng cũng không nhắc đến chuyện của Kiều Thiên Tâm nữa. Khi cô hỏi đến anh đều né tránh hoặc bảo cô không cần quan tâm chỉ cần quan tâm sức khỏe của cô.

Mộ Tuyết cũng không thắc mắc nữa, khi cô về nhà, người làm trong nhà đều chạy ra đón, vốn dĩ cô hiền lành lại dịu dàng thường xuyên xoa dịu con giận của cậu chủ nên ai cũng yêu quý. Mọi người hỏi han cô, Mộ Tuyết vui vẻ đáp lại khiến không khí ấm áp nhưng Tổng Vũ Dực lần nữa phá tan bầu không khí.

"" Mau tránh ra!!""

Tất cả mọi người đều im bật, Mộ Tuyết nhú mày nhìn anh rồi nói với mọi người.

"" Đừng quan tâm anh ấy, tôi hơi mệt nên lên lầu trước.""

Tổng Vũ Dực dìu Mộ Tuyết lên phòng. Vừa đóng cửa cô đã lên tiếng nhắc nhở.

"" Anh không nên nói như vậy!""

"" Thế anh nên nói thế nào đây mèo nhỏ?""

Tổng Vũ Dực ôm eo cô, anh vui mặt vào hõm vai cô.

"" Đây, em còn chưa nói xong! Anh không được đùa giỡn!""

Mộ Tuyết cố gắng đầu anh ra nhưng sức phụ nữ làm sao có thể sánh với sức đàn ông, hướng chỉ đối phương là một kẻ thừa tình lực. Bàn tay Tổng Vũ Dực chui vào trong áo cô, hướng đến quả anh đào đầy đặn mà nhào nặn, miệng lại không ngừng hôn lên cổ cô, rồi dần dần xuống dưới. Chưa kịp kháng cự anh đã đem quần áo trên người cô lột sạch, rồi bế cô lên giường.

Không hiểu vì sao lần nào cô đang tức giận anh đều giả vờ trò này khiến cô ngược lại phải cầu xin anh, mặc cho Mộ Tuyết chống cự lần ury khuất nhưng đều bị anh ăn đến không thể rời khỏi giường.

Mộ Tuyết thờ dốt, cô nhìn làn da màu vàng đồng, cơ bắp săn chắc mạnh mẽ của anh mà thầm cảm thán.

"Em dám không tập trung!"

Tổng Vũ Dực cắn lên nhũ hoa của cô, khiến Mộ Tuyết không kim được rên khẽ. Anh cúi xuống ngậm bầu ngực căng tròn, đồng thời một tay xuống phía dưới, nhẹ nhàng lách qua lớp vải ren ngón trỏ xoa hạt châu, tốc độ càng ngày càng nhanh hơn khiến Mộ Tuyết cong người như con tôm. Cô cắn môi kim chặt tiếng rên, Tổng Vũ Dực liền cúi xuống thì thầm.

"" Không cần nhịn, cứ rên đi anh muốn nghe!""

"" ... ""

Tổng Vũ Dực thấy cô không nghe lời liền cắn nhẹ vành tai cô, Mộ Tuyết lập tức phản ứng, anh liền tranh thủ tấn công vào trong miệng cô, đưa lưỡi của

mình vào trong khoang miệng cô, mút hết tất cả những vị ngọt của cô, bàn tay bên dưới không ngừng lướt động.

"" Aaaaaa...U'...""

"" Tiểu dams đang, đêm nay sẽ rất tuyệt! Em nhất định phải cầu xin anh!""

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Văn phòng của Tổng giám đốc (H)

“ Tôi...tôi...tôi không hề đẩy cô ấy...!!!”

Mộ Tuyết đột nhiên lấp bắp khi chạm phải những đôi mắt hung dữ đang nhìn về phía mình, họ nhìn cô một kẻ xấu xa đang ức hiếp cô gái mong manh yếu đuối vừa ngã xuống. Mộ Tuyết thực sự rất tức giận, họ nghĩ cô đẩy ngã Kiều Thiên Tâm?

"" Tròi ạ, cô ta định giết người sao? Đúng là đồ đàn bà xấu xa! Không biết tiểu thư tội nghiệp này có sao không, may là cầu thang không cao lắm!""

"" Xe cấp cứu sắp đến rồi mong là cô gái tội nghiệp ấy không sao!""

"" Tôi nghe nói Kiều Thiên Bảo vừa gọi cảnh sát, chắc chắn con đàn bà độc ác đó sẽ bị tổng vào tù!""

"" Nhìn cô gái đó đẹp như thế không ngờ tâm địa độc ác, tiểu thư trông hiền lành thế này cũng không tha, còn đẩy ngã cô ấy...""

Nghe tiếng xì xào lãng mạ mình, Mộ Tuyết định lên tiếng thanh minh nhưng cô bắt gặp ánh mắt vừa giận dữ vừa đau lòng của Tổng Vũ Dực. Cô bỗng nhiên hóa đá rồi cười khẩy, cô cười bản thân quá ngốc nghếch, liệu cô lên tiếng sẽ có ai tin cô chứ?

Bỗng nhiên Tổng Vũ Dực đi về phía cô, anh kim chế con giận dữ trong lòng.

"" Đã có chuyện gì?""

"" Cô ấy tự ngã, không liên quan đến em!""

"" Em muốn không liên quan là không liên quan?""

"" Anh muốn gì chứ?!!! Em không hề làm anh bắt em nhận sao?""

Tổng Vũ Dực lúc này không thể kìm chế con tức giận, anh hét to.

"" Mộ Tuyết, anh không ngờ em có thể dối trá và độc ác như thế! Rõ ràng nếu không liên quan đến em làm sao Kiều Thiên Tâm có thể đột nhiên ngã từ trên lầu xuống chứ? Có phải em ghen tức cô ấy là bạn của anh, anh thân thiết với cô ấy nên em mới làm vậy đúng chứ?!!!"

"" Anh nghĩ em là người đẩy ngã cô ta? Tổng Vũ Dực, đổi lại hôm nay người ngã xuống đó là em, liệu anh có dùng những lời này nói với Kiều Thiên Tâm?""

"" Cô ấy sẽ không bao giờ làm như vậy nên tất nhiên sẽ không có chuyện nếu như!""

"" Được, vậy nếu anh tin tưởng cô ta như vậy, tôi với anh chấm dứt, một kẻ hèn hạ như tôi tất nhiên không xứng với anh!""

"" Mộ Tuyết, em hiểu lý lẽ được không???"

"" Người nên hiểu lý lẽ là anh!""

"" Em...!!!""

Xe cứu thương đến, Tổng Vũ Dực buông Mộ Tuyết ra chạy xuống dưới giúp đưa Kiều Thiên Tâm ra ngoài, dòng người hiếu kì ủa theo xem. Mộ Tuyết cười chế giễu bản thân, vứt đôi giày cao gót tại sảnh tiệc rồi lê từng bước nặng nhọc về nhà.

Bạn cũng sẽ thích

Vợ Yêu Nghiệt by PhamThiTuyl1012

Vợ Yêu Nghiệt

“Này tôi đây không phải dạng hiền lành đâu nhé! Bắt nạt tôi? Hừ! Không có cửa đâu!” “Diễn Tước

“Vậy anh muốn tôi phải làm gì?”

“Cưới tôi!”

“...”

Quá phúc hắc~~~~ Ai hóng không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Anh đã yêu em từ rất lâu

Ngón tay ở dưới hạt châu của Mộ Tuyết vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, thậm chí khuấy đảo bên trong tiểu huyết khiến Mộ Tuyết ngửa đầu rên rỉ, tạo thành những âm thanh dâm nhị. Sắp đến cao trào, Mộ Tuyết nhắm mắt lại nhưng Tổng Vũ Dực bỗng không động nữa.

Mộ Tuyết xuất ra ngoài, cảm giác như xương cốt vỡ vụn, không hề sung sướng như mọi lần cao trào. Mộ Tuyết uất ức không nhìn anh, rõ ràng đang trêu cô.

“Anh...”

Anh nở nụ cười gian mãnh nhìn về mặt khó chịu của cô, khoe miệng ngày càng sâu. Mộ Tuyết đẩy anh ra, đi xuống giường hướng về phía phòng tắm liền bị anh kéo lại, cô ngồi vào lòng anh.

Cả hai cứ trần truồng như vậy, anh ôm từ phía sau cô, lưỡi không ngừng mút tai cô, bàn tay lại sờ hai đỉnh đồi kiêu hãnh.

Mộ Tuyết cắn môi kìm chặt tiếng rên. Tổng Vũ Dực xấu xa dùng tay tách môi cô ra.

"" Aaaaaa...""

"" Tiểu dams đặng, nói anh nghe, em có muốn không?""

"" Không...không cần...aaaa...ừ...""

Côn thịt nóng hổi của anh đang căng trướng sắp nổ tung, thúc phía sau lưng cô khiến Mộ Tuyết mặt đỏ như máu.

"" Anh không thích người không ngoan...""

Tổng Vũ Dực nhéo mạnh đầu ngực cô, ngón tay không báo trước đâm sâu vào trong tiểu huyết, ngón tay tìm đúng vị trí thịt nhô lên liền ấn nhẹ, ra vào, ma sát gò thịt.

Mộ Tuyết liền có phản ứng, dâm thủy tuông ra không ngừng trên đùi anh.

"" Bảo bối, em nói xem vì sao lại có nhiều nước như vậy? Em không phải muốn anh đến như vậy chứ?""

"" A...không...anh...xấu...xấu...""

Mộ Tuyết không ngừng vịn vịn trên đùi anh, khiến đại nhục bồng của anh càng bành trướng.

"" Mau cầu anh thỏa mãn em!""

"" Cầu... anh vào đi... em muốn...""

"" Muốn?""

"" Chỗ đó khó chịu lắm, mau giúp em, Dục!""

Mộ Tuyết sau khi nói xong liền bị nhấc lên, đại nhục bổng thô to cắm vào hoa huyết đã ướt đầm, bộ dạng khát khao không chịu nổi của cô kích thích vô cùng. Anh như phát dục hòa, cơn thịnh của Tống Vũ Dục điên cuồng ra vào vào trong cơ thể cô! Hơn nữa hoa tâm mềm mại giống như một cái miệng nhỏ nhắn, trực tiếp bao chặt lấy đầu gậy thịt của anh!

Sau khi Mộ Tuyết đến cao trào, anh dù chưa thỏa mãn vẫn rút ra, dâm dịch ấm nóng của cô chảy ra ngoài nệm.

Tống Vũ Dục đột nhiên bế Mộ Tuyết vào trong phòng tắm. Cô ngây ngốc nhìn anh, bắt gặp ánh mắt đó, khóe miệng anh cong cong lên.

Bạn cũng sẽ thích

Vợ Yêu Nghiệt by PhamThiTuyet1012

Vợ Yêu Nghiệt

By PhamThiTuyet1012

4K 462

“Này tôi đây không phải dạng hiền lành đâu nhé! Bắt nạt tôi? Hừ! Không có cửa đâu! “Diễn Tước

“Vậy anh muốn tôi phải làm gì?”

“Cười thôi!”

“...”

Quá phúc hắc~~~~ Ai hóng không?

Bạn đang đọc truyện *Tống Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tạm biệt!

Mộ Tuyết cứ tận hưởng khoái cảm mà anh mang lại. Cả cơ thể như bay theo tiết tấu của anh.

Những lời xấu hổ cứ buông bên tai cùng tiếng rên rỉ của cô.

"" Bảo bối, đủ sâu chưa? ""

...

"" Em có thích tư thế này không? ""

...

"" Tiểu Tuyết, em thật chặt! ""

...

"" Em đang chủ động hưởng thụ nó! ""

...

"" Phía dưới của em đang mát mẻ của anh chặt lắm! "" 7

Những lời vô si đó chắc chỉ có anh mới nói được. Mộ Tuyết chỉ biết cắn vai hòa theo nhịp của anh, đến cao trào cô gần như thét lên, tinh dịch ấm nóng của anh lấp đầy bên trong cô.

Nửa tiếng sau chiếc xe mờ ám đã ngừng rung lắc và khởi động đi về phía nội thành.

Cả hai về nhà lúc 11 giờ đêm, hai người tắm uyên ương rồi anh ôm cô ngủ. Cô rúc vào vòng tay ấm áp của anh, hơi thở nam tính nhẹ nhàng đưa cô vào giấc ngủ. Ba năm trước khi mẹ mất, cô bắt đầu gặp ác mộng và không thể ngủ ngon, nhưng từ sau khi sống cùng anh, giấc ngủ của cô luôn đi vào nhịp sống của anh, cũng có thể là bước "" vận động "" của hai người trước khi ngủ khiến cô ngủ ngon chẳng?

Nửa đêm điện thoại của anh reo.

"" Alo, tìm được con hấn rồi sao?""

"" ... ""

"" Được, anh đến ngay!""

"" ... ""

Không biết người gọi đến là ai nhưng cô rất lo lắng khi nghe anh phải ra ngoài.

"" Làm em tỉnh giấc sao?""

"" Anh phải ra ngoài sao?""

"" Ủ. Anh sẽ về sớm.""

"" Để em lấy quần áo cho anh.""

"" Không cần! Em mau đi ngủ. Anh sẽ về sớm!""

"" Được!""

Mộ Tuyệt ngoan ngoãn nằm xuống. Tống Vũ Dục vội vã ra ngoài. Anh thực sự muốn biết con gái tên khốn đó là ai!

Mạch Kha chờ anh khoảng hai mươi phút, anh thực sự rất muốn cho anh biết một điều kinh khủng. Từ xa, Tống Vũ Dục phóng như bay trên đường, tiếng phanh gấp chói tai như xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Tống Vũ Dục bước xuống xe khuôn mặt lạnh lùng bây giờ thêm nét đáng sợ. Anh bước nhanh về phía Mạch Kha.

"" Mau nói! Là ai?""

"" Anh tự nhìn xem đi!""

Mạch Kha đưa cho anh một xấp hồ sơ. Bên trong là khuôn mặt một người phụ nữ, tầm nhìn của anh gần như chỉ còn người phụ nữ trong tấm ảnh kia, dù dưới ánh đèn mờ không rõ mặt nhưng anh biết rõ đó là ai. Khoảng năm phút trôi qua tầm nhìn của anh chỉ ở trên khuôn mặt người con gái đó.

Bạn cũng sẽ thích

Vợ Yêu Nghiệt bởi PhamThiTuyet1012

Vợ Yêu Nghiệt

Bởi PhamThiTuyet1012

4K 462

“Này tôi đây không phải dạng hiền lành đâu nhé! Bớt nạt tôi? Hừ! Không có cửa đâu! “Diễn Tước

“VẬY ANH MUỐN TÔI PHẢI LÀM GÌ?”

“CƯỚI TÔI!”

“...”

Quá phúc hắc~~~~ Ai hóng không?

Chương 14: Tổng Vũ Dực đến Nhật?

Máy bay đáp xuống sân bay Fukuoka, Mộ Tuyết thần thờ bước ra ngoài, có thể vì mệt mỏi cũng có thể vì nỗi đau quá lớn bất ngờ ập đến.

Cô lang thang trên đường phố dùng vốn tiếng Anh ít ỏi để tìm nơi trọ tạm thời. Số tiền dành dụm bấy lâu của cô có lẽ đủ cho cô sống một tháng và tìm một nơi ở mới.

Hầu hết mọi người đều nhã nhặn trả lời cô. Tuy nhiên họ đều giới thiệu cho cô một khách sạn nào đó, mọi thứ dường như bế tắc, cô lạc lõng giữa đường phố nhộn nhịp và không biết đi đâu.

Đến lúc tưởng chừng như đã phải ngủ ngoài đường, cô nhìn thấy một người phụ nữ và dùng hết can đảm còn lại đến hỏi chỗ ngủ.

''Excuse me, I'm a foreigner, I have not found a place yet, can you let me sleep at your house tonight?''

''My house is quite small. If you need me, I will let you rent a small apartment nearby.''

''Really? Great! How much does it cost a month?''

''24499¥''

''Sorry, how much...?

''221 USD''

''...''

Nếu cô dùng số tiền này để thuê nhà có thể khó để cô sống đủ trong một tháng nhưng đây có lẽ là nơi rẻ nhất ở đất nước này rồi.

''Thanks you very much. But can I pay 50%?''

''No problem. Follow me!''

Mộ Tuyết đi theo người phụ nữ qua con đường lớn rồi rẽ vào một con đường vắng vẻ. Cô đến một căn chung cư trông hơi cũ kỹ nhưng chắc chắn!

Người phụ nữ dẫn cô đến một căn hộ ở tầng hai. Căn hộ không được xem là rộng rãi nhưng sạch sẽ. Người phụ nữ rời đi và hẹn cô sáng thứ hai đến kí hợp đồng. Cô cảm thán trước lòng tốt của người phụ nữ, cũng như sự rộng rãi của bà.

Sau khi người phụ nữ tốt bụng ấy đi, Mộ Tuyết liền thăm quan chung quanh. Phòng bếp, nhà vệ sinh đều sạch sẽ không cũ kỹ, ồ ồ hay đáng sợ như những bộ phim trên truyền hình. Thậm chí còn có chăn gối mới trong tủ, họ xếp gọn ghẽ đến như cô cảm tưởng như đang ở trong quân đội.

Cô quyết định ra ngoài mua chút gì đó ăn, cũng may trên đường đi lúc này cô đã thấy một cửa hàng tiện lợi.

Cửa hàng tiện lợi cũng rất khác ở Trung Quốc, cửa hàng tiện lợi ở đây bán rất nhiều mặt hàng, được xếp ngay ngắn cũng như cách bày trí khá đặc biệt. Đi một vòng Mộ Tuyết quyết đi mua vài gói mì dự trữ trong vài ngày tới, một ít rong biển khô và nước. Khi thanh toán cô mới nhận ra việc học tiếng Nhật ở đây là một điều vô cùng cần thiết, thực ra mấy tháng trước cô cũng đã học qua lớp tiếng Nhật cơ bản khi công ty có đối tác là người Nhật nhưng những câu từ cô học được chỉ có thể dùng dạy trẻ tập nói...

Một ý tưởng lóe lên trong đầu cô. Mộ Tuyết đi nhanh về phía căn hộ.

Muốn sống ở nơi này mình phải học tiếng Nhật, sau đó mới có thể đi xin việc ở nơi này.

Hôm sau cô lên mạng tự học tiếng Nhật, suốt cả ngày Mộ Tuyết đã thuộc rất nhiều từ, gần tối cô đi dạo đường phố Fukuoka, mọi người dường như đều tay trong tay đi dạo, còn cô lại vô định không biết đi đâu. Mộ Tuyết cứ đi về phía trước, không chột một bóng lưng quen thuộc hiện ra trong tầm mắt. Cô đã đi theo người đó suốt năm con đường. Tim cô như muốn xé lồng ngực nhảy ra ngoài, vừa hi vọng, vừa mong đợi lại vừa sợ hãi. Cô rất muốn thấy anh, rất muốn ôm anh nhưng cũng rất hận anh. Có thể anh không hề yêu cô, tình yêu ấy chỉ là vỏ bọc giả tạo của hận thù trong tim anh.

Anh đã từng nói: Nếu cô phản bội anh, anh nhất định sẽ khiến cô đau khổ đến chết. Cô từng cho rằng chỉ là trong lúc hai người vui vẻ anh nói đùa nhưng ánh mắt của anh ngày đó đã chứng minh rằng nếu anh bắt được cô nhất định sẽ biến lời nói thành sự thật.

Bóng lưng ấy dừng lại trước một căn nhà và khi người đó quay lại. Không phải anh... một chút nhẹ nhõm cũng có một chút hụt hẫng.

Khi vừa quay đầu lại, Mộ Tuyết phát hiện ra con đường này hoàn toàn xa lạ. Cô không thể nhớ nổi mình đã đi qua những nơi nào. Càng đi con đường càng heo hút, cảnh vật xa lạ khiến Mộ Tuyết trở nên hoảng sợ.

Gần 10 giờ tối, cô dường như bế tắc, càng lúc càng lạc xa hơn. Đây là một con đường vắng vẻ không có một chiếc xe taxi hay xe cộ qua lại. Cô ngồi thụp xuống ôm lấy gối.

Mình đang làm gì ở nơi này thế này?

Tại sao mình phải chịu những điều này?

Mẹ ơi, con đã làm gì sai?

Con phải làm gì đây?

Bỗng tiếng rất nhiều người đàn ông vang lên, Mộ Tuyết vội vàng đứng dậy, đi nhanh về phía khác nhưng những gã đó đã nhanh mắt nhìn thấy cô và đi về phía cô. Kê kéo tay kê khoác vai, bàn tay thô tục của những kẻ đó liên tục vuốt ve cánh tay khiến cô rùng mình. Có tận bốn năm người vây lấy cô, cô la hét, vùng vẫy cũng không thể kháng cự lại sức mạnh của họ.

Họ bắt đầu sờ soạng cơ thể cô Mộ Tuyết càng kháng cự mạnh mẽ. Họ gần như lao vào xé rách áo cô. Họ nói rất nhiều nhưng cô gần như không hiểu chút gì. Mộ Tuyết hét đến khan cả giọng nhưng không một ai đến giúp đỡ.

Mộ Tuyết gần như ngất đi vì sợ hãi, cô chỉ còn có thể thều thào vài tiếng. Đột nhiên những bàn tay dơ bẩn đó rời khỏi cơ thể cô. Một người đàn ông vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ xuất hiện trong tầm mắt của cô...

Mộ Tuyết ngất đi.

Bệnh viện X

Đây là...?

Mộ Tuyết tỉnh dậy tại một nơi xa lạ.

'' Đứng tỉnh dậy, cô chưa khỏe hẳn đâu.''

'' Anh... ''

Khuôn mặt quen thuộc hiện ra, có phải cô nằm mơ không?

Là anh... là Tống Vũ Dực... là khuôn mặt đó... là anh. Nhưng giọng nói đó... lạ quá.

Người đàn ông trước mắt cô rất giống Tống Vũ Dực. Nổi nhớ, ký ức, tủi thân, đau khổ...

'' Dực, là anh phải không?''

'' Dực? ''

'' Dực, là em là Mộ Tuyết đây! Anh đến tìm em đúng không? Là em sai, em thực sự rất nhớ anh. Nơi đây thật đáng sợ, có một bọn người, họ...họ... họ định làm nhục em... em sợ lắm... ''

Người đàn ông đó không nói gì, chỉ để cô vùi mặt vào vai khóc nức nở. Anh xoa nhẹ lưng an ủi cô nhưng không nói gì hết. Một lúc lâu sau Mộ Tuyết bình tĩnh trở lại, cô ngước lên nhìn khuôn mặt thân thuộc.

'' Tôi xin lỗi nhưng tôi là Trình Khâm, không phải Tống Vũ Dực gì đó, tôi thấy cô bị bọn xấu làm hại nên cứu và đưa cô vào đây.''

'' Anh nói dối! Em biết em đã sai! Dực, em sợ lắm, tại sao giọng nói của anh lại như thế này? ''

'' Tôi là Trình Khâm, giáo sư tại đại học Kyushu.''

'' Không đâu!''

'' Đây! ''

Trình Khâm đưa cho cô một cái thẻ, trên đó toàn tiếng Nhật.

'' Tôi không biết tiếng Nhật.''

'' Đây là tên tôi bằng tiếng Nhật''

'' Khoan đã, anh là người Trung Quốc?''

'' Không phải cô đã nói chuyện với tôi từ nãy giờ sao? ''

'' Anh...''

'' Được rồi nghỉ một lát đi sáng mai tôi đón cô xuất viện. Bây giờ tôi đi mua cho cô ít cháo.''

Mộ Tuyết ngoan ngoãn nằm xuống. Trình Khâm đi ra ngoài.

Một cô gái lương thiện!

Ở thành phố A...

'' Thừa tổng giám đốc, tài liệu đó đã phát tán khắp nơi rồi ạ! ''

''CÚTTTT!''

'' Thừa tổng giám đốc 3 giờ chiều nay cổ phiếu công ty đã giảm một nửa. ''

''...''

'' Thừa giám đốc, ba công ty lớn đã hủy hợp đồng cung ứng vật liệu của chúng ta. ''

''...''

'' Tổng giám đốc anh không sao chứ? Mau lên! Tổng giám đốc bất tỉnh rồi!''

Gần một tuần ở lì trong phòng làm việc không ăn uống gì Tống Vũ Dực đã bị bất tỉnh trong tình trạng sức khỏe

suy kiệt. Mạch Kha rất nhiều lần khuyên nhủ anh nhưng anh chỉ ăn vài miếng cơm rồi lao vào làm việc. Chính việc tài liệu mật bị phát tán bên ngoài khiến nhiều công ty ăn cắp rồi tạo ra sản phẩm với giá rẻ hơn khiến nhiều nhà đầu tư chuyển hướng rút vốn đầu tư.

Tin tức anh nhập viện khiến công ty càng chao đảo, nhiều nhân viên đã nghỉ việc trước thời hạn.

Mọi việc trong cuộc sống anh đang diễn ra trong bế tắc!

Mộ Tuyết, em đã làm gì thế này!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Không chỉ là nhớ

ai năm sau, Paris...

"" Mộ tiểu thư, bộ phim này có ý nghĩa như thế nào với cô?""

"" Đây là một bộ phim tuyệt vời từ kịch bản đến hình ảnh, tôi gần như muốn đóng bộ phim này từ khi nhận kịch bản. Bộ phim này không chỉ là bước ngoặt trong sự nghiệp của tôi mà còn là thử thách vô cùng to lớn. ""

"" Thừa cô, theo như thông tin tôi được biết có rất nhiều sao hạng A đã tham gia casting bộ phim này, cô chỉ mới vào nghề lại được nhận một vai nặng ký như thế này, liệu cô có thể lực nào phía sau chống lưng hay cô có quan hệ đặc biệt với đạo diễn?""

Mộ Tuyết gần như đóng băng, sự hi sinh, cố gắng của cô chỉ được công nhận bằng những mối quan hệ phía sau? Cô hạ mình trèo lên giường của đàn ông chỉ vì một vai diễn?

"" Bộ phim này là tâm huyết của ekip lẫn diễn viên trong đoàn phim, chúng tôi cố gắng rất nhiều, đánh đổi rất nhiều thậm chí tôi đã phải nằm viện hai tháng vì chấn thương, tôi và mọi người phải làm suốt 12 tiếng đồng hồ trong suốt nửa năm bạn vẫn nghĩ tôi có người chống lưng?"

"" Nhưng có phải cô đã quá may mắn khi được chọn làm diễn viên chính cho bộ phim này?"

"" Tôi thực sự rất biết ơn đạo diễn đã nhìn thấy tố chất và sự cố gắng của tôi! Cuộc sống đôi khi bạn phải có một chút may mắn mới có thể thành công được, nhưng may mắn sẽ không là gì nếu như tôi không cố gắng, chắc đạo diễn Phát sẽ thay diễn viên khác mất!"

Phóng viên càng lúc càng tập trung đông, hàng loạt máy quay và ống kính cứ hướng về phía cô và liên tục nhấp nháy, Mộ Tuyết cảm thấy áp lực nhưng phải luôn giữ nụ cười trên môi. Đây là hợp báo ra mắt phim ""Mộng"", bộ phim về tình yêu của đôi nam nữ nhưng vì rào cản xã hội và hận thù khiến họ phải xa nhau. Bộ phim như một cuốn sách chân thực nhất về cuộc đời cô, tình tiết trong bộ phim gần giống nhưng gì cô trải qua. Một cuộc tình cờ thủ v! Bối cảnh chủ yếu ở Nhật Bản, nhân vật trong phim là cô gái sinh viên, ước mơ được trở thành nhà thiết kế thời trang nhưng lại bị cản trở và vấp hãm bởi một người đàn ông là con lai, có hận thù với gia đình. Nhưng rồi nghiệt ngã họ lại yêu nhau, kết thúc chính là nữ chính giết chết nam chính rồi tự kết liễu cuộc sống khi người đàn ông cô yêu giết gia đình cô. Tất cả như một con ác mộng của cuộc đời!

Bi kịch!

Bộ phim có khá nhiều cảnh nóng cho nên một số người cho rằng cô và nhà sản xuất dùng chiêu trò để rating bộ phim tăng cao cũng như lăng xê tên tuổi cho cô, nhưng hầu hết đều có diễn viên đóng thế, do cô không thể diễn xuất nhập tâm cũng như khi gần gũi người khác cô lại nhớ anh. Có lần mới bắt đầu quay, cảnh nóng vừa quay một lúc cô gần như không thể tập trung suốt buổi quay khiến đoàn phim ai cũng khó chịu. Vì mới làm việc chưa lâu, họ cho rằng cô đang làm trò trước mặt đạo diễn. Thật ra ban đầu hầu hết người trong đoàn đều nghĩ cô do quan hệ với đạo diễn nên mới nhận được vai chính trong phim. Họ thậm chí cho rằng cô lên giường với đạo diễn của họ.

Bạn cũng sẽ thích

Không có truyện nào.

Đỉnh điểm là khi đạo diễn quyết định mời diễn viên đóng thế cho cô tất cả cảnh nóng. Thực ra là một diễn viên tay ngang lại chưa có một tác phẩm nào, thông thường diễn viên mới vào nghề phải chấp nhận đánh đổi rất nhiều để nổi tiếng. Nhưng đạo diễn Phát lại rất ưu ái cô khiến mọi người càng đồn thổi rằng cô và đạo diễn có quan hệ mờ ám. Nhưng sau nửa năm không biết do họ nhìn thấy cô là một diễn viên tiềm năng hay nhận ra cô không hề dụ dỗ đạo diễn của họ mà ánh mắt người trong đoàn khác hẳn.

Họ thường xuyên mời cô đi ăn cùng thay vì xem cô như người vô hình.

Hợp báo kéo dài gần ba tiếng, Mộ Tuyết mệt mỏi về khách sạn chuẩn bị đồ đạc di chuyển đến địa điểm quảng bá mới. Bộ phim được quảng bá tại Pháp bởi vì diễn viên nam chính trong bộ phim là người Pháp lai Trung, sau khi quảng bá bộ phim mới của phim đã đưa tên tuổi của cô đến gần với khán giả hơn, nhưng cũng đưa cô vào nhiều scandal không đáng có. Để quảng bá cho bộ phim cô và bạn diễn phải đi thường xuyên hẹn nhau ra ngoài để phóng viên có vài tấm ảnh đẹp làm ""bằng chứng"" cô và nam chính ""phim giả tình thật"".

Việc cô trở thành một diễn viên là một điều trước đây cô chưa bao giờ nghĩ đến, tất cả hiện tại như một giấc mơ nửa ảo nửa thực!

2 năm trước, nhờ sự giúp đỡ của Trình Khâm, cô vào đại học Kyushu. Loay hoay mãi cho đến nửa năm sau cô vẫn không tìm được niềm đam mê học tập, số tiền lương ít ỏi hàng tháng dần không thể chi trả cho học phí và tiền nhà trọ. Cô gần như kiệt sức, làm tận hai công việc bán thời gian, số tiền còn lại sau khoản học phí và tiền trọ còn lại rất ít nên cô thường xuyên ăn mì suốt một tuần. Nhiều lần Trình Khâm có ý muốn giúp nhưng cô đều từ chối.

Rồi cuộc đời cô bỗng chốc rẽ sang một hướng khác. Một lần trở về nước tham gia một buổi tiệc cùng với Trình Khâm, anh đã giới thiệu cho cô với người bạn của anh, người bạn đó sau khi nói chuyện liền có nhã ý muốn mời cô hợp tác vào một bộ phim anh là đạo diễn. Dẫn đó mãi cô cũng đã quyết định casting phim, ban đầu chỉ là do nhã ý lịch thiệp của anh cô mới đồng ý nhưng không biết xui rủi hay may mắn cô lại được nhận vai chính. Sau 1 tháng thì công ty quản lý hiện tại của cô mời cô đầu quân nhưng cô lại học ở Nhật Bản nên họ đã quyết định mở một khóa đào tạo trực tiếp tại Nhật Bản dành riêng cho cô và một số diễn viên mới.

Cuộc sống đang bế tắc bỗng nhiên trở nên thật sáng lạn, quyết định bảo lưu việc học ở trường, tập trung trau dồi kỹ năng và đóng phim. Tuy bộ phim chưa được ra rạp, thế nhưng nhờ đánh giá cao của giới chuyên môn lẫn kịch bản có nội dung đặc biệt, mới lạ khiến rất nhiều khán giả, nhà báo chú ý. Tất nhiên, diễn viên không tên tuổi như cô vụt sáng, cô được rất nhiều nhà báo khen ngợi phong cho cô danh hiệu ""nữ thần"". Thực ra nhan sắc cô không đến mức đấy, chỉ là ưa nhìn, sau khi trở thành diễn viên và có công ty định hướng thì hình tượng của cô là một vẻ đẹp trong sáng, nữ tính, không scandal. Nhưng không hiểu sao công ty vẫn cố ý sắp xếp cho cô gặp gỡ riêng rồi tán dóc và có cười thật nhiều, thật đẹp. Hôm sau báo sẽ đăng tin giật gân ""Diễn viên Mộ Tuyết cùng bạn diễn lên lút hẹn hò",vv... Mặc dù không tán thành nhưng cô tuyệt đối không phản nản kêu ca.

Mộ Tuyết lên máy bay về lại thành phố Fukuoka chuẩn bị đợt quảng bá tiếp theo. Cô đã và sẽ chăm chỉ từng ngày để có một ngày anh sẽ hối hận vì đã phản bội tình yêu của cô. Mộ Tuyết đeo kính che chắn cẩn thận đến sân bay di chuyển thật nhanh lên máy bay, bởi cô không phải ngôi sao quá nổi tiếng nhưng rất dễ nhận ra cô khiến nhiều người tập trung vây quanh sẽ gây mất trật tự và ảnh hưởng đến hệ thống an ninh sân bay. Tất nhiên scandal có thể nổ ra từ những chuyện nhỏ nhất nên phải cố gắng chú ý từng cử chỉ. Quản lý bên cạnh huyền thuyên cho nghe lịch trình cũng như một số hợp đồng quảng cáo, cô mệt mỏi gật đầu rồi chọn mất trên máy bay.

Chuyến bay dài khiến Mộ Tuyết không mệt mỏi nhưng cô phải thực hiện đúng lịch được giao. Quản lý đưa Mộ Tuyết đến gặp một stylist có tiếng, sau hai tiếng, anh ta đã tan biến hết nét mệt mỏi trên khuôn mặt cô.

Quản lý nhanh chóng đưa cô đến địa điểm họp báo tiếp theo, khi cô về đến nhà đã là 12 giờ đêm. Tháng sáu Fukuoka mưa khá nhiều, không khí lãng mạn dịu dàng như thể sinh ra dành cho những người đang yêu. Tuy mưa lớn nhưng khắp các hàng quán rất nhiều cặp đôi yêu nhau đang tươi cười trò chuyện vui vẻ.

Cô đã từng có hạnh phúc bình dị như vậy!

Mộ Tuyết ngồi trên cửa sổ nhìn bầu trời đang mưa, thành phố nhộn nhịp về đêm khiến con người ta như cuốn theo vòng xoáy đó, quên đi những tổn thương. Có đôi lúc cô muốn bỏ hết tất cả quay về một lần nữa bên anh, nhưng cô không dám, không đủ can đảm để một lần nữa chịu tổn thương. Khi mới vào công ty, bộ phim "Mộng" ba tháng nữa mới bấm máy, Mộ Tuyết không thể bất nhịp, cô từng thức thâu đêm tập luyện, lại khóc, sáng hôm sau lên công ty với khuôn mặt mệt mỏi, xấu xí. Quản lý năm lần bảy lượt phê bình, căn nhắc nhưng cô vẫn không thể ngủ ngon được.

Cuối cùng Trình Khâm cường chế đưa cô đến gặp bác sĩ tâm lý, sau khi điều trị ba tháng, bác sĩ yêu cầu Trình Khâm hãy để cô làm những điều cô muốn, bà còn nói rằng cô hoàn toàn bình thường chỉ do nỗi đau trong lòng chưa dứt hãy đưa cô ấy về gặp người đó và giải quyết. Lừa tiền!

Mộ Tuyết gần như gặp trăm cảm suốt một tháng sau đó. Công ty ngừng mọi hoạt động của cô, cô nhốt mình trong nhà, đói lại lôi mì gói ra ăn. Đến mức Mộ Tuyết phải nhập viện vì suy nhược cơ thể, kiệt quệ hoàn toàn.

Nhưng mọi việc thay đổi khi cô nhìn thấy một bản tin về anh. Bên cạnh anh đã có một cô gái khác. Mộ Tuyết nhận ra bản thân cô đau khổ có ai thấu? Có ai để tâm? Anh đã có người khác, có tình yêu còn cô? Cô đau khổ, dần vật bản thân chỉ vì tình yêu mà cô trân trọng vì còn người đang hạnh phúc kia sao?

Mộ Tuyết bắt đầu thay đổi, sau hai tuần nghỉ dưỡng, tinh thần thực sự thoải mái, cô bắt đầu đi tập gym, ăn uống theo chế độ của chuyên gia, Mộ Tuyết đọc sách, tập luyện chuẩn bị sẵn sàng để quay phim. Việc này khiến không những quản lý mà công ty rất vui mừng. Thực ra họ nhìn thấy được tiềm năng và cô sẽ là một ngôi sao sáng nhất của công ty họ, khả năng của cô rất tốt, gương mặt lại đẹp một cách ấn tượng chắc chắn sẽ có một tương lai đầy hứa hẹn. Một ngôi sao không cần đẹp xuất sắc nhưng phải khiến cho khán giả nhớ được khuôn mặt và ấn tượng khó quên đó mới là thành công. Công ty đã dành rất nhiều tâm huyết và thời gian cho cô nhưng cô lại bị trăm cảm khiến việc tập luyện đình trệ. Khuôn mặt yếu ớt không còn nét mạnh mẽ sắc sảo vốn có.

Sau khi "Mộng" bấm máy, Mộ Tuyết đã khiến đoàn làm phim lẫn công ty bất ngờ vì khả năng diễn xuất tuyệt vời, rất nhiều người hoài nghi khả năng của cô đều bị cô chinh phục. Đặc biệt cô có khả năng biểu đạt diễn biến tâm lý nhân vật tuyệt vời. Thậm chí cảnh cô khóc, bị tai nạn đều không có diễn viên đóng thế, đặc biệt lúc khóc nước mắt của cô khiến người chứng kiến cũng phải xúc động cứ như cô thực sự là người gánh chịu những đau khổ mà nam chính gây ra.

Mộ Tuyết dần được quý mến hơn nhưng cô vẫn hòa đồng hiền lành và vui vẻ. "Mộng" thành công đúng như kì vọng của cả ekip lẫn công ty quản lý, Mộ Tuyết trở thành ngôi sao trẻ sáng giá, hàng chục hợp đồng quảng cáo liên tục được đưa đến thậm chí trước khi phim khởi chiếu. Mộ Tuyết quay cuồng trong công việc khiến cô dường như đã quên mất nỗi đau trong lòng. Nhưng hôm nay cô mới biết, cô đã sai...!

Đêm nay có lẽ lại là một đêm không ngủ của cô! Ba ngày nữa là buổi quảng bá cuối cùng trước khi khởi chiếu. Cô sẽ về thành phố A, nơi từng chôn vùi tình yêu của cô. Mộ Tuyết mệt mỏi vùi đầu vào chăn. Cô sẽ mạnh mẽ đối diện!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nếu còn yêu...

Bước xuống sân bay, Mộ Tuyết hít thật sâu cảm nhận bầu không khí quen thuộc của thành phố A. Chuỗi quảng bá bộ phim đã đi vào những ngày cuối cùng, công ty quyết định dành cho cô hai ngày nghỉ ngơi sau buổi họp báo ngày mai. Mộ Tuyết có rất nhiều dự định cho kì nghỉ, trước hết sẽ đi gặp Hàn Tần, kể cho anh nghe cuộc sống của cô rồi đi tất cả những nơi cô từng đi qua, từng có kỉ niệm, ăn những món cô thích để sau khi về Nhật Bản không phải nhớ, phải thèm.

Xe công ty quản lý đưa cô đến một địa chỉ quen thuộc theo yêu cầu của cô. Mộ Tuyết yêu cầu họ quay về, hai ngày nữa cô sẽ tự mình lên công ty.

Mộ Tuyết rong ruổi trên con phố, cô đã có ăn mặc giản dị hết sức, chiếc áo phông rộng, quần bò hơi cũ, thêm cặp kính cận che gần nửa khuôn mặt giúp cô không bị ai chú ý. Tình cờ Cô thấy một cửa hàng áo cưới rất sang trọng, đôi mắt cô lập tức dừng lại trên một chiếc váy cưới vô cùng xinh đẹp, phần ngực được đính đá tinh xảo, Mộ Tuyết cảm nhận rằng chiếc váy đó dành riêng cho mình. Một điều gì đó thúc giục, cô rào bước nhanh vào cửa hàng.

"Chào tiểu thư xin hỏi tiểu thư muốn chiếc áo cưới như thế nào?"

"..."

"...Tôi có thể thử chiếc áo cưới ở đó được không?"

“Có lẽ cô không thể thử

nó được! “

“ Vì sao? Không phải treo cưới đó được treo để bán hay sao? “

“Chúng tôi được lệnh, chiếc áo cưới này là do chính tổng giám đốc đặt may cho vị hôn thê của mình, nên... “

“... ”

“ Thực ra Tổng giám đốc cho phép trưng bày nhưng không một ai được phép làm bẩn nó cũng như, tất cả nhân viên trong cửa hàng phải giữ gìn thật cẩn thận. “

“... ”

“ Tôi có thể nói chuyện với tổng giám đốc của cô được không? “

“Thưa tiểu thư, chúng tôi cũng không biết tổng tài đang ở đâu... “

“... ”

Mộ Tuyết đang suy nghĩ, cô thực sự rất, rất muốn thử nó, giấc mơ cùng anh vào lễ đường hai năm qua chưa bao giờ dừng lại trong trái tim cô. Cô đang tìm cách thuyết phục thì cửa hàng bật mở. Một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Gần đây việc kinh doanh thế nào các cô gái của tôi? “

“ Rất thuận lợi thưa quản lý Mạch! “

Thì ra là quản lý Mạch, Mộ Tuyết trầm nghĩ.

Khoan đã... Quản lí Mạch... Mạch...

Mộ Tuyết xoay người về phía người quản lý, cô giật mình đánh rơi cái túi trên tay. Là Mạch Kha...

Mạch Kha thấy một cô gái xinh đẹp làm rơi túi liền chạy đến nhặt giúp! Nhưng gương mặt kia có chút quen thuộc... Trông rất quen...

Là Mộ Tuyết, người con gái tàn nhẫn đó!!!

Vừa nghĩ đến đây Mạch Kha lập tức xắn tay áo, sẵn giọng.

“Làn gió nào đã đưa Mộ tiểu thư cao quý đến cửa hàng áo cưới nhỏ bé của chúng tôi? “

Mộ Tuyết nắm chặt túi xách, định quay gót bước ra ngoài thì liền bị Mạch Kha chặn ở cửa. “ Chuyện của cô và Anh tôi hôm nay nhất định phải nói rõ ràng nếu không cô không được đi! “

“Anh... “

“Mau nói, cô đến đây có mục đích gì?”

“Cô nhân viên ở bên cạnh không biết vì sao quản lý lại nổi nóng, vừa hoảng sợ lại lo khách hàng bị dọa đến hồn xiêu phách tán, cô liền chen ngang.

“ Quản lý tiểu thư đây muốn thử chiếc áo cưới của Tổng giám đốc.”

Mạch Kha bỗng chốc phì cười, Trái Đất thật chật hẹp, Tổng Vũ Dực dành gần 1 năm rưỡi lên ý tưởng và hoàn thành chiếc áo cưới cho con gái trong trái tim anh, dù biết cô có thể sẽ không bao giờ quay về bên anh. Còn cô gái trong tim anh giờ đây lại nhắm ngay chiếc áo đó mà thử.

Mạch Kha xua xua tay.

“Đem đến cho cô ấy thử đi! “

“ Nhưng... “

“ Nhanh! “

Nhân viên trong cửa hàng luống cuống lấy áo xuống cho cô thử. Mộ Tuyết nhất thời không biết nói gì, chỉ biết đứng yên một chỗ, mặc cho nhân viên thúc giục đưa cô vào phòng thay đồ.

Đợi Mộ Tuyết vào phòng thay đồ, Mạch Kha liền gọi điện đi đâu đó!

Mộ Tuyết bước ra, Mạch Kha quay lại, há hốc mồm kinh ngạc, Mộ Tuyết dù không hề make up nhưng lại vô cùng xinh đẹp. Phần cúp ngực đính đá hoàn hảo, vô cùng lấp lánh, phần eo được sử dụng vải xuyên thấu trông vô cùng gợi cảm, bắt mắt. Bộ váy hoàn toàn vừa khít với cô. Rõ ràng, nó sinh ra để dành cho cô. Mộ Tuyết đến trước gương ngắm thực kỹ, bộ váy này thực sự rất đẹp, cô nghĩ đến, nước mắt chực trào, rõ ràng hai năm qua cô chưa từng quên được anh, chưa từng ngừng khao khát được làm cô dâu của anh. Những sự thật phũ phàng đã bóp chết mọi hi vọng cũng như mơ ước của cô, cô và anh mãi mãi không thể ở cùng một chỗ, không bao giờ có được hạnh phúc. Cô như hóa đá trước gương nước mắt không cầm được, lăn dài trên gò má. Mạch Kha ở một bên, im lặng quan sát từng cử chỉ trên gương mặt cô. Đến khi Mộ Tuyết hoàn hồn, xoay người định trả lại chiếc váy, liền bị Mạch Kha ngăn cản.

“Chiếc áo này Tổng giám đốc của tôi đích thân đặt may cho vị hôn thê của anh ấy. Nên hi vọng sau khi cô mặc thử có thể cho chúng tôi chụp vài bức ảnh, coi như thù lao của chúng tôi khi cho cô thử chiếc váy quý giá này...”

“Tổng tài của anh lẽ nào là Tổng Vũ Dục?”

“Đúng vậy đây là chiếc váy anh ấy dành cho vị hôn thê của mình, lại sợ cô ấy mặc không vừa, trùng hợp cô lại có dáng người tương đương chi bằng cho chúng tôi chụp vài bức để cô ấy có thể suy nghĩ lựa chọn.”

Nghe sao chua xót quá chỉ mới 2 năm thôi anh đã quên cô, lại có cả vị hôn thê. Cũng đúng anh hận cô như vậy, so với tất cả những cô gái trên đời này, có lẽ cô là kẻ xấu xa nhất, cô đã phản bội tình yêu thương của anh. Nhưng anh cũng đã lừa dối cô, xem cô là con cò. Xem như cả hai bên sòng phẳng, nhưng sao trái tim cô vẫn nhói đau. Mộ Tuyết đồng ý cho họ chụp hình, Mạch Kha vẫn giữ thái độ lạnh lùng chào tạm biệt cô.

Mộ Tuyết về nhà, cô tự hỏi tại sao bản thân lại có thể ngu ngốc muốn thử váy cưới, thậm chí là thử ngay váy cưới anh dành cho vị hôn thê của mình? Cả đêm, cô cứ trở mình không tài nào có thể ngủ được, giấc mơ được tiến vào lễ đường cùng anh cứ đeo bám cô. Trưa hôm sau, quản lý Kim gọi điện dặn dò cô nhanh nhanh chuẩn bị xe công ty sẽ đến đưa cô đi, có một buổi tiệc cần có sự có mặt của cô.

Mộ Tuyết bắt đầu nhẩm nhó.

“Không phải anh nói sẽ cho tôi nghỉ hết ngày hôm nay sao?”

“Thực xin lỗi đây là buổi tiệc đột xuất, xem xét người trong công ty chỉ có một mình cô có thể dự buổi tiệc này!”

“Vì sao?”

“Vì buổi tiệc này có thể giúp công ty kiếm hợp đồng, cũng như diễn viên như cô có thể kí hợp đồng phim mới hay quảng cáo chẳng hạn.”

“...”

“Xác định không phải giao dịch?”

“Tất nhiên, tôi đảm bảo!”

“Được!”

“20 phút nữa gặp lại!”

“OK!”

Cũng như mọi lần, stylist chọn cho cô chiếc đầm vừa khoe khéo cơ thể xinh đẹp cũng vừa trông như thực nữ. Chả trách lần nào cũng có những lão già dán mắt vào cô như hổ đói ba năm. Thực sự muốn móc mắt từng kẻ đem vứt đi. Nhưng...cô vẫn phải đem nụ cười giả tạo đưa cho họ thấy!

Chiếc đầm lần này tương đối táo bạo, đường cắt tinh tế nhưng vô cùng sexy, làn da trắng muốt được tôn lên dưới bộ váy màu đen. Mộ Tuyết thực không nhận ra bản thân, thật không hổ danh stylist tu nghiệp nhiều năm tại Thụy Sĩ.

Mộ Tuyết hoàn thành các bước “hóa trang” đã gần 7 giờ, quản lý Kim cho xe chạy như bay.

Vừa bước xuống xe, cô liền nở nụ cười thật tươi, nhưng ánh mắt lập tức chạm phải một bóng dáng quen thuộc nhiều năm rồi, bóng dáng người đàn ông cô yêu nhất cũng là người cô hận nhất!

Nhưng Mộ Tuyết giả vờ tránh né. Cô lướt qua anh thật nhanh, sợ bị anh nhìn thấy, sợ trái tim cô lần nữa bị bóp chết.

Nhưng dường như suốt cả buổi tiệc, một ánh mắt nóng rực luôn hướng về phía cô. Bỗng nhiên một gã đầu hói bụng phệ, đặt bàn tay dơ bẩn của hắn lên vai cô vuốt ve. Mộ Tuyết rung mình lập tức lùi lại, giảm bớt ứ ầy không tha cho cô hắn dùng cái giọng khàn góm ghê rợn nói.

“Nếu em chiều tôi đêm nay, có thể ngày mai em sẽ được chọn làm diễn viên chính cho “Độc tình”.”

“Tôi không phải gái gọi!”

“Được, được, chỉ cần em chiều anh, cái gì em cũng có.”

“Mau tránh tôi ra!”

Mộ Tuyết định vùng chạy, hần liền nắm lấy cổ tay cô. Những người chung quanh chỉ liếc sang rồi vội nhìn nơi khác, không ai lên tiếng giúp cô!!!

“Giả vờ thanh cao làm gì chứ! Mau chiều tôi đừng để tôi tức giận, lúc đó cô sẽ hối hận!”

“Kẻ hối hận sẽ là ôngggg!”

Hần ta liền kéo cô lại, dù đã chống cự nhưng vì cô đang mang giày cao gót, nhất thời chưa đứng vững, bị hần kéo, cô ngã nhào về phía trước, chân bị trật rất đau đớn, chưa kịp hôn đất, một thân hình cường tráng liền đến đỡ cô, mùi hương mộc thoang thoảng quen thuộc ủa về trong kí ức của cô. Là anh? Mộ Tuyết hoảng hốt đẩy anh ra, định đi về phía cửa chính nhưng mắt cá chân đau nhức đến ứa nước mắt, cô không thể đi được, cô lao đảo nếu không có Tổng Vũ Dực đỡ, cô chắc chắn sẽ tiếp đất rất đau!

Tổng Vũ Dực trán nổi gân xanh, tay nắm thành quyền, mắt đỏ ngầu, anh thực sự tức giận đến bộ dạng này?!

“Giang tiên sinh, có phải vợ ông đã làm gì khiến ông không vui nên mới ra ngoài trêu ghẹo người phụ nữ của tôi?”

Âm thanh của anh rất nhỏ nhưng cực kì sắc lạnh.

Lão béo ú ẩy mặt tái mét thất kinh hồn vía.

“Là... Là Tổng phu nhân? Tôi có mắt như mù, xin cô độ lượng bỏ qua!”

Tổng Vũ Dực cố gắng điều tiết âm thanh cực nhỏ. Nhưng khiến người nghe phải rùng mình hoảng sợ.

“Mau biến trước khi tôi ra tay!”

Trông nháy mắt, tên dê cụ ấy đã biến mất. Anh liền bế cô lên lầu, mặc cho bao cái nhìn dị nghị.

“Mau bỏ em xuống, họ đang nhìn!”

Anh không nói, chuyển hướng đi về phía sân khấu.

“Thực xin lỗi, người phụ nữ của tôi bị thương, mọi người cứ tiếp tục của vui, tôi cần đưa cô ấy đi nghỉ ngơi.”

Tiếng xì xầm bàn tán liền vang lên, anh mặt lạnh như tiền, bế cô lên lầu. Chỉ có cô nhìn thấy, lửa giận của anh đã lên đỉnh điểm, kì này cô chết chắc rồi! Cũng như hai năm trước, Mộ Tuyết vừa khuất khỏi tầm nhìn của đám người nhiều chuyện kia liền tựa vào lồng ngực anh vuốt ve.

“Dực, đừng giận nữa!”

Anh chỉ hừ không nói lời nào vào trong phòng anh liền xoay người khóa cửa, ném cô xuống giường.

“Mau nói! Vì sao lại đến đây! Lại còn ăn mặc như thế này! Mau TRẢ LỜI!!”

Mộ Tuyết đag run sợ bỗng hình ảnh chiếc váy cưới lại hiện về... Vị hôn thê của anh...

“Anh lấy quyền gì tra hỏi tôi, chúng ta vốn dĩ không có quan hệ, anh sắp lấy người khác còn ép cung hỏi tôi làm gì?”

Tổng Vũ Dực ngó người, anh sắp cưới sao? Anh chợt nhớ ra việc Mạch Kha nói dối cô để khiến cô đau lòng!

“Việc đó không liên can em, mau trả lời anh!”

“Tôi không nói! Anh mau rút!!!”

“Em rút cuộc là vì cái gì? Vì ghen? Em còn yêu anh?”

“Mơ tưởng! Anh đem tình cảm của tôi chà đạp, vì sao tôi phải yêu anh? Anh có từng yêu tôi? Trái tim anh chỉ có thù hận, tôi chỉ là con cờ trong kế hoạch của anh. Tình yêu từ rất lâu? Haha nực cười.”

Mộ Tuyết cười nhưng nước mắt giàn giụa. Cô phẫn uất, bị thương, chua chát, đau khổ...

“Anh chưa từng đem tình cảm của em ra để làm trò chơi.”

“Nực cười, nếu không, bây giờ chúng ta đâu có khoảng cách xa đến như vậy?”

“Đến ngày em nhận được điện thoại của cha em, anh mới biết em là con gái ông ta. Em có thể không tin, nhưng...đó là sự thật. Sau khi em đi một năm, một tuần sau công ty gần như phá sản, toàn bộ bí mật của công ty đều bị lộ, anh một mình xoay sở đến mức... anh đã...”

“Em muốn nghe! “

“Anh đã đi tìm em khắp nơi, mọi thứ dường như vô vọng. Anh đã sợ không thể tìm thấy em mãi mãi, công ty lại sắp phá sản, mọi thứ cứ như giết chết niềm tin nơi anh. Nhưng rồi Mạch Kah giúp đỡ anh lần nữa, anh đã quyết định từ bỏ em, nhưng em lại quay về. “

“Nghĩa là em về không đúng lúc? “

“Anh sợ, nếu mất em lần nữa, anh sẽ không thể chịu đựng nổi mà lật tung cả nước Nhật! “

“Anh biết em ở Nhật? “

“Từ 6 tháng trước”

“...”

“ Anh muốn em tự nguyện về! “

“Có phải anh thấy thật quá dễ dàng để chúng ta bên nhau trở lại? “

“Không!... “

“Thật ra, bao nhiêu năm nay em vẫn canh cánh trong lòng vì sao năm đó anh và em chia xa dễ dàng như vậy. Bây giờ, em đã có câu trả lời. Nhìn thấy, biết anh có vị hôn thê, em liền đau lòng,hận không thể rút xương anh, nhưng em có tư cách gì... “

Tống Vũ Dực thờ dài, bỗng đôi mắt lóe lên tia sáng.

“ Vì chưa hiểu nhau rõ nên chúng ta mới chia tay dễ dàng như vậy. Hay là... Chúng ta làm một vài hoạt động trên giường để hiểu nhau hơn?”

“Anh... “

Chia nói hết câu, chiếc váy của Mộ Tuyết lập tức bị xé nát, cái miệng ham ăn của ai đó liền ngậm lấy nơi nhạy cảm trên ngực cô, khiến Mộ Tuyết cong người rên khẽ.

“Thả lỏng tiểu bảo bối, đêm còn rất dài, em xem anh làm sao trị tội em! “

Truyện sẽ ra hơi lâu do mình thực sự rất bận, hứa hẹn mỗi tháng sẽ ra ít nhất 1 chap ^^

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vị hôn thê đó là em!

Mộ Tuyết nhắm nghiền mắt chây chờ đợi từng cử chỉ của anh. Lần nào cũng vậy, anh cắn mút đầu ngực cô đến khi nó thấy phản ứng của cơ thể cô mới dừng lại. Nhưng lần này hành động của anh có phần thô bạo, ngực bên kia bị anh xoa nắn đến đỏ ửng, đã hai năm chưa từng hoan ái nên phản ứng có phần mãnh liệt. Tống Vũ Dực hôn dần xuống bụng liếm một vòng quanh rốn cô khiến Mộ Tuyết rùng mình. Anh di chuyển nhanh về nơi mềm mại ấm áp mà anh đang mong chờ. Chưa bao giờ động tác của anh lại nhanh và quyết liệt như vậy. Anh không quan tâm cảm giác của cô, chỉ muốn thỏa mãn bản thân.

Cô thực sự không chịu nổi nữa. Mộ Tuyết bùng tình xô anh ra định chạy về phía cửa, nhưng cái váy trên người cô lúc nàu không che kín ngực, váy bị kéo cao tận eo, cổ và ngực lại chi chít vết hôn... Cô thờ dài ảo não, chắc chắn không thể thoát khỏi đêm nay.

Bỗng nhiên nước mắt chực trào, bao nhiêu tủi hổ đau khổ cô đều muốn trút ra hết, theo dòng nước mắt mà trôi đi. Mộ Tuyết khóc nức nở như một đứa trẻ, Tống Vũ thấy vậy cũng đầm ra luống cuống người phụ nữ của anh bị làm sao thế này?

"Ngoan, nói anh nghe ai đã ăn hiếp em? "

"..."

Không một câu trả lời, chỉ nghe tiếng khóc thút thít cùng Mộ Tuyết. Tống Vũ Dực càng thấy cô khóc càng mất kiên nhẫn. Xoay người cô đối diện với chính mình.

"Mộ Tuyết mau nói anh nghe! Anh nhất định giúp em đòi lại công bằng! "

"..."

"Mộ-Tuyết-nếu-em- không nói- anh- lập tức -lôi- em- lên- giường! "

Tổng Vũ Dực gần từng chữ đe dọa cô.

"Anh có quyền gì tức giận... chẳng phải anh... mới là người gây ra tất cả những chuyện này hay sao...? Huhu..."

Tổng Vũ Dực nheo mày nhìn cô.

"Tại sao lại là anh? "

"Chính anh đã phản bội em, từ bỏ và xua đuổi em. "

"Chẳng phải lúc nãy đã nói rõ ràng? Anh muốn em tự quay về mà không phải ép buộc em! "

"Anh rõ ràng không tôn trọng em bây giờ lại tức giận..? Chẳng lẽ anh chỉ muốn lôi em lên giường?... Còn vị hôn thê yêu dấu của anh, nếu cô ấy biết chuyện giữa chúng ta sẽ như thế nào?"

"...là anh không tôn trọng em? Mộ Tuyết em thật sự đã quá buồn bực... Là em không nói lý lẽ!!!"

"Là em không nói lý lẽ? Chẳng phải năm đó..."

Cô im lặng, nhấc điện thoại gọi cho ai đó.

"Em gọi cho ai?"

Hãy cô không đáp lại anh tức giận bắt lấy điện thoại, màn hình hiện lên chữ "Kim Mã Cường".

" Là ai? Mau nói nếu không anh giết chết hần ta!!! MAU!"

Ngữ khí lạnh lùng tức giận của anh khiến Mộ Tuyết có phần lo lắng, tuy nhiên...

"Anh có hôn thê, em cũng có người yêu như vậy là công bằng! Vả lại vì sao anh cứ tự mãn, em đã sớm quên anh"

"Công bằng?!?! Em dám nói hai chữ công bằng sao? Em không yêu tôi? Tôi không bằng một gã tầm thường ngoài kia? Hần cho em bao nhiêu tiền, cho em bao nhiêu vai diễn?"

Mặt Tổng Vũ Dực hết xanh rồi tím. Anh định bóp nát cái điện thoại liền nghe một giọng nói cất lên trong điện thoại.

"Mộ Tuyết là cô sao!? Alo, tôi nghe giọng Tổng tổng tài, cô đang ở cùng anh ấy sao? "

Mộ Tuyết định lên tiếng thì Tổng Vũ Dực đưa lên miệng trả lời.

"Anh là ai?"

"Tôi là Kim Mã Cường. Anh là ai vì sao lại ở bên cạnh Mộ Tuyết?"

"Anh là gì của cô ấy??"

Tổng Vũ Dực càng lúc càng mất kiên nhẫn. Anh gần từng chữ một...

"Quản lý của cô ấy, vốn dĩ đang dự tiệc sao cô ấy lại biến mất? Mau đưa cô ấy nghe máy! "

"Anh đã đi đâu khi cô ấy bị một lão già sàm sỡ?"

Quản lý ở đầu bên kia kêu lên một tiếng rồi im lặng. Một lúc sau anh mới cất giọng.

"Tôi đi vệ sinh một lát. Cô ấy sao rồi? Có phải rất tức giận và hoảng sợ không?"

"Đã có tôi lo! "

"Hi vọng cô ấy không sao. Chắc là rất sốc. Nhưng anh là..."

"Là tôi Tổng Vũ Dực. Tôi gọi anh muốn xin phép cho Mộ Tuyết nghỉ vài hôm vì cô ấy hiện tại đang rất hoảng loạn! "

"Được hãy giúp tôi chăm... "

Kim Mã Cường chưa nói hết câu Tống Vũ Dực đã hừ lạnh cúp máy.

Tên khốn này tại sao cứ luôn tự tiện như vậy? Mộ Tuyết thầm mắng chửi.

"Có vẻ anh ta rất lo lắng cho em. Hai người thân thiết nhỉ? "

Giọng anh nồng nặc mùi giấm chua.

"Anh ấy là người tôi yêu! "

"Nhưng có vẻ người em yêu không chấp nhận nhận em!! "

"Là ai nói! "

"Đừng để tôi tức giận hôm nay em sẽ không sống yên đâu! "

Mộ Tuyết quyết định im lặng, anh quá độc tài, quá ngang tàn. Không hiểu vì sao nước mắt cứ lăn dài trên má cô, tủi thân, đau khổ trong 2 năm qua chưa một lần nguôi ngoai. Có lẽ cô quá yếu đuối, không thể như những người phụ nữ khác mạnh mẽ quay về khước từ người đàn ông khiến cô đau khổ. Chuyện năm đó không biết ai đúng ai sai, nhưng thực sự cô đã rất đau khổ. Trong hai năm, cô đã nghe gần 10 tin về việc anh hẹn hò với cô gái khác. Cô đã ảo tưởng, đã hi vọng chỉ là tin đồn, nhưng cô không thể tự dối mình lần nữa, anh đã có hôn thê, là cô gái có lẽ rất xinh đẹp lại hiền thực, có lẽ anh rất yêu cô ấy.

Còn cô chỉ là công cụ để anh phát tiết, để anh vui chơi trước khi cưới... Và cô vẫn ngu ngốc yêu anh. Sự dịu dàng của anh, sự ngang tàn vẫn bên trong anh, nó là thứ ma lực khiến những đứa ngu ngốc như cô đắm đầu vào, chết không lối thoát...

"Em vì cái gì không thể bên anh? "

"Là anh ép em... "

"Anh ép em? Mộ Tuyết, anh nghĩ chúng ta thực sự cần nói chuyện! "

"..."

"Em còn hận anh không? "

"Không!"

"Chúng ta có thể từ bỏ quá khứ làm lại từ đầu không?"

"Không! "

"Vì sao? Em không còn yêu tôi? "

"...vì anh đã có hôn thê, cô ấy sẽ bị tổn thương như tôi 2 năm về trước! "

Tống Vũ Dực trầm mặc, không ngờ, cô vẫn đề ý đến việc anh có hôn thê, tức cô còn yêu anh. Mộ Tuyết thấy anh thờ không đáp, nghĩ anh đang khó xử, liền đứng dậy định tìm cách đi về, nhưng anh níu tay cô, anh đang ngồi trên giường, ngược lên nhìn cô.

"Nếu anh nói vị hôn thê và chủ nhân chiếc váy cưới đó là em?"

Mộ Tuyết gần như hóa đá, không thể nào... Sao có thể... Anh đang lừa cô...

"Em có thể không tin nhưng chiếc áo cưới đó may dành riêng cho em, em không thấy số đo rất chuẩn xác sao?"

Mộ Tuyết vì mấy lời của anh mà cảm động...

"Em vẫn muốn bên cạnh anh nữa chứ?"

"...em không muốn một lần nữa đau lòng như vậy nữa."

"Anh sẽ bảo vệ em, đừng rời xa anh, thực sự... anh sẽ giết em mất nếu lần nữa mất em. "

Đôi mắt Mộ Tuyết ngập nước, diễm lệ nhìn anh!

Anh không thể chịu nổi nữa, bế thẳng cô vào phòng tắm.

"Đừng, em xấu hổ vào phòng đi... Nơi đây... hơi sáng...! "

"Anh chưa tắm. "

"Anh... "

"Hôm nay anh nhất định đòi lại tất cả, anh đã bị em cầm dục suốt 2 năm. "

"Không phải anh chưa từng lên giường với ai sau khi em đi? "

"Chỉ số IQ của em ngày càng tăng đó! "

Mộ Tuyết im lặng không biết nói gì, có lẽ anh cũng không khá hơn cô.

Đang mai mê suy nghĩ, cô bị anh chặn ngang ôm lên, Mộ Tuyết hoảng hốt chưa kịp đứng vững, liền ôm lấy cổ anh. Anh nhanh chóng lột bỏ chiếc váy rách tơi tã trên người cô, nâng một chân cô lên vòng tại ngang hông chính mình.

Anh nhìn mình làm sao tiến vào thân thể người phụ nữ này, ánh mắt như một con sói đói.

Tiếng rên rỉ, tiếng da thịt va chạm đầy ám dục khiến Mộ Tuyết gần như hôn mê. Anh gần như rút toàn bộ sinh lực trong cô, nhưng anh vẫn chưa ngừng lại.

Từng giọt mồ hôi của anh rơi xuống ngực cô, âm thanh trầm thấp của anh, " Bên trong, rất nóng, nó có p đang muốn anh?... "

Cô đẩy anh: "Em không cần mà, tha cho em, em muốn ăn." Nói xong lại bị luật động của anh bóp thành tiếng rên. Anh "A" một tiếng rồi bật cười: "Không phải đang cho em ăn sao?"

Gần nửa đêm, anh mới thỏa mãn tha cho cô, anh giúp cô tắm rửa rồi ôm vào phòng ngủ.

" Sắc lang, sao lại bạo lực như vậy? "

"Chẳng phải anh nói sẽ đòi lại tất cả sao? Em nói sẽ rút xương anh mà? Em xem bây giờ lại không chịu nổi! "

"Anh... "

"Bảo bối, anh xin lỗi, mau nghỉ đi! Anh đi lấy thức ăn cho em! "

Rồi rào bước nhanh ra ngoài.

Năm phút sau, anh vào cúi người hôn lên trán cô, anh đưa cô một miếng thịt sườn to với một bát cháo trắng vẫn còn ấm.

"Cám ơn anh! "

"Ngày mai anh sẽ dẫn em đi chơi! "

"Thật không? "

"Anh đã bao giờ lừa em?! " "

"...anh lừa em rằng anh đã có vị hôn thê! "

"Là Mạch Kha, không phải anh! "

"Nhưng anh rất bận! "

"Anh bận yêu thương bảo bối của anh!"

Mộ Tuyết ăn xong tự bao giờ, cô nhìn anh mỉm cười rồi chui vào lồng ngực anh ngủ say, tiếng thở đều cùng mùi hương quen thuộc là liều thuốc ngủ tốt nhất của cô. Trong giấc mơ, cô vẫn còn thấy anh nắm tay cô dạo biển dưới hoàng hôn tuyệt đẹp!

Ngày mai sẽ là một ngày tuyệt vời!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chỉ là em không thích sống cùng anh

*Chương này chỉ có tâm trạng rồi bởi của chị Tuyết thoiiii nên bạn nào không thích có thể out chờ chương cầu huyệt hơn. ^^ Chương này chỉ có ngọt và diễn biến tâm lý nhân vật hơi khó hiểu! Chắc Noel sẽ ra chương mới nếu được *3*

————+++++————

Sáng hôm sau, Mộ Tuyết tỉnh dậy trên chiếc giường trắng muốt, Cô nhìn sang bên cạnh thì anh đã đi đâu mất. Đêm qua không phải là mơ mùi hương của anh vẫn còn thoang thoảng trên người cô.

Cảnh tượng đêm qua, khiến Mộ Tuyết đỏ mặt, hai người mờ mờ hồ hồ nhai trần trụi quấn lấy nhau, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ...

Mộ Tuyết đỏ bừng mặt, không biết hôm nay phải đối diện với anh như thế nào nữa. Hai người đã hoàn ái với nhau rất nhiều lần, thế nhưng cô vẫn còn rất xấu hổ mỗi khi thức dậy. Thấy cô như thế, Tổng Vũ Dực càng trêu chọc, khiến cô xấu hổ muốn bóp chết anh, cái tên mồm lưỡi độc địa, đáng chết, không biết xấu hổ...!

Nhưng...

Anh đi đâu mất rồi nhỉ, chẳng phải hứa hôm nay sẽ dẫn cô đi chơi hay sao. Mộ Tuyết lê cái thân mệt mỏi xuống giường, nơi đó đau nhức, hai chân mềm nhũn khiến cô suýt nữa té ngã, may mắn cô vịn được cạnh bàn thế nhưng lại lỡ tay làm cái lọ hoa trên bàn vỡ tan tành. Lúc đó cửa phòng bật mở... theo phản xạ cô lùi về một bước nhưng đâm phải mảnh thủy tinh vỡ dưới đất.

Anh từ ngoài chạy vào, khuôn mặt hết sức lo lắng.

"Có chuyện gì? "

"Em té ngã làm vỡ mất cái bình! "

"Anh hỏi em có sao không, không phải cái bình! "

"Em không sao cái bình vỡ mất rồi! "

Anh vừa về đến liền nghe tiếng thủy tinh vỡ, lo lắng cuộc có chuyện nên anh chạy vào, trực tiếp hỏi hàng của mà không để ý trên người cô lúc này không một mảnh vải che thân. Bỗng nhiên Mộ Tuyết cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang hướng về phía mình.

Cô giật thót. Cô xấu hổ lấy tay che ngực định chạy về phía phòng tắm nhưng "a".

Anh nghe thấy tiếng của cô liền hoàn hồn, dưới chân cô đang đứng một vài vệt máu đang hòa với nước trong bình hoa. Cô định chạy về phía phòng tắm vì anh nhất định sẽ mắng cô.

"Mộ Tuyết, em mau đứng lại cho anh!"

"Em không sao chỉ là một vết thương nhỏ!"

"Em không sao mà lại chảy máu? "

"..."

Anh hừ lạnh, bắt ngang lấy hông cô, trực tiếp bế cô ngồi lên bàn. Anh đi một lúc rồi quay lại, tay cầm theo một cái nhíp, anh nâng bàn chân của cô dịu dàng gấp từng mảnh thủy tinh. Nhưng lúc này cô vẫn không mặc gì cả, tư thế này trông có vẻ không được đứng đắn cho lắm.

"Không cần lát nữa em tự gấp ra cũng được! "

"Em ngại sao? "

"Em.. không có mặc gì cả. "

Khóe miệng của anh cong lên.

"Cũng không phải anh chưa bao giờ nhìn thấy! "

"Anh... "

Cô với tay định đánh anh, nhưng anh nhanh nhẹn né tránh. Anh nhúu mày nhìn cô.

"Đừng rợn! Nơi đó của em sẽ càng bị anh nhìn thấy. "

Mộ Tuyết thực sự không chịu nổi nữa, cô với chân đạp lên mặt anh khiến anh ngã ra sau. Tranh thủ cô chạy thật nhanh vào phòng tắm, mang cái chân đầy máu đi khắp phòng.

"Này! Anh còn chưa gấp xong! "

Anh liền trực tiếp đi vào phòng tắm, túm lấy cô đang sợ hãi trong góc bỏ vào bồn tắm. Anh lại chuyên tâm gấp hết thủy tinh trong chân cô ra.

"Em yên tâm, anh sẽ không làm gì em đâu nếu em ngoan ngoãn, bằng không anh sẽ khiến em không nhấc nổi người ra khỏi giường. "

"Anh...anh là cái đồ đầu heo, anh bắt nạt em...! "

Tổng Vũ Dực cười giễu cợt.

"Em đang giả vờ làm mấy cô gái yếu đuối suốt ngày khóc lóc đợi hoàng tử trong mơ đến cứu trong truyện cổ tích sao? "

"Họ đều là công chúa xinh đẹp mà, không phải họ yếu đuối đâu! "

"Sao cũng được tiểu thư, anh ra ngoài đây. "

Mộ Tuyết phụng phịu. Anh định ra ngoài liền quay lại nói.

"Bây giờ anh mới nhận ra, ngực của em có vẻ to hơn rồi đấy! Đó đều là nhờ anh! "

"CÚTTTT! "

"Cái đứa con gái không biết dịu dàng là gì! "

Anh cười khế rồi ra ngoài đi nấu bữa ăn sáng cho cô.

Khoảng 30 phút sau...

"Em có phải định trốn trong đó luôn không? "

"Em không có quần áo, đêm qua bị anh xé mất rồi! "

"Hay em mặc áo sơ mi của anh? "

"Không phải anh đang mặc hay sao? "

"Sáng nay quản lý có đến đưa anh quần áo thay, nhưng vội mua đồ ăn sáng cho em nên chưa kịp thay em có thể lấy nó. Lát nữa anh và em về nhà thay cái khác. "

Tổng Vũ Dực lấy áo của mình cho Mộ Tuyết trong phòng tắm, cô đã lấy áo lấy nhưng mãi năm phút sau vẫn chưa bước ra.

"Em thực sự định ngủ luôn trong đó?"

"Không... Không có đồ lót sao? "

"Em nghĩ anh mặc đồ lót nữ? "

"..."

"Đồ lót của em hôm qua anh đã xé hư hết rồi. "

"..."

"Em muốn tự ra ngoài hay anh vào? "

Mộ Tuyết chậm chạp bước ra ngoài. Tay cô che chắn ở những vị trí quan trọng, trông rất e lệ và xinh đẹp. Tổng Vũ Dực thất thần nhìn cô, cơ thể xinh đẹp ẩn hiện dưới lớp áo sơ mi mỏng như mời gọi anh thưởng thức làn da mịn màng xinh đẹp ấy!!!

Mộ Tuyết ngượng ngùng bước ra ngoài, anh nắm lấy tay cô kéo vào lòng. Anh ôm cô từ phía sau.

"Cho anh ôm một chút thôi. "

Mộ Tuyết mỉm cười ngã vào lòng anh.

Anh tựa cằm lên đầu cô. Mùi hương quen thuộc, suốt hai năm qua, anh tìm kiếm khắp nơi loại nước hoa cô hay dùng, nhưng đến khi tìm được, chúng lại

không hoàn toàn giống mùi hương trong kí ức anh, Tống Vũ Dực như điên cuồng, anh khao khát tìm lại cô. Nhưng cô không thể chấp nhận anh, cũng như tha thứ cho anh, làm sao anh có thể ép cô về. Cô sẽ càng chán ghét anh...

"Anh, hôm nay anh có đến công ty không?"

"Có."

Mắt Mộ Tuyết sụp xuống. Rõ ràng anh đã xin quản lý cho cô nghỉ vài hôm. Bây giờ anh lại đến công ty.

"Thất vọng sao? "

"Không có, công việc mới là quan trọng. "

Hai người đi đến bàn ăn sáng, suốt bữa ăn cả hai không ai nói lời nào. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, Tống Vũ Dực cứ vài phút lại nhìn cô dò xét. Mộ Tuyết càng tỏ ra bình tĩnh, cô không phải bọn con gái cuộc sống chỉ người yêu, càng không phải nữ chính trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình uớt át ủy mị.

Tống Vũ Dực ôm cô chặt hơn. Cả hai đi ra ngoài phòng ăn, anh đang hấp sủi cảo bên ngoài. Anh lấy thức ăn giúp cô. Sủi cảo tôm thơm lừng hấp dẫn Mộ Tuyết, lâu lắm rồi cô mới có dịp được ăn sủi cảo, ở Nhật cũng có bán nhưng mùi vị hơi tệ, cô ăn một lần, sau đó nôn suốt hai ngày, từ đó về sau, cô không bao giờ dám ăn lại. Hôm nay anh lại làm chúng, Mộ Tuyết sau khi ăn càng trở nên vui vẻ, tâm tình đang xấu cũng tốt lên hẳn.

Tống Vũ Dực đưa Mộ Tuyết về nhà, trên đường đi không khí bỗng nhiên hơi ngọt ngào.

"Anh đang đi đâu vậy?"

Mộ Tuyết thấy anh rẽ vào đường khác, cứ ngỡ anh quên đường về nhà cô.

"Về nhà!"

"Nhưng nhà em đâu có đi đường này?"

""Về nhà chúng ta!""

""Cho em xuống, em đâu có nói sẽ sống cùng anh.""

""Anh có thể cho em 30 phút để soạn quần áo, chúng ta sẽ về nhà.""

"" Em không đi theo anh!!!!""

Tống Vũ Dực dừng xe bên đường, quay sang nhìn cô.

"Em giận dữ vì hôm nay anh đi làm không ở cùng em? "

Mộ Tuyết nhăn mặt khó chịu, anh có gì luôn nghĩ mình đúng? Nếu cô thực sự muốn sống bên anh, chỉ cần một chuyện nhỏ như vậy mà cô lại hờn dỗi không về sao? Cô thừa nhận bản thân rất trẻ con, hành xử bốc đồng... Nhưng đó là Mộ Tuyết của hai năm trước, cô quá mệt mỏi và tuyệt vọng, cô không thể mãi đuổi theo phía sau anh, không thể cứ nhìn cảm xúc của anh rồi gật đầu thuận theo được. Cô không có tỏ ra mạnh mẽ hay gai góc, hay bất kỳ cái gì cả, chỉ là sự sợ hãi, chán nản, tuyệt vọng... Cô có thể vịn cạnh anh, nhưng nhất thời lại không quen thuộc, cô có thể yêu anh, nhưng lại không muốn anh quyết định cuộc đời cô nữa. Mộ Tuyết hai năm về trước, kẻ yếu đuối dựa dẫm vào anh bây giờ có thể sống không cần anh, cô có công việc, cô có danh vọng, mảnh ghép gia đình và mảnh ghép tình yêu còn thiếu vẫn có thể được cô lấp đầy qua từng vai diễn, cho dù đó chỉ là tình cảm ảo tưởng, không thuộc về mình.

"Em thực sự giận anh? "

"Không. Chỉ là em không thích sống cùng anh, em không quen ở cạnh anh, không muốn ngủ cùng anh trên một cái giường."

Anh thờ dài, đêm qua cô thực sự ngủ ngon nhiều, nhưng đến 3 giờ sáng cô lại tỉnh giấc. Cô thờ dài rồi trở mình, đi ra ngoài ban công lại đi vào, anh cứ nghĩ cô đang lo lắng về tình cảm của họ, nhưng có lẽ chỉ là do anh tưởng tượng. Cô bỗng thức giấc có lẽ vì sự xuất hiện của anh.

"Em sợ hãi tôi? Tôi sao em lại lên giường với tôi? Em có thể từ chối!!!! "

Giọng anh trầm thấp xa xôi, chứa đầy buồn bã và đau lòng.

"..." cô im lặng gần mười phút khiến cho anh cảm thấy đêm qua chỉ là do anh tưởng tượng, anh đã thấy tình yêu trong mắt cô vẫn còn, không phải, cô chỉ làm điều đó vì mục đích gì đó.

"Được, tôi đưa em về nhà, xin lỗi chuyện đêm qua. Tôi sẽ gửi tiền bồi thường và đánh tiền các nhà sản xuất đầu tư phim mới cho em, nếu em muốn kiện tôi, tôi có thể mời luật sư tốt nhất cho em. "

Mộ Tuyết ngạc nhiên há hốc mồm, nếu là hai năm trước, anh nhất định ngang tàng mang cô về nhà anh giam cầm hay cưỡng chế bắt cô ở cùng, nhưng hôm nay, cô chỉ nghe câu nói đầy tuyệt vọng và chán nản của anh.

Cả hai im lặng đến tận nhà của cô. Cô vẫn chần chừ chưa muốn xuống.

"Chúng ta... Chúng ta liệu...có thể bắt đầu lại được không? "

Anh yên lặng nhìn về phía trước, trên gương mặt không có một tia cảm xúc.

"Em không biết bản thân mình như thế nào nữa. Em cảm thấy không quen khi anh bên cạnh, em đã quen cô độc một mình. Nhưng đêm qua, sáng nay, cảm xúc đó là thật, em vẫn còn... vẫn còn cảm giác..."

Gương mặt anh vẫn không thay đổi. Gần 10 phút, họ cứ yên lặng thậm chí không buồn động đậy, như hai cái xác vô hồn. Cô chờ đợi anh phản ứng và rồi tuyệt vọng. Cô không mong họ yêu thương nhau nhiều như hai năm trước, điều đó thực sự sẽ rất đau nếu họ lần nữa chia tay nhau, nhưng cô không muốn mất anh, lại không quen sự chăm sóc, đụng chạm của anh. Cô chỉ mong họ có cơ hội bắt đầu tình cảm của họ lần nữa.

"Chắc là em hi vọng quá đáng rồi, em xin lỗi, anh không cần bồi thường gì cả, xem như nó chưa từng xảy ra. Em đi đây! "

Cô cố đi thật chậm, hi vọng anh níu lấy mình. Nhưng không, anh không làm như vậy, khi cô lên nhà, chiếc xe của anh đã rời đi. Anh không chấp nhận...!

Cô đi đến công ty, không biết bằng cách nào, cô vừa ngược lên đã thấy mình trước cổng công ty. Cô đi lên gặp quản lý. Quản lý thấy cô rất ngạc nhiên liền kéo cô vào phòng.

"Sao rồi? "

"Sao rồi là như thế nào? "

"Chuyện của cô và Tổng Vũ Dực.? "

"Chúng tôi không có liên hệ gì cả! "

Mặt cô thờ ơ, quản lý thì ngạc nhiên đến mức không khép miệng được. Chẳng phải, chẳng lẽ...không phải đêm qua,...

"Tôi chỉ về nhà ngủ, anh yên tâm! "

"Cô ngốc như thế, cơ hội lớn như vậy, sao lại giả vờ thanh cao!?"

Cô cười mỉa mai.

"Quản lý, hôm nay chúng ta sẽ làm gì?"

"Hôm nay chúng ta sẽ đi xem phim! Phim cô đóng! "

"Chẳng phải chúng ta đã xem sao? "

"Hôm nay có rất nhà sản xuất nhà đầu tư được mời xem suất chiếu đầu tiên. Là diễn viên chính, cô nên tham gia để còn kiếm cơ hội kí hợp đồng khác."

"Được tôi đi đến gặp stylist chuẩn bị."

"Hôm nay nên trang điểm sexy một chút! "

"Được! "

Tối hôm đó, Mộ Tuyết diện một chiếc đầm đỏ đến xem suất chiếu đầu tiên của bộ phim do chính cô đóng. Cô cùng bạn diễn Daniel, tên tiếng Trung là Đường Lỗi. Cô thích gọi anh là Daniel, anh là con lai, cha anh là người Trung Quốc mẹ là người Pháp, anh hơn cô 5 tuổi, là một diễn viên trẻ có tiếng, anh rất đẹp trai, nét đẹp pha lẫn giữa phương Đông và phương Tây, đôi mắt anh rất cuốn hút. Anh rất lịch thiệp và tôn trọng cô cũng như mọi người cho dù trước hay sau khi đóng máy. Cô đã nghĩ nếu như trong lòng cô không có hình bóng kẻ khác, có phải cô sẽ yêu anh không?

Họ cùng nhau chụp ảnh, trả lời phỏng vấn, cố gắng tỏ ra thân mật như lời dặn của công ty, nhưng cô vẫn hơi bất ngờ và ngượng ngùng trước sự quan tâm của anh. Anh hay tiện tay sửa áo giúp cô, vén tóc cô, lại hỏi nhỏ vào tai cô: Em có mệt không?

Mộ Tuyết vẫn đang bối rối, cô hi vọng anh đừng quan tâm cô như vậy nhưng lại khó mở lời, sợ anh buồn.

Toàn bộ cử chỉ của hai người và nét mặt của cô đã bị một ánh mắt sắc bén phía xa thu hết vào tầm mắt nhưng vì đang ngại ngùng và khó chịu nên cô không nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: "Anh muốn bên em lần nữa!"

Sau hàng loạt bài phát biểu, hàng loạt lời mời, chúc mừng của các vị quan khách lạ mặt mà đạo diễn Phát nói rằng họ đều là những người có thâm niên cao, đều được anh mời đến để xem phim cũng như mở đường cho sự nghiệp của cô. Cô bảo anh đang trêu mình, cô đóng phim này chỉ là do may mắn, làm sao họ có thể đầu tư cho cô được, anh lo cho mình thì hơn. Đạo diễn phì cười, anh nói: "Em có biết họ đến không phải nể mặt anh mà đến vì em không?"

Mộ Tuyết mắt chữ O mồm chữ U, sao có thể. Anh nói tiếp: "Em gái ngây thơ, em mới vào nghề còn non nớt quá! Em là miếng thịt béo bở, họ luôn muốn có được em! "

"Tại sao?"

"Vì em trẻ hơn vợ của họ. "

"Hả??? Anh trêu em?"

"Vì em là người mới, còn non nớt, dễ lừa gạt rồi đưa lên giường!"

"Thật sự?"

"Tất nhiên. "

Daniel kéo Mộ Tuyết đi khắp nơi, cô cứ thất thần, anh cứ phải nhắc nhở cô suốt. Các nhà báo đều nhắm vào hai người, họ có phải đang hẹn hò, có phải đang yêu nhau, phim giả tình thật,... Cô bỗng thấy khó chịu liền đi vào nhà vệ sinh, trong giới truyền thông hỗn loạn này, chỉ một tia một mồi cũng mang đến bao nhiêu tin đồn. Cô hơi choáng liền trang điểm lại, một cúc áo bị lệch, cô đi vào toilet cài lại.

"Có thấy con à Mộ Tuyết không?"

"À ta chắc leo lên giường đạo diễn mới được cho đóng vai chính. Diễn viên tay ngang mà lên được sao hạng A? Nực cười!"

"Chắc chắn lê lét trên giường bọn đàn ông mới được ông ta cho đóng phim! Con đàn bà dơ bẩn!"

"Một đứm dâm đảng, ô ué cả ngành diễn viên. "

Lửa giận trong lòng cô tuôn trào, nếu là hai năm trước, cô nhất định túm hai ả đàn bà này tát cho chúng rách miệng. Nhưng cô phải giữ hình ảnh thanh cao. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa toilet, đi đến gương rửa tay rồi quay bước ra ngoài. Trước khi đi cô nép cho hai người phụ nữ kia một nụ cười kinh bỉ và cao ngạo.

Vừa đi hết hành lang chuẩn bị ra đại sảnh, trước mắt cô bỗng tối sầm, ai đó chạy đến đỡ cô. Mùi hương hoa lải rất quen thuộc. Là anh...là anh...

Anh đưa nước và thức ăn cho cô, suốt nửa cô đã ngất xỉu, cũng may có anh. Cô chán chừ không chịu cảm.

"Có phải em muốn ngất xỉu vào bệnh viện mới hài lòng?"

Cô im lặng cầm lấy thức ăn. Cô đứng dậy.

"Cảm ơn anh rất nhiều, tôi đi đây. "

Anh nắm lấy tay cô.

"Ồ đây ăn đi, 5 phút thôi. Còn 20 phút nữa phim mới chiếu. "

"Cảm ơn anh nhưng tôi sợ Daniel lo lắng. "

"Em yên tâm, tôi đã nói cậu ta rồi, cậu ta đang trả lời phỏng vấn. "

Không còn có để khước từ, cô chậm rãi ngồi ăn không nói lời nào.

"Đề nghị của em lần trước..."

Anh chưa nói hết câu, cô đã ho sặc sụa, ho đến đỏ mặt tía tai. Anh muốn dùng cách này giết cô?

"Được rồi, hự...không cần anh trả lời, xem như tôi chưa nói gì."

Mặt anh tối sầm. Tay cuộn thành nắm đấm, nếu không kìm chế, anh nhất định khiêng cô về nhà tra tấn đến khi cô đau đớn cầu xin.

Ăn xong cô liền chạy như bị ai đuổi, cô quét mắt khắp nơi tìm Daniel. Anh cũng đang tìm cô.

"Em sao rồi? "

"Còn hơi choáng nhưng ổn rồi. "

"Không sao thì tốt rồi tới giờ chiếu phim rồi. Chúng ta vào thôi. "

Các vị khách mời đều lịch sự mời họ vào trước, họ thì khách sáo nhường đường. Daniel lịch thiệp dắt tay cô vào rạp, vì trong rạp khá tối, cô lại cận nên suýt nữa ngã ra đất, cũng may Daniel kịp đỡ cô. Mộ Tuyết khách sáo cảm ơn.

Các quan khách, đặc biệt là những lão bưng phệ già đều định ngồi bên cạnh cô, cô liền túm lấy một cô bạn đồng nghiệp cùng công ty, cả hai khá thân thiết, có thể nói, đây là người bạn thân nhất của cô hiện tại. Mộ Tuyết nháy mắt với cô ấy rồi cười với các vị quan khách.

"Đây là Vi Đồng. Cô ấy là một diễn viên rất sâu sắc, tôi nghĩ cô ấy sẽ rất hứng thú khi trò chuyện với các vị, tôi nghĩ ắt hẳn các vị sẽ rất tỉnh tể nhận ra những nét hay của bộ phim, cô ấy rất thích hợp trò chuyện cùng các vị! "

Giọng nói hùng hồn cùng lời khen mà Mộ Tuyết dành cho sự tỉnh tể của họ đã thành công động đến tự ái của họ. Họ liền đồng ý giả vờ vui mừng mời Vi Đồng đến ngồi cạnh. Vi Đồng liền liếc cô một cái, cô chấp hai bạn tay lại với nhau, nhìn Vi Đồng cười vô tội.

Còn vài phút nữa phim sẽ chiếu, Mộ Tuyết xoa xoa thái dương, có lẽ do lúc này vẫn chưa hết choáng.

"Em không sao chứ? "

Daniel ân cần hỏi, anh đưa tay xoa xoa trán cô.

"Em không sao! Chắc vì sáng đến bây giờ em chưa ăn gì! "

"Để anh ra ngoài mua cho em ít thức ăn. "

"Được rồi, em ổn. "

"Anh ấy đã đưa thức ăn cho em. "

"Anh ấy? Tống Vũ Dục? "

A! Sao cô lại nói ra thế này... Xấu hổ chết mất!!!

Thấy cô im lặng Daniel vén lọng tóc đang lòa xòa trên má của cô lên. Anh trầm ngâm một lúc lâu.

"Em và anh ta có quen biết? "

"...Vâng"

Daniel hơi ngạc nhiên, anh im lặng, trầm mặc gần 2 phút, anh ngược lên nhìn cô. Đôi mắt chứa đầy những tia cảm xúc hỗn loạn.

"Mộ Tuyết! "

"Vâng. "

"Anh ta... "

"Anh ta? Như thế nào? "

"Không phải...là người tốt, em tốt nhất nên tránh xa anh ta. "

"Không tốt? Anh ta đã làm gì? "

"...không có gì, nhưng tốt nhất em đừng nên đến gần anh ta, thân thiết lại càng không, anh đang rất thật lòng!"

Thật khó hiểu nga! Hôm nay thật là một ngày khó chịu, sao ai cũng quái đản như thế này?

Nhưng... Tống Vũ Dục và cô từng rất thân thiết, mối quan hệ không phải và không thể là bạn bình thường được, anh nói cô làm sao tránh xa hẳn?

Và lại, suốt hai năm qua, trong tim cô lúc nào cũng có hấn...

"Tôi có thể ngồi ở đây không? "

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô, cắt đứt dòng suy nghĩ đang cuốn và nhấn chìm lấy cô.

Anh đưa tay vào túi quần nhìn cô.

"Xin lỗi, ở đây có...người..."

Anh nhếch môi bá đạo ngồi xuống vị trí bên cạnh cô mặc cho cô không đồng ý. Anh nghiêng người về phía cô nói nhỏ.

"Em không cần nói dối. Trên trán em in hằn hai chữ *lừa đảo* kìa. "

"Anh ngưng ngang tàn như thế được không? "

Bỗng nhiên thái độ của cô thay đổi hẳn, cô nói thậm chí không nhìn anh.

"Được rồi. Anh vì muốn gần em mà ngồi ở đây được chứ! "

Mộ Tuyết hơi chấn động. Anh bị ám đầu à? Sao có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy?

"Anh... Anh... Anh là đang dọa người! "

Mộ Tuyết lấp bắp, Tống Vũ Dực như bắt được vàng, cười rạng rỡ.

"Anh yêu em! "

Lời anh nói tuy rất nhỏ nhưng Daniel nghe được, "khụ" anh ho liên tục. Tống Vũ Dực nhìn sang.

"Xin chào Đường tiên sinh! "

"Chào Tống tổng tài, đã lâu không gặp!"

"Đã lâu không gặp! Hi vọng anh đừng thân mật với cô ấy quá! "

"Anh... " Mộ Tuyết sững sốt nheo mày, hai người này rốt cuộc có quan hệ gì? Lại còn cấm Daniel lại gần cô, anh có quyền gì chứ!

"Anh dựa vào cái gì cấm tôi? " Daniel sẵn giọng, có vẻ anh đang tức giận.

"Vì cô ấy LÀ CỦA TÔI! "

Hai người đằng đẵng sát khí cứ như sắp đánh nhau. Tuy nhiên họ vẫn kìm chế đè nén âm thanh hết mức, họ sợ ai đó để ý sẽ bắt đầu đồn thổi, ảnh hưởng đến Mộ Tuyết là chính.

Đúng lúc này, bộ phim bắt đầu chiếu, Mộ Tuyết nhìn sang, Tống Vũ Dực vẫn đang tức giận, cô vô thức nắm tay anh để xoa dịu cơn tức giận. Khi họ còn bên nhau, mỗi lần anh tức giận cô đều nắm lấy tay anh xoa nhẹ nhàng, lần này cũng vậy, anh thoải mái chấp nhận sự xoa dịu của cô. Cả hai thậm chí quên mất mối quan hệ bối rối hiện tại, họ nhìn chăm chăm lên màn hình nhưng tay cô vẫn xoa nhẹ mu bàn tay anh. Anh mỉm cười, nắm lấy bàn tay cô, 10 ngón tay đan vào nhau. Trông họ thật hạnh phúc!

Daniel bên cạnh thấy vậy lòng hơi khó chịu. Tống Vũ Dực không phải kẻ tầm thường, hẳn ta sở hữu rất nhiều quán bar, trung tâm thương mại ăn chơi khét tiếng trong ngoài nước đều có. Và lại, hẳn ta nổi tiếng đào hoa, rất nhiều cô gái đeo đuổi, có tin đồn hẳn thấy ai theo đuổi liền trêu ghẹo, "ăn chơi qua đường" rồi vứt bỏ. Từng có người bị hấn hấn tâm vứt vào *Ám Đồng Dục* nơi đây có thể nói là thiên đường của đàn ông và là ác mộng của phụ nữ vì những cô gái trong đây, một khi các vị khách muốn họ đều phải phục vụ bất kể hoạt động gì. Và lại, anh từng thấy hẳn vào khách sạn với Vi Đồng, mặc dù, anh không biết đêm đó có chuyện gì xảy ra không. Nhưng chắc chắn là loại hành động làm Mộ Tuyết tổn thương.

Bộ phim đang đến hồi gay cấn, nhân vật nữ chính cũng là Mộ Tuyết đang dùng dao đâm vào tim nam chính là Daniel. Cô đâm anh nhưng mắt cô lại rơi lệ, cô hôn anh, nụ hôn nồng nhiệt của những kẻ sắp li biệt vĩnh viễn. Nụ hôn cháy bỏng này do cô chính cô đóng, cô không muốn có diễn viên đóng thế. Nhưng...cô bị NG (No Good) đến hơn 10 lần, vì mỗi lần hôn cô lại nhớ đến anh!

Cô chột dạ quay sang nhìn anh, hai nhân vật chính vẫn đang hôn say đắm gần 1 phút rồi. Tại sao đạo diễn lại quay lâu đến như vậy chứ. Sắc mặt Tống Vũ Dực ngày càng tối, cô thực sự sợ hãi, về mặt anh như muốn giết người, nhưng đầy bi thương...

Bộ phim kết thúc, cả rạp ai cũng tâm tình vui vẻ vì hai nhân vật chính đã về bên nhau, thậm chí có người cảm động đến rơi nước mắt, nhưng trong rạp, chỉ có ba người tâm tình hỗn loạn, trái tim chùn xuống như có đá đè nặng trước ngực. Nhưng anh và Mộ Tuyết vẫn nắm tay nhau mà không hề nhận ra, ánh mắt tất cả mọi người đổ dồn về phía họ, cô cũng lấy làm ngạc nhiên nhưng tâm trạng anh không vui nên cô cũng không để ý đến họ.

Nhưng tất cả những vị khách được mời hôm ấy được một phen xôn xao, trước khi vào rạp họ còn khách sáo chào hỏi như người xa lạ, ai cũng nhìn

thấy, nhưng sau khi coi phim xong mọi người được dịp ngạc nhiên đến không thể tin nổi, có người còn không giấu được ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào cả hai. Họ từng thấy rất nhiều diễn viên được đại gia bao nuôi hay quan hệ mờ ám nhưng chưa từng thấy ai hai tiếng trước vẫn như người lạ, hai tiếng sau đã nắm tay nhau thân mật, thậm chí họ còn vô cùng tự nhiên, không hề giống diễn trò, cứ như họ là người yêu lâu lắm rồi, họ xem việc nắm tay đôi phương như thói quen. Đúng là không thể hiểu nổi!

Sau khi ra ngoài, các vị khách bắt tay chào tạm biệt nhau, họ đến chào cô rồi khen diễn xuất và thần thái của cô. Cô thì mỉm cười lịch sự cảm thấy họ, các vị khách lớn tuổi lại muốn trêu ghẹo, muốn chiếm đoạt cô vì cô rất đẹp. Nhưng ngắt nổi sắc mặt vị đi bên cạnh ngày càng kém, đen đến dọa người. Tay anh nắm tay cô càng lúc càng chặt, cứ như sắp bóp vụn tay cô vậy!

Cô nghiêng người nói nhỏ.

"Đừng tức giận, anh đang làm đau em đó! "

Lúc này bàn tay anh mới từ từ nói lỏng.

Cô chuẩn bị ra về, xe "bảo mẫu" đã đợi sẵn. Quản lý thấy cô rất vui mừng, thấy Tống Vũ Dục bên cạnh, còn nắm tay cô, anh ngạc nhiên đến không thể khép hàm được.

"Chào anh. "

"Chào Tống tổng tài! Nghe danh đã lâu! "

"Hôm nay cô ấy sẽ về cùng tôi! "

"Hả?! Nhưng... "

Không chỉ quản lý Trần mà Mộ Tuyết cũng ngạc nhiên, anh làm sao có thể bá đạo như vậy, anh làm sao có thể tự mình quyết định tất cả chứ! Nhưng cô không phải trẻ con, cô muốn giữ thể diện cho anh, và lại, chuyện anh muốn làm, không một ai có thể cấm cản.

Mộ Tuyết và anh lên xe.

"Cánh phóng viên đang bám theo chúng ta, anh cứ đưa em về nhà em, họ sẽ không làm phiền anh nữa! "

Anh dừng xe, vệ sĩ chạy theo phía sau cũng dừng lại, cô thấy anh nói gì đó với họ rồi quay trở lại trong xe chờ đợi. Năm phút sau 3 người vệ sĩ của anh lái đến 5 tên phóng viên, họ đang ôm bụng rên rĩ, có lẽ người của anh đã "cảnh cáo" họ.

"Nếu không muốn tòa soạn báo của các người bị cháy rụi, thì mau xóa những bức ảnh đó và ngừng đăng tin vệt đi. Nếu không, lập tức các người sẽ không sống yên ổn, sống không bằng chết. Tống Vũ Dục tôi nói được làm được!"

Anh vút xe chạy đi, anh tức giận đến mức trán nổi gân xanh, tay nắm vô lăng như muốn bóp nát nó. Khuôn mặt anh đờ đờ sát khí.

Mộ Tuyết dịu dàng, muốn khuyên anh nhưng có lẽ anh sẽ không muốn nghe.

"Dục, em sợ... "

Cô đành lên tiếng xoa dịu anh.

"Bình tĩnh lại được không? "

"Hừ. Hôm nay em là của anh! "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lần nữa bên em

Anh đưa cô về nhà, lái cô lên phòng. Căn nhà đã rất, rất lâu rồi cô chưa trở về. Người giúp việc thấy cô trở về xúc động đến mắt ngấn lệ. Nhưng chưa kịp chào hỏi anh đã lái cô lên phòng khóa cửa lại.

ROỆT!

Bộ váy xinh đẹp của cô bị anh xé rách.

"Chùng nào anh mới thôi kiểu bạo lực như vậy? " Cô nhẹ nhàng trách.

"Không thể." Anh nhẹ nhàng, trầm tĩnh ngắt lời cô.

Ánh mắt anh ngày càng đen lại, tức giận và dục vọng như đồng thời bùng nổ. Anh đẩy cô xuống giường rồi nhanh như chớp ngậm lấy đỉnh hồng kiều hãnh trên ngực cô. Mộ Tuyết không kịp được ngăn ngừa. Lưỡi anh di chuyển dần xuống bụng cô, cô quắp người lại như con tôm, anh không buông tha kéo cô thẳng lại, điên cuồng cắn mút môi cô. Tay giữ gáy cô, tay còn lại tiến về phía u cổ của cô. Nơi đó đã sớm ướt đầm. Qua miếng vải mỏng, anh lần tìm viên trân châu rồi không mạnh không nhẹ ấn rồi lại xoa nắn. Mộ Tuyết càng khó chịu, chân cô lập tức cong lên thành chữ M. Từng lỗ chân lông trên cơ thể cô đều rạo rực như hàng trăm con kiến bò lên người cô.

Cô khép chân lại, vô tình kẹp chặt tay anh tại nơi đó. Nụ cười anh càng sâu, khuôn mặt càng nham hiểm. Anh tách đùi cô ra, nơi đó như lơ lửng trên không trung, tâm tình cô cũng theo đó mà cuốn đi, đùi anh liền chui vào giữa hai chân cô, anh chống tay hay bên đầu Mộ Tuyết, nơi đó của anh vô tình hay cố ý cọ xát tiểu huyết của cô. Ngón tay anh đưa vào tiểu huyết xinh đẹp của cô. Ngón tay anh vừa lạnh lại vừa dài. Cô rên rỉ ngày càng lớn.

"Ummmm...Dục, tha...tha cho em..."

"Em không thích? " Anh nhưn mảy.

"Không...không...em...không cần..."

"Nhưng nơi này rất thành thực, em xem ướt như thế nào này...? "

"Dục...! "

Cô triu mến gọi, ánh mắt dụ dỗ, nhưng anh tránh đi chỗ khác, có vẻ anh đang tức giận. Ngón tay càng đi sâu vào huyết đạo, ngón tay anh bỗng nhiên lật động, khuấy đảo bên trong cô, Mộ Tuyết rên rỉ, cố gắng đẩy anh ra, nhưng cô càng gầy dựa, ngón tay càng đi sâu hơn.

"Gương mặt em trông rất thỏa mãn! Có muốn không? "

Cô chỉ còn biết rên rỉ và thở dốc, không còn đủ hơi sức trả lời anh.

Không nghe được câu trả lời của cô, anh nhủ mảy. Ngón tay anh gần như càn tung hoành trong cơ thể cô. Âm thanh "nhóp nhép" nơi huyết đạo làm mặt cô đỏ như quả cà chua chín, tiếng rên rỉ khe khẽ khiến vật nơi quần âu càng căng trướng như muốn đâm thủng quần chui ra ngoài. Cô gái trước mắt anh vẫn đang vận vẹo, hai đùi cô khép chặt, nơi đó rỉ nước nhưng vẫn ngoan cường không cầu xin anh.

"Aaaaa...em thực sự... Aaaa..."

"Em như thế nào? " Tổng Vũ Dục nhưn mảy, khoe miệng cong lên chờ đợi.

"Um...không...hông...hông mất..."

"Cầu anh! "

"Aaaaa, Dục... Dục..."

Cô không cầu xin nhưng bàn tay cô lại hướng về phía tiểu đệ đệ của anh mà xoa nắn. Bất ngờ trước hành động của cô, cả người anh liền sôi sục, nơi đó càng bành trướng đến khó chịu. Cô gái này...ăn gan hồ rồi, hôm nay tôi nhất định ăn em thật kĩ đến khi em cầu xin tôi!

Đột nhiên...anh bước xuống giường, ngón tay rút khỏi tiểu huyết của cô. Nơi đó lập tức trống rỗng, miệng tiểu huyết co bóp dữ dội như cầu xin anh đi vào! Nhưng anh đến học tử, lấy ra một vật như dương vật của anh nhưng lại có gai, khi anh bật công tắc, nó lập tức chuyển động qua lại. Mộ Tuyết kinh ngạc thở dốc.

"Đừng, xin anh... Aaaaa...em sẽ hư mất. Nó thật...kinh khủng! "

"Nó sẽ thỏa mãn tiểu huyết dâm dăng của em! "

"Aaaaaa..."

Tổng Vũ Dục đưa vật kì quái đó vào cơ thể cô. Mộ Tuyết nhất thời chưa thích ứng, cả cơ thể vận vẹo. Mật dịch nơi đó tuôn ra không ngừng. Mộ Tuyết cố gắng thích ứng với vật to lớn kia nhưng vẫn không thể, cả người khó chịu, vật kia khiến cả cơ thể cô nhưng bay khỏi mặt đất, đau đớn, khoái lạc,...tất cả như đồng thời đổ ập lên thân thể nhỏ bé.

Cái vật kì lạ bên trong cô vừa lạnh vừa đau, cô muốn anh. Nhưng trong đáy mắt Tổng Vũ Dục vốn dĩ đang say mê trong sắc dục bây giờ bỗng xuất hiện một tia giết người. Có phải...cô cũng dùng điệu bộ này để lên giường người đàn ông khác? Treo lên giường đàn ông để kiểm tiền, nghĩ đến đây anh nhếch mép cười khinh bỉ. Có lẽ, vai diễn đó cũng được tuyển trên giường.

Mộ Tuyết đang chìm đắm trong dục vọng không nhìn thấy tia nhìn hung ác của anh. Cô ngày càng khó chịu, dòng khí nóng cuộn trào, phía dưới như có hàng trăm ngọn lửa thiêu đốt dần cơ thể cô. Cô bất lực chỉ còn biết nhắm mắt, tiếng rên rỉ vang khắp phòng...

Cô nhìn anh, bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của anh, trái tim bỗng chốc rơi xuống vực thẳm...anh... Ánh mắt Tổng Vũ Dực lúc này tràn ngập sự khinh bỉ, khóe miệng cười nhàn nhạt, mang cả bi thương và sự chán ghét.

Bộ dạng cô lúc này đáng ghét đến thế sao? Họa chăng...vốn dĩ anh mang cô đến đây làm những việc này chỉ vì hận thù. Mỗi hận 2 năm trước, tất cả những đau khổ, dằn vặt, sự bi thương tận cùng trong trái tim cô anh không hề nhìn thấy? Anh khinh thường và chán ghét tình yêu của cô?

Haha, Mộ Tuyết mày là một con ngốc! Anh ấy yêu mày sao? Haha, mày chỉ là kẻ anh ấy hận, anh ấy ghét bỏ, ruồng rẫy, anh ấy đã khiến mày đau khổ đến như vậy, mày vẫn yêu và ngu ngốc tin rằng anh ấy vẫn yêu mày... Haha... Nực cười... Ha... Ha... Ha!

"Ưrưrưrưr...." Mộ Tuyết đến cao trào, tâm tình rơi xuống đáy cốc. Cô chống tay gượng dậy, dùng tay lấy vật đang chuyển động trong cơ thể mình ra rồi vứt xuống giường. Cô không nhìn vào mắt anh, đứng dậy nhặt quần áo, chúng rơi ở khắp nơi, may mà anh không xé đồ lót của cô...nhưng cái đầm này... Anh đã xé nó làm hai khi mới vừa vào phòng. Cô thờ dài định gọi cho Vi Đồng nhờ mang váy đến giúp cô, nhưng nghĩ lại sợ làm phiền Vi Đồng, cô dự sẽ mượn vũ Tàn quần áo sau đó về nhà, dù sao bà có vẻ cũng còn quý cô, cô cũng không ngại mặc quần áo của bà.

Mộ Tuyết đi về phía phòng tắm, Tổng Vũ Dực im lặng quan sát hành động của cô. Anh tiến về phía trước, chặn ở cửa phòng tắm, quyết định cùng cô nói chuyện, hôm nay nhất định làm rõ.

"Tiểu Tuyết, nói chuyện cùng anh một lát. "

Mộ Tuyết hơi chân động, đã rất lâu rồi anh không gọi cô thân mật như vậy...

"Chúng ta không có gì để nói! Tránh ra! "

Anh hơi bất ngờ nhưng vẫn nắm lấy bả vai cô.

"Tiểu Tuyết nghe anh! Anh thực sự rất nhớ, rất nhớ em! Hai năm qua anh đã phải kiềm chế rất nhiều để không đi tìm em. Anh sợ, anh sẽ mình sẽ làm phiền cuộc sống vốn dĩ tốt đẹp của em, sợ em ghét bỏ anh, sợ thấy em đi cùng người đàn ông khác. Hơn hết anh sợ mình... Sợ khoảnh khắc nhận ra anh thực sự đã mất em, anh không muốn ép buộc em, càng không muốn em lần nữa đau khổ!"

Anh nói một mạch thật nhanh như sợ cô đi mất, không kịp nói ra lời cần nói. Mộ Tuyết đang rất cảm động, cô cúi mặt xuống đất để anh không thấy được cảm xúc và suy nghĩ của cô, nhưng điều buồn cười nhất là sau khi điều chỉnh cảm xúc, cô nhìn lên lại thấy anh đang thờ dốc, khuôn mặt ngưng ngừng, cứng nhắc...né tránh ánh mắt của cô.

Cô lên tiếng, giọng rất lạnh lùng, đầy oán giận.

"Nói dối! "

"Em... " Khuôn mặt anh biến sắc, đôi mắt đầy lửa giận, anh đã hạ mình nói ra những điều xấu hổ, đầy cảm tính như vậy, anh đã phá bỏ quy tắc của bản thân vì cô. Sao cô lại...

"Rõ ràng anh vẫn còn hận tôi, tôi không thấy một chút tình yêu nào trong đôi mắt anh cả!" cô nhếch mép cười khinh nhường, cô khinh nhường chính bản thân mình, một kẻ ngu ngốc!

"Chuyện hôm nay xem như chưa xảy ra. Sau khi tắm tôi sẽ về nhà. Tạm biệt! "

Mộ Tuyết xoay người bước vào phòng tắm

"Nếu bây giờ... Anh nói anh còn yêu em, em có tin không? "

Cô dừng bước, quay lại cười thật tươi.

"Nếu mười phút trước tôi không nhìn thấy đôi mắt đầy khinh bỉ anh dành cho tôi, tôi sẽ tin! "

Cô bước vào phòng tắm bỏ anh lại bên ngoài, sau khi mở nước cô đi vào bồn tắm, mùi hương nam tính của anh vẫn còn ở đây. Không, không chắc là cô quá mệt mỏi nên mới nghĩ đến anh. "Cạch", Tổng Vũ Dực đã đi ra ngoài.

Cô thờ dài nhắm mắt. Những hình ảnh hạnh phúc của họ hai năm trước cứ chạy trong đầu Mộ Tuyết như một bộ phim.. Họ đã từng rất hạnh phúc.

Tiểu Tuyết, anh xin lỗi, vốn dĩ anh không nên làm như vậy!

Cần anh dứt ăn không?

Tôi thích em, thật sự rất thích em. Được chưa bảo bối hay giận dỗi?

Anh xin lỗi, Mộ Tuyết...!!

Thực ra em là người phụ nữ đầu tiên qua đêm ở nhà anh!

Dọn về sống cùng anh đi, Mộ Tuyết!

Mộ Tuyết hãy ở bên anh!

Em cảm động quá không trả lời được sao? Em yên tâm nếu em đồng ý mỗi ngày anh đều thỏa mãn em!

Bảo bối, không thể chiều anh một chút sao? Bộ dáng mị dục của em khiến anh không thể kìm lòng được!

Nước mắt Mộ Tuyết lăn dài, cô không không thành tiếng, bộ dáng vô cùng khô sở nhưng nhất định không muốn anh biết, nhất định, cô sẽ luôn mạnh mẽ khi đứng trước mặt anh... Anh...anh sẽ không phải lo lắng cho cô nữa, một cô gái tốt hơn sẽ thay cô yêu anh, Mộ Tuyết vui mặt giữa hai đầu gối nữa nở. Cô trách mắng anh, nhưng cô biết đây là số phận ba cô đã có lỗi với gia đình anh, nỗi đau, hận thù đó làm sao có thể nguôi ngoai. Tất cả là vì cô, cô yêu anh chưa đủ sâu đậm, chưa đủ khiến anh hạnh phúc.

Cửa phòng tắm mở nhẹ nhàng nhưng Mộ Tuyết vốn không hay biết. Cô là một cô gái nhạy cảm nhưng tâm tình cô đang ở đáy cốc, và lại, Tống Vũ Dục lại là người đàn ông vô cùng cẩn thận, hành động của anh hết sức nhẹ nhàng nên cô không nhận ra bộ dạng đau khổ, dần vật của cô đã được anh thu hết vào tầm mắt!

Shit! Mẹ kiếp! Sao lại bày bộ dạng đó trước mặt anh? Anh tiến vào từ phía sau, ôm chầm lấy cô.

"Sao em lại khóc? Ai bắt nạt em? Anh sẽ thay em xử lý chúng! "

"..."

Cô chỉ lặng lẽ rơi nước mắt không nói lời nào. Giọng anh trầm ồm vang lên nửa như tâm sự, nửa như xoa dịu tâm trạng cô.

"Mộ Tuyết, anh...anh không còn hận em nữa. Vốn dĩ chỉ là anh hận ba em, chưa từng muốn lôi em vào việc này, nhưng năm đó, em đã lấy hồ sơ đi cho ông ta, anh suýt nữa...suýt nữa...."

"..."

"Thôi bỏ đi, hai năm anh chỉ đau lòng, hi vọng em trở về cho anh một cơ hội. Anh luôn tìm kiếm thông tin về em, khi bộ phim của em ra mắt, một loạt scandal, tin đồn em có người đàn ông khác thực sự khiến anh tức giận, anh muốn đi tìm em, lột da người đàn ông của em, nhưng...anh không muốn lần nữa trói buộc em. Cuối cùng em cũng trở về, nhưng đôi mắt của em nhìn anh rất khác, anh thực sự muốn mọi tìm em xem trong đó còn có anh không nhưng em đã thay đổi, anh không thể đọc được bất kì tình cảm nào trong mắt em đến khi em nắm tay anh trong rạp chiếu phim, anh đã tràn đầy hi vọng. Nhưng lần nữa, khi anh muốn cùng em làm chuyện đó, một loạt nghi vấn lần đau khổ trở về, Mộ Tuyết, anh thực sự không muốn nhìn thấy em bên cạnh người đàn ông nào cả. Mộ Tuyết...anh...anh xin lỗi...chỉ cần em ở bên anh, đừng bao giờ rời xa, anh và em, chúng ta đều có thể làm lại từ đầu, được không em? "

Anh nói thật nhiều, cô chỉ im lặng. Nước mắt nóng hổi trào ra ở khóe mi Mộ Tuyết. Cô nhẹ nhàng cất giọng.

"Nếu như em từng qua lại với người đàn ông khác, và lại còn cùng anh ta ở trên giường, anh liệu có chấp nhận? "

Anh im lặng, khuôn mặt tối sầm, sớm biết kết quả, Mộ Tuyết thờ dài.

"Anh ra ngoài được rồi, em tắm xong sẽ đi ngay. Như thỏa thuận, chỉ cần em xong sau hôm nay chúng ta em như không có... "

"Anh chấp nhận tất cả!" Anh cắt ngang lời cô. Mộ Tuyết sùng sốt.

"Anh...anh... "

"Mộ Tuyết có thể trở lại bên anh không? "

Cô không thể tin được vào tai mình, anh đồng ý sao? Cả hai như hóa đá trong ba mươi giây, anh kiên nhẫn chờ đợi cô trả lời. Bỗng nhiên cô xoay người, ôm chầm lấy anh, cả cơ thể dán sát vào anh.

"Cảm ơn anh! "

"Cảm ơn em! "

Anh hôn lên môi cô nhẹ nhàng.

Một lúc sau, cả cơ thể trần như nhộng của cô càng đồ ửng, bị anh khóa chặt vào người. Đường cong mềm mại, cuốn hút của cô khiến anh khao khát, bàn tay chuyển động khắp nơi trên người cô. Nơi nào đó của anh lần nữa căng trương dưới lớp quần.

"Mộ Tuyết, chúng ta tiếp tục việc lúc này! "

Cô đỏ mặt, chuyện...chuyện gì chứ...!

Anh bắt cởi bỏ quần áo. Đi vào bồn tắm với Mộ Tuyết. Anh ngã người ra sau, kéo cô ngồi lên đùi mình.

"Tiểu tao hóa, hôm nay cho em toàn quyền làm chủ. Em thấy không, nó vì em mới trở nên như vậy. Nó thực sự muốn được em phục vụ. Dùng tay em xoa dịu nó đi! "

Gì chứ còn nói cho cô quyền làm chủ? Thế nào lại bắt cô làm theo ý anh, Mộ Tuyết tuy lòng có chút bất mãn nhưng vẫn thỏa hiệp, giúp anh sờ nắn tiểu đệ đệ.

"Bảo bối, em nhanh chút! "

"Bảo bối, em thực giỏi... "

"Mộ Tuyết, tay em đang khiến nó cảm thấy rất sung sướng!! " "

"Cái miệng nhỏ phía dưới của em chắc chắn sẽ được ăn no. "

Bao nhiêu lời lẽ vô liêm sỉ anh đều nói ra đến mức khiến cô suýt cắn lưỡi tự vẫn vì xấu hổ. Cuối cùng anh nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm..

"Tiểu Tuyết, mau dùng miệng em có lẽ sẽ khiến anh đạt đến hơn và sẽ thỏa mãn em hơn! Tốc độ của em lúc này thật đáng buồn!"

.....

*Mãn Nhi: Sặc... *chùi máu mũi. Lần sau sẽ là chương H trong phòng tắm, à không, trong khắp phòng. Mau vote cho ta đi nè!!!! 10 ngày nữa sẽ có chapppp mới*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Công đạo (H)

"Tiểu Tuyết, mau dùng miệng em có lẽ sẽ khiến anh đạt đến hơn và sẽ thỏa mãn em hơn! Tốc độ của em lúc này thật đáng....buồn!"

Tổng Vũ Dực với tay xả toàn bộ nước trong bồn, Mộ Tuyết mặt đỏ như lửa cúi xuống ngậm lấy cự vật to lớn của anh.

"Bảo bối mau dùng lưỡi của em! "

"Liếm đỉnh của nó đi! "

" Em giỏi lắm! "

"Tiểu Tuyết ngậm nó sâu hơn nữa! "

"Ummm... "

Miệng nhỏ của cô muốn nói "anh tự đi mà làm!" nhưng cự vật trong miệng quá lớn, đến thở cũng khó khăn, cô không còn đủ hơi sức tranh cãi với anh. Tổng Vũ Dực sắp nhin không nổi nữa.

"Mộ Tuyết, em lên đây! "

"Lên? Lên đâu? " Mộ Tuyết nhìn anh bằng đôi mắt nhiễm tình dục, đầu óc cô dần trôi dạt do hơi nóng của nước hay do bầu không khí ám dục đag bao trùm hai người.

"Không phải em làm chủ sao? Em lên người anh ngồi, hôm nay em có thể "vận động" tùy ý. " Anh nhắm mắt tựa đầu vào thành bồn, chờ đợi được cô thỏa mãn.

Mộ Tuyết luống cuống tay chân. Thực sự loại hành động vừa thô lỗ lại có phần xấu hổ nay cô chưa từng thử qua. Cô nhấc người, tiến về phía cự vật to lớn đang ngẩng cao đầu của anh, cô căng thẳng nắm lấy vật nóng bỏng cứng rắn của anh. Dù đã cùng anh ân ái rất nhiều lần nhưng số lần cô chạm vào nơi này đếm trên đầu ngón tay. Đó cũng là việc của hai năm trước, bây giờ...

Mộ Tuyết then đỏ mặt, vành tai ửng hồng.

""Dực, có...có thể...""

""Em muốn thế nào?""

""Em...em...""

""Sao em còn ngại ngùng như vậy? Được rồi xoa nắn nó nhẹ nhàng.""

""Đúng, tốt lắm tiểu tao hóa! Em giữ lấy nó...đặt nó vào nơi đó, từ từ ngồi xuống.""

Mộ Tuyết làm theo chỉ dẫn của anh,toàn thân đỏ ửng nhuốm màu tình dục, hơi thở có phần hơi gấp gáp. Tống Vũ Dực đặt tay sau gáy hưởng thụ sự phục vụ của cô. Anh ngắm nhìn người con gái mình yêu xa cách suốt hai năm giờ đây đang ở trước mặt, cơ thể xinh đẹp, đôi anh đào đầy đà, không biết vì nước hay mồ hôi, cả cơ thể trơn bóng đầy quyến rũ. Nhìn nữ nhân trước mắt, Tống Vũ Dực vô thức nuốt nước bọt.

Mộ Tuyết chậm rãi ngồi xuống, nơi tư mật ướt át lập tức bị dị vật to lớn xâm chiếm, cả cơ thể như tan ra đắm chìm trong khoái cảm. Mặc dù có chút căng trương như quả thật so với vật chết tiệt anh đặt trong người cô lúc này, cái của anh thực sự tốt hơn rất nhiều.

Khi cảm nhận tiểu đệ của mình đã đâm hết vào cơ thể cô, anh nắm lấy tay cô, hai bàn tay đan vào nhau.

""Mau đi chuyển, nơi đó của em sắp cắn chết anh.""

Mẹ kiếp đã nhiều lần như vậy sao nơi đó còn chặt như vậy, lần đầu tiên của hai người, cô chặt đến mức làm đau anh, trời sinh vốn dĩ nơi đó của anh có chút to nhưng nơi đó của cô lại quá nhỏ khiến cho việc ân ái của họ có chút khó khăn lúc ban đầu. Đã lâu lắm rồi anh mới được chôn người trong cơ thể của cô, lần trước chưa thỏa mãn với anh nhưng cô có vẻ mệt mỏi, và lại được gặp cô và nhìn thấy tình yêu của cô dành cho anh vẫn còn nên anh chấp nhận kim nén để cô nghỉ ngơi. Nhưng mà hôm nay anh nhất định đòi lại công đạo, cô đã cùng anh ân ái rồi lại lạnh nhạt khiến anh tức giận lại khó chịu, hôm đó công ty anh thực sự có việc ở công ty nhưng chỉ kéo dài khoảng hai tiếng cũng không ảnh hưởng lắm đến kế hoạch đi chơi của hai người nên anh cũng không nói cho cô nghe, định tạo bất ngờ cho cô khi anh quay về. Nhưng giữa đường cô lại nói không muốn sống cùng anh, anh thực sự tức giận, muốn dùng cực hình ép cô vào ""khuôn khổ"". Nhưng Tống Vũ Dực nhận ra cô cần có thời gian để điều chỉnh tâm trạng và làm quen với sự xuất hiện của anh.

Trước đó anh vốn dĩ cho rằng cô chấp nhận lên giường cũng anh cũng có nghĩa chấp nhận anh, đối diện thẳng thắn với tình cảm của họ. Nhưng không phải, tất cả đều không phải, cô từ chối khiến anh vừa đau lòng lại cảm thấy tự trách, sau đó vì tâm tình không tốt anh rất dễ nổi giận khiến không khí cả công ty trở nên căng thẳng, họ thường xuyên bị mắng, đây là chuyện thường xuyên trong hai năm nay nhưng hôm qua Tống tài của họ đã vui vẻ trở lại, hôm nay lại bị mắng khiến họ thảm than thở không ngừng nguyên rủa nguyên nhân làm anh trở thành ác ma.

Thư ký của anh thấy anh ngồi nhìn vô định chốc lát thờ dài, thậm chí còn đọc một trang tài liệu cả ngày vẫn không xong...

Sau khi Mộ Tuyết từ chối, anh đã rất khổ sở, có lẽ anh chưa đủ tốt, tình cảm cô dành cho anh chưa đủ sâu đậm. Mọi chuyện càng trùng hợp khi anh được đạo diễn Phát mời đến xem buổi công chiếu phim, thực tế anh không quan tâm đó là phim gì nhưng vì nên tình người bạn thân anh liền đồng ý vì biết đâu xem phim có thể giúp tâm tình anh giải tỏa.

Có điều khi xem mới biết là phim của cô còn tận mắt nhìn cô và tên khốn Đường Lỗi khốn kiếp đi bên cạnh nhau đầy thân mật. Hỏi anh có bao nhiêu tức giận? Rõ ràng cô mới từ chối anh, giờ đã nhanh chóng cặp kè thân mật. Mẹ nó!

""Aaaaaa..."" Tiếng rên rỉ thỏa mãn của cô kéo mạch suy nghĩ của anh trở về.

Mộ Tuyết di chuyển trên người anh, thị giác và xúc giác của anh lúc này hoạt động hết tốc lực, đêm nay nhất định đòi lại cả chì lẫn chài, nhưng tốc độ của cô...

""Tiểu Tuyết, em có thể nhanh chút không? Anh thực sự sắp chịu hết nổi.""

Mộ Tuyết cố gắng đưa đẩy nhưng không thể khiến Tống Vũ Dực càng mất kiên nhẫn. Đôi mắt anh tối sầm lại.

""Xin lỗi tiểu thư, nhưng em chậm như vậy thực sự sẽ khiến anh vì nhịn mà hỏng mất.""

Vừa dứt lời anh nắm lấy eo cô, phần thân dưới lướt động ra vào trong cô. Mỗi lần va chạm lại đi vào nơi sâu kín nhất, anh cắn lấy nụ hoa trước ngực cô điên cuồng cắn mút, âm thanh ""phành phạch"", tiếng rên rỉ, tiếng ngậm nga của anh phát ra ở khắp nơi, anh khám phá từng góc ngách trong cơ thể cô, những tầng thịt nóng ẩm như hàng nghìn cái môi nhỏ đang hôn mút cậu nhỏ của anh. Cảm giác này thực sự chỉ có dùng từ ""tuyệt đỉnh"" để miêu tả, thực sự như là thiên đường.

Khi Mộ Tuyết đang cực khoái, cả người xụi lơ anh vẫn hi hục ra vào trong cô. Anh gầm nhẹ, rút cậu nhỏ ra bắn toàn bộ tinh dịch nóng ẩm lên ngực, bụng thậm chí là mặt của cô.

20 phút sau...

"" Mộ Tuyết, chúng ta tiếp tục!""

""Ư...""

Chưa kịp cho cô trả lời anh bên cô từ phòng tắm đặt lên giường, xoay người cô lại nhấc cái mông nhỏ lên, lỗ cục lẫn hoa huyết đều bị anh nhìn thấy.

""Đừng nhìn, xấu...xấu hổ lắm!""

Anh gạt tay cô, gậy thịt từ phía sau đâm vào hoa huyết, đây là tư thế khiến tiểu đê của anh vào sâu nhất và kích thích nhất. Ra vào được vài phút, anh dùng tay ấn vào lỗ cục của cô, Mộ Tuyết lập tức rên rỉ, hoa huyết co bóp càng mãnh liệt.

""Bảo bối, có vẻ cục cục của em cũng thích được tiểu đê của anh chăm sóc. Được, anh thỏa mãn em!""

Tổng Vũ Dực rút gậy thịt ra khỏi tuyết huyết, đặt trước miệng cục cục của cô, đẩy vào chậm rãi.

""Ư, không, không được!!!!"" Cô hét

""Đau, đau quá! Ư...""

Chưa xong đâu...đêm còn dài lắm! Thôi để lần sau coi anh chị bạo tiếp!!! Hết máu để viết tiếp rồi =(à mau mau vote cho tuiiii đi để còn coi hai anh chị ""câu huyết""

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chợ đêm?

""Đau, đau quá...""

Tổng Vũ Dực không cử động nữa, anh muốn để cục cục của cô từ từ tiếp nhận anh.

""Em nằm yên, đừng cử động sẽ đau hơn.""

""Tên khốn chết bầm nhà anh, dám làm đau tôi!!! Sao anh dám làm chỗ đó!!! Tên chết tiệt! Vô sỉ! Hạ lưu!""

Anh hơi tức giận nhưng biết anh làm đau cô nên chỉ nhẹ nhàng nói.

""Nếu em còn nói những lời vừa rồi, anh không chắc sẽ làm gì em đâu!""

""Anh còn dám nói! Rõ ràng anh làm đau tôi! Ra ngoài đi!""

""Xem ra em còn rất nhiều sức! Rõ ràng anh không đủ cố gắng, có vẻ em hết đau rồi.""

Tổng Vũ Dực bắt đầu luật động, nam căn cứ rần từ phía sau thâm nhập vào tiểu cục của Mộ Tuyết. Ban đầu cảm giác hơi thốn, nơi anh xâm nhập có chút căng trướng, tuy nhiên cô nhanh chóng thích nghi, Tổng Vũ thấy tức giận vì bị mắng nhưng anh vẫn kiên nhẫn từ từ kích thích cô. Anh di chuyển xuống tiểu huyết, nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay khuấy động bên trong cô, động tác càng lúc càng nhanh, khoái cảm truyền đi khắp cơ thể, tiểu huyết chảy rất nhiều nước, không ngừng co bóp đòi hỏi được lấp đầy.

""Aaaaaaa...""

""Sao hả? Em có thích không?""

Anh nắn bóp mông cô, lâu lâu lại đánh một cái lên cái mông trắng trẻo làm mông cô ửng đỏ, thịt mềm mại lại rung lắc trước mặt anh như muốn anh bắt nạt nhiều hơn. Đầu óc Mộ Tuyết ngày càng trống rỗng, chỉ biết khoái cảm xa lạ đang xâm nhập từng tế bào của cơ thể.

""Không, không...aaaaa tôi...tôi sắp...""

""Hử? Em như thế nào?""

Anh dừng động tác, cổ tình trên chọc cô.

""Anh...Anh...đừng dừng mà...!""

Nghe được câu trả lời ưng ý, khóe miệng Tổng Vũ Dực càng sâu.

"" Muốn anh không dừng sao? Vậy em trả lời anh, có thích làm cùng anh không?""

""Aaaa...tôi...tôi...""

Anh vỗ thật mạnh vào hông cô, cố ý đẩy vào sâu hơn một chút, Mộ Tuyết suýt nữa không kìm được mà nằm rạp xuống.

"" Hừ hông! Sao dám xưng hô với anh như vậy? Mau trả lời anh!""

""Tôi...tôi...em...em rất thích! Anh mau, mau đến!""

""Đến? Nói cho rõ!""

""Dục, em, em khó chịu lắm mau giúp em...xin anh...""

Tổng Vũ Dục chưa nghe hết câu liền đẩy mạnh vào trong cô, Mộ Tuyết bị anh làm bất ngờ, khoái cảm như con sóng bất ngờ ập đến, cuốn theo toàn bộ tâm trí của cô, hoa huyết vì cơn khoái cảm mà trở nên ướt át, đâm thủng nhiều đến mức nhỏ giọt xuống tấm drap cô giúp việc mới thay sáng nay. Cô muốn nằm rạp xuống nhưng bị anh giữ lại.

"" Dừng, em không chịu nổi.""

"" Bảo bối, anh làm em sung sướng đến như vậy, trong khi anh vẫn chưa ra, sao em có thể tàn nhẫn với anh như vậy? Anh còn chưa đủ.""

Mộ Tuyết cắn răng chịu đựng, sau cơn cực khoái, hoa huyết nhạy cảm hơn rất nhiều, không ngừng đóng mở như một sinh vật sống đang thở. Tổng Vũ Dục muốn trừng phạt cô, ngón tay lần nữa khuấy đảo hoa huyết. Mộ Tuyết thực sự chịu không nổi, cô rên rỉ càng lớn.

""Dừng...""

""Hay là anh giúp em chăm sóc nó!"" Chưa đợi cô trả lời, Tổng Vũ Dục rút ra khỏi cúc cúc của cô, đâm mạnh vào tiểu huyết, mỗi lần va chạm đều chạm đến hoa tâm, Mộ Tuyết vì cơn khoái cảm dữ dội mà thét lên, tiếng rên rỉ đâm đặng không thể kìm chế.

Tổng Vũ Dục càng lúc càng tăng tốc, tiếng rên rỉ cùng với dịch ẩm trong hoa huyết làm anh càng lúc càng sung sướng, cơ thể Mộ Tuyết là một loại thuốc phiện, mang đến cho anh khoái cảm không ai sánh bằng, hơn nữa muốn ngừng càng không thể ngừng. Đến khi Mộ Tuyết sắp không thể chịu đựng nổi nữa, anh bắn trực tiếp dòng tinh nóng hổi vào trong cô. Mộ Tuyết không còn đủ sức rên la, cô nằm rạp xuống giường ngất đi.

Anh bên cô vào phòng tắm...

Đêm nay, cả hai trần trướng ôm lấy nhau, anh ôm cô vào ngực, cảm giác tiếp xúc da thịt truyền đến lồng ngực một cảm giác khó tả. Cảm giác ấm áp, hạnh phúc, phấn khích, tràn trề không hề mang một chút dục vọng. Cảm giác này với anh diệu kì vô cùng, hai năm qua anh chưa từng hình dung có thể ôm cô hạnh phúc như thế này, anh chắc chắn sẽ giành lại cô, kéo cô về lại bên mình nhưng khi thực sự mang cô trở về, cảm giác lại tuyệt vời như vậy.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy bất ngờ khi thấy mình đang nằm trong vòng tay anh. Mộ Tuyết ngược lên ngắm nhìn khuôn mặt anh, đôi mắt tràn ngập hạnh phúc, đã lâu, lâu lắm rồi cô mới được hạnh phúc như vậy... Mộ Tuyết vươn tay sờ cằm anh, ngũ quan cực kì hoàn hảo, nam tính khiến cô không thể cầm lòng, ngón tay cô lần theo đường nét trên gương mặt anh, cô muốn cảm nhận rõ khuôn mặt anh, khắc thật sâu trong tâm trí hình ảnh người đàn ông mình yêu.

""Anh biết bản thân rất đẹp trai, em không cần nhìn anh si mê đến chảy nước miếng như vậy. Còn háo sắc sàm sỡ anh!""

Giọng anh trầm thấp vang lên khiến cô giật thót vội vàng rút tay lại nhưng bị anh bắt được, đặt lại lên má. Mặc dù anh không hề mở mắt nhưng toàn bộ hành động của cô anh đều nắm rõ.

""Thích anh như vậy liền cho em sờ.""

""Anh...anh dậy từ lúc nào? Sao không lên tiếng? Dọa chết em!""

"" Nếu anh lên tiếng em có bày bộ mặt háo sắc của em ra không?""

""Em nào có!""

""Mộ Tuyết, hôn anh nào!""

Anh vẫn không mở mắt chỉ hơi cúi người. Hôm nay anh có vẻ rất lười biếng, có lẽ hôm nay anh sẽ trốn việc ở nhà cùng cô...

""Dục, hôm nay anh có đi làm không?""

""Có!""

Mặt cô lập tức đen như than, nhưng Mộ Tuyết vẫn im lặng, cô không muốn anh vì mình mà khó xử.

Anh lại lên tiếng.

""Anh đùa ỉ rồi, hôm nay anh ở nhà cùng em!""

""Là thật?"" Đòi mắt Mộ Tuyết lấp lánh vui mừng.

""Ừ, mau hôn anh!""

Cô rướn người hôn anh, đầu ngực vô tình trượt một đường dài lên ngực anh.

""Chụt"" cô đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi anh.

""Lần nữa!""

Đầu ngực cô lại cạ vào ngực anh...

Nhưng lần này, đầu ngực cô bắt đầu cứng lên do ma sát, Mộ Tuyết đỏ mặt, cơ thể cả hai không một mảnh vải, vậy mà cô lại cư nhiên như không có việc gì, bây giờ ý thức được thì tiểu đê của anh cũng bắt đầu ngóc đầu đầu dậy.

""Anh...""

Tổng Vũ Dục ôm cô vào ngực, để cô dựa sát vào mình, cảm anh tựa vào đầu cô. Anh cố ý tách hai chân cô ra, đặt một chân lên hông mình, tiểu đê cố ý ma sát nhẹ nhàng hoa huyết.

""Dục em còn hơi đau...""

Anh không chịu đựng nổi nữa, mới sáng sớm cư nhiên quấy rầy anh! Em được lắm, anh lập trừng trị em.

""Như thế này sẽ không đau""

Anh cúi xuống mút lấy tiểu huyết, căn phòng ngập tràn âm thanh bú mút ướt át, anh đưa lưỡi thật sâu vào bên trong. Mộ Tuyết cong người nắm lấy ra giường rên rỉ.

Lần thứ hai cô tỉnh đã gần bốn giờ chiều.

""Dậy rồi?""

""Em ăn đi lát nữa anh cùng em đi dạo!""

""Tên biến thái nhà anh, sáng sớm lại khỏe như vậy?""

Anh mỉm cười hài lòng.

""Em nên ăn nhiều một chút để còn yêu thương anh thật nhiều!""

Cô không quan tâm lời anh, quần chắn ngồi dậy ăn cháo.

""Chúng ta sẽ đi đâu?""

""Tùy em""

""Công viên?""

""Nhàm chán!""

""Nhà sách?""

""Mỗi tháng ít nhất hai quyển em nghĩ anh chưa đọc đủ?""

""Quán cà phê?""

""Em có thể ở nhà tự pha.!!""

""Anh tìm người khác đi cùng đi!""

""Anh thích đi cùng em! Đi bộ thôi được không?""

""Chợ đêm? Đi mà! Em rất thích chợ đêm!""

""Trung tâm thương mại?""

Cô xịu mặt.

""Chợ...chợ mà...""

Anh suy tư một chút. Nơi đó vừa đông người, ồn ào, phức tạp lại có những gã rất không thuận mắt còn ngó bảo bối của anh! Nhưng mà cô lại thích như vậy.

""Được!""

Sau khi ăn xong, Mộ Tuyết đi tắm và thay quần áo. Cô chọn một chiếc đầm trắng đơn giản, Tống Vũ Dực đã chuẩn bị xong, anh cho hai tay vào túi, tựa người vào cửa đợi cô.

""Đi thôi!"" Cô mỉm cười nhìn anh.

""Em nên khoác tay người đàn ông của em!""

Cô hơi buồn cười nhìn anh rồi khoác tay anh, cả người cô tựa vào cánh tay anh. Họ khoác tay nhau, nam thanh nữ tú vô cùng xứng đôi vừa lứa dạo trên đường, họ khoan thai, gương mặt đầy hạnh phúc đi bên nhau hướng về phía chợ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hãy giữ nó!

Chết chương này tui sẽ ngừng post chap tới tháng 2 nhe chắc cỡ 7,8/2 sẽ đăng lại. Tại có việc bận:)))) sẽ bù cho mọi người chap cầu huyết sau. :))) chương sẽ có người bị bắn...

.....

Tống Vũ Dực dắt tay Mộ Tuyết về phía chợ, về đêm chợ không còn vẻ đông đúc, tắt bật của buổi sáng mà mọi hoạt động diễn ra trở nên chậm rãi, ai cũng đang hưởng thụ bầu không khí yên bình và se lạnh.

Hai bên lối đi trong chợ rất nhiều hàng quán bán đồ ăn vặt khiến Mộ Tuyết xịu xoa, Tống Vũ Dực bên cạnh thấy ánh mắt của cô liên xoay người tiến về phía quầy bán bánh kẹp thịt hầm. (*Bánh màu trắng to cỡ lòng bàn tay, ở giữa kẹp thịt hầm, thuộc top món ngon đường phố ở Trung Quốc*).

Mộ Tuyết ngây ngốc nhìn hành động của anh, một chút niềm vui nhen nhóm trong tim cô. Anh trả tiền quay lại đưa cho cô một cái bánh đựng trong túi giấy, cô cầm lấy đưa lên miệng cắn một cái, cô cảm thấy bánh hôm nay đặc biệt ngon. Tống Vũ Dực sau khi mua thức ăn cho người phụ nữ của mình, nhìn thấy ánh mắt đầy hạnh phúc của cô, anh cảm thấy bản thân có chút thành tựu. Việc mua thức ăn cho cô hoàn toàn xuất phát từ bản năng, anh yêu thương cô, muốn yêu chiều bảo bối của mình là lẽ đương nhiên, không ngờ có thể làm cô vui đến như vậy. Anh nắm tay Mộ Tuyết đi, cô thì nhâm nhi miếng bánh trên tay. Thật ra biệt thự của anh nằm khá xa trung tâm thành phố nên không lo Mộ Tuyết bị nhận ra, nếu có ai nhận ra thì cũng không sao, vì anh sẽ ""một tay dẹp loạn"".

Họ đi đến một quầy bán đầy những phụ kiện xinh xắn, bắt mắt, Tống Vũ Dực vẫn nắm tay cô, nghiêng người ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn thấy Mộ Tuyết chăm chú chọn lựa, khuôn mặt đầy phấn khích, trong lòng anh cũng đầy vui vẻ. Mộ Tuyết bị anh nắm một bên tay không thể lấy những vật ở xa, thấy cô khổ sở anh liền giúp. Nhìn một lúc, tầm mắt anh bị thu hút bởi một sợi dây chuyền khắc hình hoa đoan trường (*còn gọi là lá ngón*) sợi dây chuyền được đặt riêng biệt trong một chiếc hộp trong suốt, anh lấy nó rồi đeo lên cổ cô. Rất đẹp! Tuy có chút kì lạ, lần đầu tiên anh thấy có người dùng hình loài hoa độc này làm dây chuyền, hoa đoan trường không đẹp lại là hoa có độc.

""Vì sao cô lại để nó trong chiếc hộp trong khi những cái khác thì không?"" Anh hỏi người bán hàng.

""Anh rất tinh mắt, đây là vật được một người có năng lực tâm linh làm ra. Bà ấy đã qua đời và tôi được bà ấy nhờ và tặng cho người cần nó. Nó là vật hộ mệnh tình yêu, hai người có duyên với nó như vậy thì hãy giữ nó.""

""Hộ mệnh tình yêu?""

""Thực ra, người chọn nó tức trong tình yêu của người đó sẽ gặp biến cố chia ly, thậm chí âm dương cách biệt, không thể gặp lại. Hãy giữ nó, nó đã nhìn thấy vận mệnh xấu của tình yêu này, nếu không tin, hai người sẽ phải chia lìa và kết thúc cực kì bi thảm! Không chỉ phải xa nhau, một trong hai người sẽ chết, người còn lại mãi mãi sống trong đau khổ tột cùng.""

Mộ Tuyết xanh mặt, làm sao có thể, họ mới gặp lại nhau...

"Cô dám nói xằng bậy?" Giọng anh đe dọa. Cô gái này đang lừa người! Dám nói như vậy!

"Tôi không bán nó, nó sẽ giúp hai người vượt qua bi kịch. Xin hãy giữ nó, tôi cam đoan bằng chính sinh mạng của mình tất cả là thật!"

Anh nắm tay cô quay phắt đi, Mộ Tuyết chỉ kịp để lại một ít tiền và nghe câu cuối cùng của cô gái "Xin hãy giúp họ!"

Hai người đi về phía trước, khuôn mặt anh cực kì u ám, cái gì mà bi kịch chia lìa? Cái gì mà âm dương cách biệt? Con mẹ nó! Anh nhất định không để mất cô!

"Dục, cô gái đó...thật kì lạ!"

"Em có tin không?"

"...em không biết!"

"Dù có là thật, anh nhất định bảo vệ em, nhất định đánh đổi tất cả bên em!" Anh đột nhiên xoay người ôm chặt cô. Anh muốn trấn an cô, nhưng sự lo lắng của anh vẫn không nguôi ngoai, tâm tình không bình thản như vẻ ngoài.

"Em cũng sẽ chấp nhận tất cả để bên anh!"

Cô kiên định nhìn vào mắt anh.

"Em yêu anh."

"Anh cũng yêu em."

"...nếu anh không muốn em có thể cắt sợi dây..."

"Không hãy luôn giữ nó bên mình."

"Dục, em lạnh..."

"Đã có anh em còn lạnh? Chúng ta về!"

Trở về biệt thự, bọn họ đều im lặng lặng theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

"Hai người có muốn ăn gì không?" Vú Tàn thấy sắc mặt hai người nên lo lắng hỏi.

"Chúng con không sao, vú cứ nghỉ trước đi ạ!" Mộ Tuyết lễ phép, cô không muốn bà lo lắng

Họ đi vào phòng, Anh nằm xuống giường, đưa tay về phía cô ra hiệu. Mộ Tuyết bước đến nằm cạnh anh, cả người cô bị anh ôm trọn, Mộ Tuyết bất giác thờ dài.

"Em lo cái gì? Đã có anh rồi! Ngoan! Đừng lo lắng!"

"Dục nếu thực sự em rời xa anh hãy nhớ sống thật tốt đừng nhớ về em..."

"Nếu anh là người phải ra đi em sẽ quên anh?" Anh ngắt lời cô.

Mộ Tuyết cắn môi, tình huống đó...cô làm sao quên được anh đây?

Nhìn thấy biểu cảm của cô, anh hôn môi cô rồi ôm cô vào lòng, cho cô nghe nhịp tim của mình.

"Ngủ đi! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, chúng ta đã có sợi dây chuyền này rồi sao?"

"Vâng!"

Màn đêm buông xuống, trong phòng là tiếng thở đều, trên giường, hai thân người gắt gao ôm lấy nhau, họ muốn cảm nhận hơi ấm của nhau dù trong lúc đang ngủ.

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng, Tống Vũ Dục nói hôm nay sẽ dắt cô đi biển. Sau khi chuẩn bị, Mộ Tuyết phấn khởi đi ra cửa thì thấy một chiếc xe hơi màu đen đậu trước cửa.

"Là ai vậy?"

"Hàn Tàn." Giọng anh lạnh lùng.

""Hàn Tàn?"" Cái tên này rất quen.

Khi người đàn ông ấy bước xuống, Mộ Tuyết lập tức nhận ra, là người đàn ông vô cùng điển trai khiến cô phải ghen tị, cô đã gặp anh ta ở công ty của Tổng Vũ Dực. Oa, vẫn đẹp như vậy!

Anh ta tiến tới chào hỏi hai người rồi chuyển hành lý lên xe.

""Mộ Tuyết, cô còn nhớ tôi chứ? Hôm nay tôi sẽ hộ tống hai người!""

""Chào anh!""

""Tiểu thư, mời cô lên xe, Vũ Dực anh cũng mau lên đi!""

"Hừ! "

Mộ Tuyết vốn có chút háo sắc không để ý Tổng Vũ Dực bên cạnh liên tục đảo mắt về phía Hàn Tàn, Tổng Vũ Dực thấy như vậy lửa giận càng sôi sục, dám cả gan nhìn người đàn ông khác, còn háo sắc như vậy! Rõ ràng đã có người đàn ông tuyệt mỹ như anh lại còn háo sắc như vậy, hừ, sắp rơi vào mắt xuống đất rồi!

""Anh lập tức lột da nó trước mặt em nếu em còn nhìn nó như vậy!""

""Hừ mặc kệ em!""

""Mộ Tuyết...""

""Được, được, được em biết rồi! Anh là tuyệt nhất, đẹp trai nhất! Em chỉ nhìn mỗi anh, được chứ!""

""Khụ khụ...""

Hàn Tàn cảm thấy bản thân như ""bóng đèn"" cản trở người ta ân ái, cô gái nhỏ ấy lại còn nói lời xấu hổ như vậy...

Thấy thái độ của Hàn Tàn Mộ Tuyết mới ý thức được lời hờn mỗi của cô lọt vào tai người ngoài trở thành lời âu yếm... Thật sự quá mất mặt!

""Không cần xấu hổ, lời đó anh rất thích nghe, sau này em có thể nói thường xuyên!""

Anh trầm thấp nói nhưng tất cả đều nghe thấy.

""Anh còn không mau im đi!!!!""

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bị bắt

""Anh còn không mau im đi!""

Sau khi hét vào mặt anh, Mộ Tuyết vỗ vỗ ngực thật tức chết cô mà, tên hỗn đản mặt dày vô sỉ!!

""Em không nên lén lút mắng mỏ anh như vậy!""

""Em đã mắng anh hồi nào?""

""Trong lòng em đang thầm nguyện rửa anh phải không?""

""Em...không có!""

""Thật sao? Nói dối, nhất định tối nay anh sẽ trừng phạt em!""

Mộ Tuyết đỏ mặt, làm sao cô không nghe ra ý tứ trong lời nói của anh chứ! Tối nay, tối nay...tên mặt dày không biết xấu hổ này, Hàn Tàn còn đang ở trong xe. Mộ Tuyết ""thẹn quá hóa giận"" không thèm đáp lời anh, ngoảnh mặt nhìn ra ngoài.

Tổng Vũ Dực thấy cô giận không trêu chọc nữa, anh nhẹ nhàng nắm tay cô, chuyển sang nói chuyện với Hàn Tàn.

""Thiết kế lần trước của cậu ở khu Trường Xuân rất tốt, trong báo cáo đề xuất anh thấy giá bán của nó cao hơn các thiết kế trước.""

""Em không định bán nó!""

""Oh?""

""Em thiết kế sau này muốn tặng cho một người bạn.""

""Anh cứ nghĩ chú dành cho Tiểu Tình. Không ngờ dành cho một người bạn."" Tống Vũ Dực đặc biệt nhấn mạnh ""một người bạn"", Mộ Tuyết bên cạnh nghe phần nào cũng hiểu được anh đang trêu chọc Hàn Tần. Cô nhỏ giọng.

""Anh đừng như vậy, Hàn Tần anh ấy sẽ không được vui đó!""

""Anh đâu có! Tiểu Tình là một cô gái rất tốt lại xinh đẹp, cô ấy đã theo đuổi Hàn Tần nhà chúng ta hai năm trời nhưng cậu ấy nào để ý. Ba năm trước cô ấy đi du học, vừa trở về nước tuần trước mang theo bạn trai nữa. Hàn Tần có thể vui vẻ rồi, không cần sợ cô ấy đi theo cậu ấy nữa!""

""Em nào..."" Lời cuối cùng bị nghẹn lại trong cổ họng, Hàn Tần siết chặt vô lăng.

""Thế nào?""

""Thôi bỏ đi không có gì!""

Mộ Tuyết bấm một cái vào tay anh, rõ ràng Hàn Tần đối với cô gái kia là có tình cảm nhưng chắc có ản khuất nên không thể đáp lại tình cảm con gái người ta, ắt hẳn cậu ấy cũng vô vàng đầu khô đi, anh còn đắm vào vết thương người ta!

""Mèo nhỏ, sao lại bấm anh? Còn xa lắm em ngủ chút đi!""

Tống Vũ Dực kéo đầu cô tựa vào vai anh, Mộ Tuyết ngoan ngoãn nhắm mắt, cô vẫn ngủ chưa đủ đâu! Một lát sau Tống Vũ Dực nghe tiếng hít thở đều đều của con mèo nhỏ liền mỉm cười.

""Hàn Tần, cậu thực sự sẽ không tìm Tiểu Tình sao?""

Hàn Tần im lặng một lúc.

""Cô ấy đã có hạnh phúc riêng, em không thể làm phiền cô ấy, và lại Tiểu Tình lương thiện như vậy cho dù không thích em nữa, cô ấy cũng không nỡ từ chối, chắc chắn sẽ khó xử.""

""Hàn Tần, anh thấy chuyện giữa hai người chưa kết thúc đâu, tự cậu đi tìm hiểu mọi chuyện rồi mang cô ấy về bên mình.""

""Liệu có được?""

""Không ai có thể đem đến hạnh phúc cho cô ấy ngoại trừ cậu!""

""Em biết rồi!""

""Đây chuyện của cô ấy rất đẹp!""

""Ừ nó là tình yêu của anh và cô ấy đẹp nhưng bị thương""

""Hả?""

""Có thể anh hoặc cô ấy sẽ chết!""

""Tại sao?""

""Anh đã được dự báo nhiều lần, đến bà Quách còn tiên đoán như vậy anh chẳng lẽ không tin?""

""Phải làm sao bây giờ?""

""Tất nhiên cùng lắm anh rời xa cô ấy! Nhưng mà mọi chuyện sẽ tốt đẹp nếu vượt qua được ải lớn...""

""...""

""Chắc chắn sẽ có đổ máu và có người chết!""

""Ừm, cẩn thận!""

Đến biển anh lay cô dậy.

""Bảo bối, mau dậy!""

Mộ Tuyết dụi mắt tỉnh dậy, cảnh vật trước mắt trở nên phóng đại, bầu trời xanh ngắt, sóng biển nhấp nhô, cát vàng óng ánh. Tuyết vời!

""Thích không?""

""Rất thích!""

""Đi chơi đi!""

""Âng!""

""Dùng bộ đồ này!""

Mộ Tuyết sau khi thay đồ xong then thùng ngắm nghía trong gương. Anh chuẩn bị cho cô một bộ đồ bơi một mảnh, không hở hang nhưng loại quần áo có phần mát mẻ này cô đã mặc nhiều lần để đóng phim lẫn quảng cáo nhưng chung quy vẫn không thể ngừng xấu hổ, đặc biệt khi đứng trước Tổng Vũ Dực tưởng tượng đến đôi mắt nóng rực của anh má của cô càng đỏ ửng. Bộ đồ bơi một mảnh đơn giản màu xanh đậm, tôn lên nước da trắng tuyết cùng đường cong quyến rũ của cô, tuy không phải cup D nhưng cũng không đến nỗi.

Tổng Vũ Dực thấy cô đi từ xa ánh mắt liền nóng rực, nhưng những gã nằm trên bờ biển thấy cô liền như con sói đói, không ngừng nhìn ngó còn buông lời trêu ghẹo. Anh liền đứng phắt dậy, chạy như bay về phía cô, một tên cùng bọn đàn em hắn đang vây quanh cô, dùng bàn tay bẩn thỉu của hắn bắt lấy cánh tay Mộ Tuyết miệng còn cười cợt một cách gớm ghiếc. Mộ Tuyết vùng vẫy la hét nhưng nào có ai đến giúp cô, bọn họ còn định xem trò vui, *Dực, mau cứu em!* Bàn tay của gã đó đang đặt trên vai cô, Mộ Tuyết cực kì tức giận liền đá nơi hạ bộ của hắn, hắn vừa buông cánh tay cô ra liền giáng cho hắn một cái tát. Tổng Vũ Dực đến nơi kinh ngạc đến không khép miệng được, nếu là trước khi cô nhất định vui trong ngực anh khóc nức nở như đứa trẻ nhưng tình huống hiện tại, Mộ Tuyết như con hổ nhỏ, tấn công tên vô lại kia còn ném cho hắn ánh mắt đầy khinh bỉ.

Vì sức lực cô không lớn tên kia rất nhanh hết đầu, đưa tay định dạy cho cô một bài học liền bị anh túm lại, bẻ quặt tay tên khốn đó ra sau.

""Oái, thằng chó nào dám...""

"" Lão Kỳ, tôi không ngờ ông lại hứng thú với người phụ nữ của Tổng Vũ Dực này!""

""Là cậu sao, buông ra rồi nói.""

""Hừ"" Anh thả tay tên khốn đó hắn xuýt xoa cánh tay.

""Xin lỗi vì làm đau ông nhưng đừng chạm đến người phụ nữ của Tổng Vũ Dực tôi!""

""Đi! Mày coi chừng tao! Còn con này...""

Hắn bỏ lưng câu ném cho cô một nụ cười đậm dục đầy kinh tởm. Hắn cùng đàn em bỏ đi.

Mộ Tuyết vừa ổn định tinh thần ngược lên liền bắt gặp ánh mắt tức giận của anh.

""Được rồi, đừng tức giận! Em không sao!""

""Hừ"" Anh sợ cô bị fan bắt gặp nên mới chọn bãi biển vắng người không ngờ lại có nhiều ánh mắt đầy hormone giống đực không ngừng đặt lên cơ thể cô. Lão già khốn kiếp đó còn chạm vào cơ thể cô! Anh thực sự đang muốn giết người mà!

""Anh biết hắn sao?""

""Đại ca băng đảng Quyển Khan.""

""Cái tên lạ lùng.""

""Ừ hắn ta chuyên buôn ma túy và súng đạn. Hắn ta thường dùng súng để giải quyết mâu thuẫn.""

Ánh mắt Mộ Tuyết một tia hốt hoảng.

""Thế anh...""

""Không sao em yên tâm.""

""Đừng để bản thân thương tổn.""

Anh im lặng nắm tay cô dạo biển, dùng ánh mắt giết người ném về phía bọn nam nhân háo sắc kia, bọn họ hốt hoảng thu lại ánh mắt.

""Không cần ăn giấm, anh như thế ngày mai sẽ có một bài báo về chúng ta mất.""

""Anh mặc kệ, anh không thích chia sẻ vật sở hữu của riêng anh.""

Cô định đòi co, từ khi nào cô thành vật sở hữu của anh? Những mặc kệ anh, nếu không ngày mai không biết chừng anh sẽ làm gì đó điên rồ.

Nhưng...

""Em không thấy anh Hàn.""

""Không được gọi như thế! Anh không thích!""

Cô nhú mồm, có làm sao chứ!

""Cậu ấy đi tìm Tiểu Tinh, cậu ấy vừa giác ngộ nên lúc em thay quần áo cậu ấy đã đi rồi.""

""Thế tối nay chúng ta làm sao về?""

""Ồ lại kia.""

Anh chỉ tay về phía ngôi biệt thự trắng phía trên đồi cát.

""Anh mua sao?""

""Là anh xây.""

""Dự gần đây công ty thế nào?""

""Sau khi gần phá sản thì bây giờ đã ổn.""

""Phá sản...?""

""Là vì...À thôi em không nên biết. Tiểu thư có muốn sang kia uống chút gì không?""

""Vâng""

Anh dắt tay cô về lầu đã được dựng sẵn...

Sau khi ăn trưa, Mộ Tuyết gối đầu lên đùi anh chợp mắt, Tống Vũ Dự vẫn lật tài liệu. Tiếng sóng biển êm dịu như ru người con gái xinh đẹp vào giấc ngủ. Hình ảnh người con gái khuôn mặt thiên thần gối đầu lên đùi người đàn ông đằng sau là biển xanh cát vàng như một bức tranh tuyệt mỹ.

""Đoàng.""

""Đoàng""

Mộ Tuyết choàng tỉnh khi thân thể bị xô dịch cùng hai tiếng súng xé toạc không gian yên tĩnh. Trước mắt cô là hình ảnh anh đứng, một tay ôm ngực trái, một tay cầm súng khuôn mặt biến sắc đầy đau đớn.

Tống Vũ Dự của cô bị bắn...

""Dự, Dự, anh làm sao... anh...anh ơi!!!!""

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tim đã ngừng đập

Mộ Tuyết không biết làm cách nào có thể đưa anh đến bệnh viện, trước mắt cô chỉ có anh, người đàn ông của cô cơ thể đầy máu, ngực trái bị viên đạn xuyên qua. Mộ Tuyết không khóc, cô cũng không biết phải khóc như thế nào, trái tim chỉ đau đớn như bị bóp nghẹn, như hàng ngàn viên đạn trong ngực của anh xuyên qua, khi anh vào phòng cấp cứu, cô ngồi hàng ghế đối diện, đôi mắt thần thờ, khuôn mặt tái nhợt, thần sắc thực dọa người. Bộ bikini vẫn còn trên người, bên ngoài đã được khoác một chiếc áo dài, cơ thể nhỏ bé sắp sụp đổ đang được chiếc áo của ai đó vây lấy, núm kéo hơi ẩm cuối cùng trên cơ thể Mộ Tuyết.

""Anh Dực sao rồi?""

Từ xa liền nghe giọng nói có phần kích động của Mạch Kha nhưng Mộ Tuyết lúc này không còn nghe được gì nữa, cô chỉ cần biết anh sẽ sống!

15 giờ sau...

""Mộ Tuyết, em mau về nghỉ ngơi, anh Dực không sao đâu! Anh giúp em trông chừng.""

Mạch Kha đã nhắc lại 5 lần nhưng cô gái cạnh anh vẫn không buồn động đậy. Anh thở dài, anh đã mua giúp cô một đôi giày và quần áo mới nhưng cô không buồn động. Sau khi giúp cô mang giày, anh gọi y tá đến giải thích rõ tình hình, nhờ cô giúp đỡ.

""Mộ tiểu thư, cô nên thay quần áo, nếu Tổng tổng tình dậy thấy cô như thế sẽ rất đau lòng. Cô mau thay quần áo.""

Mộ Tuyết nghe đến anh liền vô hồn đứng dậy đi theo cô y tá.

""Alo, chào anh, tôi là Mạch Kha từ công ty Hoa thị. Anh có phải là Hàn Tàn?""

""Phải, anh có quen biết với Mộ tiểu thư phải không?""

""Có thể giúp tôi đưa cô ấy về chăm sóc không? Hiện tại chúng tôi đang ở bệnh viện XXX.""

""Thực ra, Tổng tổng của chúng tôi vừa bị thương, cô ấy không ăn uống gì cả cơ thể co ro trông không ổn lắm! Tôi phải chờ anh ấy nên anh có thể đến đâu giúp tôi khuyên cô ấy không?""

""Anh chỉ cần...""

""Hàn tiên sinh, Mộ tiểu thư bất tỉnh rồi."" Cô y tá hốt hoảng chạy ra báo tin, cô ta nhanh chóng gọi cả bác sĩ, đưa Mộ Tuyết vào phòng cấp cứu.

""Không cần đến nữa! Cô ấy ngất xỉu rồi!""

Anh lạnh lùng cúp máy. Con mẹ nó! Sao mọi thứ lại ập đến lúc này chứ!

Công ty đang nhận nhiều hợp đồng lớn, Tổng Vũ Dực lại bị bắn chưa rõ sống chết, Mộ Tuyết lại bị ngất, các bằng đảng lại ầu ẩu. Làm sao anh có thể gồng mình gánh hết những việc này?

Mạch Kha chạy sang phòng cấp cứu của Mộ Tuyết.

""Bệnh nhân hiện đang mang thai do không ăn gì gần 1 ngày nên ngất xỉu, đừng lo, chăm sóc cô ấy một chút.""

""Cô ấy mang thai?""

""Ừ, 3 tuần rồi.""

Đầu Mạch Kha ""choang"" một tiếng, Tổng Vũ Dực chưa tỉnh lại, Mộ Tuyết lại mang thai, mẹ con Mộ Tuyết sẽ khó bảo toàn, hơn nữa, nhờ...

Anh gọi điện nhờ người đến chăm sóc cô, biết trước anh cứ để Hàn Tàn đến chăm sóc cô. Bây giờ phải làm sao đây?

Tiểu Tình...

""Alo, Tình Tình!""

""...""

""Hiện tại, anh có chút khó khăn.""

""...""

""Anh Dực bị người ta bắn, đang trong phòng cấp cứu chưa rõ sống chết, chị dâu của chúng ta lại mang thai ngất xỉu cần được chăm sóc, anh có chút bất tiện lại không thể phân thân để...""

""Hả, ừ...À anh đang ở bệnh viện XXX phòng số 127, okay.""

""...""

""Anh vẫn chưa ăn gì từ sau khi gặp em.""

""....""

""Ừ, cảm ơn em""

Phù, cuối cùng cũng đã có người giúp đỡ anh. Chiều nay anh và Tiểu Tinh đã nói rõ mọi chuyện, họ quyết định thử một lần đường đường chính chính yêu nhau. Vì không kìm chế được, anh và cô đã hành động theo con tim, sắp ""lâm trận"" thì điện thoại của bệnh viện gọi đến nói Tổng Vũ Dực bị bắn, cô gái đi cùng quá kinh động nên không nói lời nào chỉ chăm chăm nhìn vào cửa phòng cấp cứu khi hỏi có người nào có đến giúp cô đã gọi tên anh. Haizzz, rõ khổ nếu không phải anh em tốt anh nhất định không để hai người họ phá hư chuyện tốt.

Tội nghiệp Tiểu Tinh của anh, hai má đỏ bừng, mắt phủ một làn nước trông vô cùng kích thích. Nhưng mà...

Hân Tần cuối xuống hôn cô say đắm, anh giải thích sơ tình hình, Tiểu Tinh hiểu chuyện cũng không làm khó anh, cô giúp anh mặc quần áo dặn dò anh cẩn thận. Anh tưởng tượng đến khoảnh khắc đó, giá như đừng có cuộc điện thoại kia. Còn tên Tổng Vũ Dực nữa, không biết làm gì bị người ta bắn ra nông nỗi này.

Anh đã cho người điều tra, là tên Hồng Kỳ bắn, hắn cũng bị thương Tổng Vũ Dực đã bắn thẳng vào giữa ngực khiến hô hấp của hắn trở nên khó khăn, tình hình xem ra nghiêm trọng hơn Tổng Vũ Dực. Còn nguyên nhân anh không muốn tìm hiểu, nếu hắn còn sống, đợi Tổng Vũ Dực tỉnh dậy, anh trực tiếp đi lột da hắn.

""Ai là người nhà bệnh nhân?""

""Tôi""

""Tình hình của anh ta không ổn, tim có lúc đã ngừng đập. Chúng tôi triển khai sử dụng thiết bị mới sẽ có thể làm nhịp tim ổn định lại, nhưng đây là lần đầu áp dụng. Cậu có đồng ý thực hiện không chúng tôi sẽ không chịu...""

""Ông làm ơn ngừng huyền thuyên mau cứu anh ấy!! Nếu không, tôi lột da bác sĩ các người!""

Cửa phòng cấp cứu lại đóng. Khi Mạch Kha sắp nổi điên thì cửa phòng cấp cứu của Tổng Vũ Dực bật mở sau gần 20 tiếng.

""Bác sĩ, tình hình sao rồi?""

""Tôi đã gấp viên đạn ra.""

""Tốt, tốt quá cảm ơn bác sĩ.""

""Nhưng mà khi phẫu thuật chúng tôi phát hiện có một khối u ở xương sống gần lồng ngực. Sau khi anh ấy tỉnh dậy hãy đi kiểm tra.""

""Tôi biết rồi! Anh đã vất vả!""

""Tôi chỉ sợ bị lột da nên vừa run rẩy vừa gấp đạn!""

""... ""

Vị bác sĩ liếc nhìn khuôn mặt cứng đờ của Mạch Kha, ông đi ra ngoài.

Tổng Vũ Dực được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. Mạch Kha nhìn khuôn mặt trắng bệch của anh mà đau lòng nhưng vài ngày nữa mới được thăm bệnh.

""Tiểu Tinh à, anh Dực tỉnh rồi nhưng hiện tại không được thăm. Chị dâu sao rồi?""

""... ""

""Đứa bé như thế nào?""

""... ""

""Tốt quá, không sao rồi!""

""... ""

""Anh sẽ sang bên đây!""

Mở cửa phòng bệnh mở ra, nụ cười không mấy vui vẻ của Tiểu Tinh khiến anh đau lòng.

""Anh ăn chút nhé! Em đã nấu đó!""

""Ngon quá! Cảm ơn em!""

Tiểu Tinh then thùng cười. Hiện tại anh Dục và Mộ tiểu thư đã ổn hi vọng họ vượt qua kiếp nạn này, khi nghe Mạch Kha kể chuyện của họ cô cũng thấy đau lòng.

""Kha, anh nói xem có phải vì khắc mệnh nên anh Dục mới bị bắn không?""

""Rất có thể!""

""Chuyện tình của họ thật đau lòng!""

""Lúc này tim anh Dục đã ngừng đập, nhờ anh ấy phúc lớn mạng lớn nếu không đã không thể tỉnh lại!""

Mộ Tuyết từ trên giường tỉnh dậy, bên cạnh là Mạch Kha và một cô gái rất xinh đẹp, Mạch Kha đang ăn cơm, cô gái rất xinh xắn, trong mắt họ tràn ngập tình yêu.

""Cho em hỏi anh Dục sao rồi?""

""Em tỉnh rồi sao? Anh Dục đã ổn rồi, anh đã bố trí vệ sĩ cho anh ấy. Em yên tâm.""

Mạch Kha tiến đến đỡ Mộ Tuyết dậy.

""Đề em sang thăm anh ấy.""

""Em không vào được đâu! Nhưng hiện tại em đang mang thai, Mộ Tuyết hãy giữ gìn sức khỏe. Anh Dục tỉnh dậy biết tin sẽ rất vui!""

""Thật sao?""

""Chúc mừng em!""

Mộ Tuyết bỗng trở nên hoảng loạn, liệu Tống Vũ Dục có chấp nhận đứa trẻ này, có vẻ anh ấy không thích trẻ con!

""Em sao vậy? Không vui sao?""

""Mạch Kha, em không chắc anh ấy có thích đứa trẻ không...""

""Yên tâm! Anh chắc chắn anh ấy sẽ thích đứa trẻ!""

""Còn đây là...""

""Là Tiểu Tinh, bạn gái anh!""

""Chào chị!""

""Cảm ơn em! Em đã vất vả rồi!""

""Không có gì đâu ạ!""

""E hèm...còn anh?""

""Cảm ơn anh Mạch Kha!""

""Không có gì!!!""

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: #x27;#x27;Em sẽ dọn đi!#x27;#x27;

Mười ngày trôi qua Tống Vũ Dục vẫn chưa tỉnh lại. Mộ Tuyết và Mạch Kha lo lắng không ngừng, Mộ Tuyết không rời bệnh viện nửa bước, cô xin chuyển hẳn một cái giường để bên cạnh anh để tiện chăm sóc nhưng anh vẫn chưa tỉnh đã đẩy sự lo lắng của mọi người lên đến tận cùng. Không phải bác sĩ nói sau khi hết thuốc mê sẽ tỉnh sao? Sao anh ấy vẫn bất động??

Chiều nay khoảng bảy giờ tối Mạch Kha lại vào thăm bệnh, anh mang theo rất nhiều thức ăn dinh dưỡng muốn Mộ Tuyết chăm sóc bản thân, cô cũng

đang mang thai, Tiểu Tinh của anh rất hiểu chuyện thường xuyên nấu thức ăn gửi đến cho Mộ Tuyết, cách một hai hôm lại chạy đến thăm bệnh. Sau khi Tống Vũ Dực tỉnh lại, anh sẽ giải quyết nốt bang phái khôn kiếp kia, hiện tại tốt nhất chờ Tống Vũ Dực tỉnh lại, việc trong công ty thực sự nhiều đến dọa người, một ngày thư ký Hạo đưa anh gần hai mươi công văn, điều hành toàn bộ công ty trên dưới gần một nghìn nhân viên, thực sự phải khen Hoa thị lớn mạnh hay khen Tống Vũ Dực tinh thần thép chịu đựng áp lực lâu như vậy.

""Mạch Kha, em có điều tò mò từ lâu, không biết có phải phép không?""

""Em nói đi!""

""Thực ra...hai năm trước em rời khỏi cũng không rõ tình huống, anh có thể nói cho em biết được không?""

""Thực ra người tìm ra thông tin ba em chính là người đàn ông xấu xa đó là anh. Năm đó, ba em dụ dỗ, à không là cưỡng ép mẹ Tống Vũ Dực rời khỏi ba của anh ấy, hẳn ta đã ép buộc bà giao tài liệu của công ty bác Tống, nếu không sẽ đem hình ảnh khóa thân lúc hai người họ yêu nhau của bà giao đăng lên khắp nơi khiến công ty ba anh ấy thất thoát một khoảng tiền lớn, sau khi công ty sụp đổ, ba anh ấy vì dễ bươn chải vất vả, làm rất nhiều công việc khác nhau, anh Dực nhìn thấy ba mình như vậy trong lòng vô cùng căm hận ba em.""

Day day trán, anh nói tiếp ""Anh xin lỗi nhưng ba em thực sự rất đê hèn, ông ta làm nhiều chuyện xấu như vậy, ông ta đi đến bước này thực sự là quá báo, ông ta bắt mẹ anh Dực làm nô lệ, đem bà ấy trao đổi với đối tác để lấy các hợp đồng, bà ấy sống không bằng chết không thể chết cũng không thể sống, cuối cùng mẹ của anh ấy viết một bức thư gửi cho anh Dực nói rõ tất cả rồi tự tử. Anh xin lỗi nhưng ông ấy đã bị tổng vào tù và sẽ không bao giờ trở ra được.""

Trái tim Mộ Tuyết đau như cắt, cho cô lại khiến người cô yêu nhất đau đớn như thế này, làm ra những chuyện xấu xa như vậy với một người phụ nữ, đánh đập, bạo hành mẹ cô rồi bỏ đi. Ông ta chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha, một kẻ xấu xa như vậy sao lại là cha cô?

""Mạch Kha, lần trước ông ta có nói em đưa tài liệu gì đó của Tống Vũ Dực cho ông ta, em vì hận anh ấy nên đã đưa. Sau đó anh ấy có sao không?""

""Thực ra khi em lấy tài liệu Tống Vũ Dực đã biết nên đã sớm có chuẩn bị, công ty lao đao một thời gian vì tài liệu em đưa là thông tin mật cùng kế hoạch phát triển Hoa thị.""

Anh dừng một chút ""Anh ấy đã sớm cho tất cả các phòng ban chuẩn bị tốt kế hoạch mới. Anh ấy đã dùng tiền giải quyết một số vấn đề về mặt pháp lý. Ba của em nghe lời một băng phái vốn có hiềm khích làm ăn với anh Dực, nhưng cuối cùng cũng đã giải quyết em yên tâm. Nhưng mà thời gian đó anh Dực từng nhập viện do xuất huyết bao tử rất nặng, lúc đó công việc bận đến nỗi anh ấy phải giải quyết công việc trên giường bệnh, một tay phê duyệt văn kiện một tay ôm vết mổ ở bụng thực sự rất đáng thương.""

Mộ Tuyết không nói lời nào, cảm giác chua xót trào lên từ lồng ngực, nếu cô không rời bỏ anh, nếu cô ở lại chăm sóc anh, chờ đợi anh hết hận cô, bây giờ họ chắc chắn có kết cục khác không đau đớn như bây giờ. Mộ Tuyết nước mắt.

""Tiểu Tuyết, em không từng tự trách. Anh Dực vẫn yêu em như vậy, em cũng đã trở về bên anh ấy, hai người bây giờ cũng đã có con. Hãy bỏ qua cho nhau và sống thật tốt. Anh ấy rất cần em!""

""Mạch Kha, anh không ghét em sao?""

""Ghét, khi em rời đi anh rất ghét em, ghét hơn là tên Tống Vũ Dực kia có phải thần kinh mù quáng, anh ấy vui đầu vào công việc chưa bao giờ rời khỏi công ty trước mười giờ tối, rồi lại lái xe đến quán bar thường xuyên uống say bí tỉ, sáng ra lại dùng thuốc chống đỡ đi làm, hôm nào anh ấy không say sẽ cùng ai đó đánh nhau, không ngừng gây sự với các băng phái, cũng có khi luyện boxing một mình cả đêm.""

""Anh ấy vì sao lại phải như vậy?""

""Anh từng đâm anh ấy một cái, không ngừng khuyên ngăn, thậm chí không ngừng tát nước và mắng chửi, anh đến văn phòng anh ấy, đã nói vì sao Tiểu Tinh cũng bỏ rơi anh nhưng anh lại không như anh ấy hành hạ chính mình. Anh ấy nói: ""Kha, cậu biết không, nếu một ngày Tiểu Tinh có ấy không những từ chối cậu, cô ấy còn đem toàn bộ sự nghiệp của cậu hủy hoại hơn nữa cô ấy còn hận cậu, cậu thì không có cách nào tha thứ cho con gái của kẻ xấu xa giết chết hạnh phúc của gia đình cậu, giết chết tuổi thơ yên ả, lấy đi tất cả của cậu nhưng cậu lại yêu cô ấy. Khi yêu một người phụ nữ sâu sắc, cậu phải giằng xé giữa yêu và hận, giữa hạnh phúc và đau khổ, làm sao có thể toàn tâm toàn ý đối đãi cô ấy. Tôi đã tống tên khốn đó vào tù, cô ấy sẽ vui vẻ bên cạnh tôi trong khi tôi là người đưa cha cô ấy vào tù? Tôi yêu cô ấy từ rất rất lâu rồi, cô ấy hiền lành như vậy, lại ngây thơ, chắc chắn sẽ bị tôi làm tổn thương rất nhiều! Và lại ở lại bên cạnh tôi cũng không được, tôi nghe nói toàn bộ thông tin của cô ấy đã bị điều tra được, ở lại bên tôi nhất định chỉ có cô ấy gặp nguy hiểm. Đứng, ân oán đời trước vì sao chúng tôi phải gánh chịu...nhưng chúng tôi phải làm sao đây, chúng tôi căn bản không thể thoát khỏi chữ hận. Nếu là cha mẹ của cậu, nếu là Tiểu Tinh cậu có thể bình tĩnh không đau khổ sao? Họ không phải là người phụ nữ làm ấm giường cho chúng ta, cô quan trọng như thế nào trong lòng tôi cũng chính là Tiểu Tinh trong lòng cậu. Tôi phải đẩy cô ấy thật xa để không phải chịu những tổn thương này, nhưng không nỡ buông tay, tôi rất muốn nhìn thấy cô ấy, muốn tìm cô ấy nhưng sợ cô ấy lần nữa tổn thương.."" thật ra... những lời này thật sự rất bi thương nhưng vì nó quá dài nên anh đã lấy máy ghi âm trong phòng anh ấy về nghe về học thuộc.""

""Phì"" Mộ Tuyết bị anh chọc cười. Cô xấu xa như vậy anh lại còn tha thứ cho cô...

""Vì sao anh lại tha thứ cho em?""

""Vì...""

""...à""

Tiếng thì thảo yếu ớt cắt ngang lời Mạch Kha. Hai người không tin vào tai mình, sững sờ đến mức bất động gần 30 giây, vẫn là Mạch Kha phản ứng nhanh nhạy.

""Anh Dục, tốt quá, anh tỉnh rồi, thực sự quá tốt, quá tốt, thật sự...""

Mạch Kha cho dù bình tĩnh đến mấy cũng không thoát khỏi loại tình huống vui mừng đến nói năng lộn xộn này. Anh thực sự rất mừng, người anh em của mình như vậy, từ khi sinh ra đến bây giờ, lần đầu anh cảm nhận được sợi chỉ mỏng manh giữa sự sống và cái chết.

Mộ Tuyết rơi nước mắt, lần đầu tiên kể từ sau khi Tống Vũ Dục bị bắn cô rơi nước mắt.

""Em làm sao vậy? Không phải nên vui mừng sao, chả phải em rất mạnh mẽ sao, đến khi anh ấy vào phòng cấp cứu em vẫn không khóc kìa mà.""

Mạch Kha lên tiếng dỗ dành cô, tay vỗ nhẹ lưng Mộ Tuyết, dù sao cũng nên nghĩ cho bảo bảo trong bụng, đang mang thai không nên quá kích động.

""Buông!""

Lời nói phát ra tuy yếu ớt nhưng rất có uy lực. Anh nhăn mày, vết thương thực sự rất rất đau, nói một tiếng cũng đau như vậy.

Mạch Kha vội vội vàng vàng đi tìm bác sĩ. Tuyết vội anh ấy đã tỉnh!

Gần 10 tuần tiếp theo, Tống Vũ Dục đều được chăm sóc đặc biệt bởi đội ngũ y tế. Ban đầu vì quá đau đớn anh đều ngoan ngoãn nằm yên trên giường chờ cô trở về, nghe cô đọc báo, đọc sách, đốt thức ăn. Mặc dù bị thương ở lồng ngực nhưng gần đây sau khi vết thương dần hồi phục anh bắt đầu ăn được nhiều hơn, cháo nấu dần được cho thêm thịt rau củ, lần nào anh đều làm nũng bắt cô đốt cho anh nếu không sẽ như trẻ nhỏ hờn dỗi, nhất định không chịu ăn.

Mộ Tuyết do còn nhiều lịch trình quay phim, quảng cáo nên rất bận rộn, chỉ có thể trở về sau 8 giờ tối. Lúc này anh đã ăn tối, cô giúp anh lau người, thay quần áo rồi vội vã về nhà tắm rửa, lấy quần áo, vì ăn uống thất thường, lại phải thường xuyên chăm sóc cho anh, lịch trình dày đặc khiến Mộ Tuyết rất mệt mỏi nhưng cô cắn răng chịu đựng không than vãn nửa lời.

Tống Vũ Dục tất nhiên nhìn thấy cô vất vả nhưng hiện tại anh nên tịnh dưỡng để mau chóng khỏe hẳn. Anh thường xuyên cho người đem thức ăn đến nơi cô làm việc, gọi điện nhắc nhở cô ăn uống đầy đủ. Tống Vũ Dục rất muốn thuê người giúp anh để cô đỡ vất vả nhưng nghĩ đến người chăm sóc dụng chạm cơ thể anh có thể khiến Mộ Tuyết không vui nên gần đây anh không còn làm nũng với cô như trước. Nhưng bóng lưng bận rộn của cô, trái tim anh có chút xót xa nhưng âm ập đến vô cùng.

Sau khi anh tỉnh Mạch Kha vẫn vào thăm bệnh nhưng tần suất thưa hơn do rất nhiều công việc vẫn chưa được hoàn thành. Tống Vũ Dục ngoại trừ lúc ăn uống hay lúc cô lau người cho anh, thời gian còn lại anh thường chú tâm vào giải quyết công việc, anh có thể tự đi lại, ăn uống nhưng vẫn không ngăn cản Mộ Tuyết chăm sóc mình, anh thích cảm giác cả hai động chạm cơ thể, thật sự rất kích thích.

Hôm nay là đúng 3 tháng kể từ khi anh tỉnh lại, Tống Vũ Dục đã định sớm rời khỏi đây nhưng Mộ Tuyết bắt anh ở lại theo dõi vì vết thương vẫn chưa lành hẳn, chỗ xương bị đạn bắn vẫn còn đau đớn, cô còn rơi nước mắt khiến tim anh co rút, giờ súng đầu hàng. Gần 3 tháng nay anh chưa được thân mật với cô, phía dưới đã nhưng nhớ cơ thể cô rất nhiều. Anh thực sự rất muốn chôn vùi trong nơi tuyết vội ấy lần nữa! Hôm nay lồng ngực anh đã không còn quá đau đớn, hơn nữa anh không thể nhịn thêm rồi!

Tống Vũ Dục gọi điện cho quản lý Hạ và xin nghỉ vào ngày mai, anh ta nói chiều mai Mộ Tuyết có một buổi casting phim mới, hi vọng anh sẽ cho cô ấy đi vì đây là một bộ phim chắc chắn sẽ tạo nên một cú hit gì đó, cụ thể chỉ cần cô xuất hiện trước 2 giờ chiều vì cô sẽ trở về trong vòng hai giờ tiếp theo. Tuyết! Đêm nay anh sẽ đem cô nuốt sạch vào bụng thực sự không thể nhịn được nữa!!!

Hôm nay Mộ Tuyết trở về sớm hơn mọi hôm, sau khi cô giúp anh tắm rửa, trong lúc chờ anh ăn hết trái cây cô cũng đi tắm. Vừa định mặc quần áo, tiếng gõ cửa vang lên.

""Ai đó?""

""Là anh!""

""Sao thế?""

""Em mặc quần áo chưa?""

""Chưa, sao thế anh? Có việc gì à?""

""Không mặc được không em?"" Anh bỗng ra giọng nài nỉ. Mộ Tuyết phì cười.

""Đừng đùa nữa! Em mặc xong ra ngay!""

""Anh không đùa, ra đây!""

""Anh bị cái quái gì vậy?""

""Mau!! Nếu không anh phá cửa!""

Mộ Tuyết linh cảm biết có chuyện không may sắp xảy ra với mình, chưa kịp trả lời, Tống Vũ Dực đập phăng cửa, may anh còn đủ lí trí giữ tay nắm cửa kịp thời, nếu không nhất định cánh cửa sẽ làm cô bị thương, anh nhấc bổng Mộ Tuyết lên, bế vào giường, anh đưa tay khóa cửa. Nhìn cô gái trần truồng trên giường đang đưa tay che đi cơ thể, làn da trắng mịn cùng gương mặt xinh đẹp khiến nơi nào đó của Tống Vũ Dực căng trương như sắp nổ tung. Anh cúi xuống gặm một bên căng tròn của cô, tay còn lại vân vê đỉnh nhọn bên còn lại. Mộ Tuyết cố đẩy anh ra, không ngừng nức nở.

""Không, không được...vết thương...vết thương chưa lành, thả em ra!""

Tống Vũ Dực không nghe liền lần xuống, cảm nhận từng đường nét trên cơ thể người anh yêu, anh sờ bụng cô.

""Gần đây em béo lên à? Anh thấy em ngủ rất nhiều, anh uống lại khó khăn, thậm chí không thèm ăn. Sao vẫn béo lên được nhỉ?""

Gần đây cô thực sự rất lạ, anh rất lo lắng nhưng cô vài hôm nay lại không còn mệt mỏi nên anh mới định ""lâm trận"". Không sao béo một chút càng đáng yêu!

Cô mỉm cười ""Hôm nay thực sự không được, anh phải đợi hai tuần nữa!""

Tống Vũ Dực nhú mày ""Tại sao?""

""Vì bảo bảo của em đang ở trong này. Hai tuần nữa bảo bảo mới ổn định.""

Mặt Tống Vũ Dực tối sầm.

""Em biết anh không thích bảo bảo, yên tâm, sau khi sinh nó ra em và con sẽ dọn đi, em không lấy bảo bảo của em làm khó anh!""

""Em muốn làm gì với đứa trẻ? Nuôi nó sao?""

""Em nhất định lo được cho bảo bảo!""

""Nhưng anh không đồng ý!""

""Nhưng anh không muốn có bảo bối, anh yên tâm, em nhất định không làm phiền anh, xin anh đừng bắt em bỏ nó, em rất thương nó em xin anh, em sẽ rời đi nhất định không làm phiền anh, em xin anh!""

Alo, rất lâu không gặp rồi phải không vì Wattpad mình có vấn đề không đăng nhập được.

Bạn nào muốn biết vì sao chị Tuyết sợ anh Dực bắt chị bỏ đứa trẻ thì đọc lại chap 13 ""Tạm biệt"" sẽ hiểu =)))))))))) love you!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Biến Thái Tôi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.